

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 40

Dimecres, 5 de març de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 28

Í N D E X

Proposició de llei

del règim de l'activitat política (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política hidràulica i el preu de l'aigua

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal

Interpellació

al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de joventut

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomunique l'àrea metropolitana de Barcelona

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

1. Presa en consideració de la Proposició de llei del règim de l'activitat política
(Tram. 202-00050/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:08)

<i>Presentació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	2568
<i>Torn en contra:</i> Sr. Camps i Rovira (CiU).	2571
<i>El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per contradiccions.</i>	2573
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per demanar la lectura d'un article de la Proposició de llei.</i>	2573
<i>El president intervé.</i>	2573
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2573
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	2574
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per contradiccions i per una qüestió d'ordre.</i>	2575
<i>El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) li respon.</i>	2576
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	2576
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Mir i Bagó.	2577
<i>Posició del grup proponent:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia la retirada dels articles 1, 3, 5, 6, 7 i, de l'article 12 i els subsegüents, les referències concretes als diputats i al Parlament.	2578
<i>El president anuncia la suspensió de la sessió per resoldre la qüestió d'ordre formulada pel Sr. Camps i Rovira.</i>	2578

La sessió se suspèn a les onze del matí i tretze minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i quatre minuts.

<i>El president anuncia la decisió de la Mesa d'admetre la proposta de votació feta pel grup presentant.</i>	2578
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per posicionar-se respecte a la decisió de la Mesa.</i>	2578
<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per posicionar-se respecte a la decisió de la Mesa.</i>	2578
<i>El secretari primer, per encàrrec del president, respon.</i>	2579
<i>Votació de la presa en consideració, amb la retirada dels articles 1, 3, 5, 6, 7 i, de l'article 12 i els subsegüents, les referències concretes als diputats i al Parlament (11:28):</i> rebutjada per 54 vots a favor, 19 en contra i 45 abstencions.	2579

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística (Tram. 202-00069/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:24)

<i>Presentació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	2579
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2581
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	2581
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	2582
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	2583
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Pont i Puntigam.	2584
<i>Votació (12:09):</i> rebutjada per 43 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.	

Alteració de l'ordre del dia

<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a substanciar el punt setè darrere del punt desè, la qual és aprovada per assentiment.</i>	2585
--	------

Modificació de l'ordre del dia

<i>El president proposa la posposició de la interpellació corresponent al punt sisè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.</i>	2585
--	------

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya (Tram. 301-00040/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:10)

<i>Formulació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	2585
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	2587
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	

	<i>Rèplica:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	2589
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	2590
—	4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica i el preu de l'aigua (Tram. 301-00039/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (12:48)	
	<i>El Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) n'anuncia la retirada.</i>	2591
—	5. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal (Tram. 300-00103/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (12:49)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	2592
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	2593
	<i>Rèplica:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	2594
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Governació.	2595
—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a substanciar el punt vuitè a la tarda, després de les preguntes, la qual és aprovada per assentiment.</i>	2596
—	6. Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis (Tram. 300-00178/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (13:20)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2596
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2598
	<i>Rèplica:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2599
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	2600
	<i>La Sra. Geli i Fàbrega (S) intervé per allusions.</i>	2601
	<i>El conseller de Benestar Social li respon.</i>	2601
La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.		
—	7. Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.) (16:35)	
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses per a evitar la introducció de la pesta porcina a Catalunya (Tram. 317-00203/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	2602
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2602
	<i>Repregunta:</i> Sr. Morera i Tanyà (M).	2602
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2603
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a aconseguir que l'economia catalana assumeixi en les millors condicions el repte de la Unió Econòmica i Monetària europea (Tram. 317-00206/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	2603
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2603
	<i>Repregunta:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	2603
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2604
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre quan fixarà el Govern de la Generalitat el calendari i la destinació corresponent a la partida de 6.000 milions de GISA dels pressupostos per a l'any 1997 (Tram. 317-00209/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	2604
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2604
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	2605
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2605
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre com afectarà la política urbanística del Govern de la Generalitat la nova legislació de sòl que proposa el Govern de l'Estat (Tram. 317-00212/05)	

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	2606
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2606
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	2606
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2606
— Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern de la Generalitat pensa sol·licitar l'indult per als empresaris condemnats per delictes ecològics (Tram. 317-00215/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	2607
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2607
<i>Repregunta:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	2607
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2607
— Pregunta al Consell Executiu sobre els incidents esdevinguts entre funcionaris de presons i els Mossos d'Esquadra davant la presó de Quatre Camins (Tram. 310-00234/05)	
<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	2608
— Pregunta al Consell Executiu sobre la possible reducció per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre del cabal previst per al canal Segarra - Garrigues (Tram. 310-00241/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2608
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2608
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2608
<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2609
— Pregunta al Consell Executiu sobre les accions preses davant Renfe i el Govern de l'Estat per a evitar accidents per descarrilament com els esdevinguts recentment a la via fèrria Barcelona - Vic - Ripoll - la Tor de Querol (Tram. 310-00248/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	2609
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2609
<i>Repregunta:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	2610
<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2610
— Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 31/V del Parlament de Catalunya (Tram. 310-00188/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Terradellas i Redon (S).	2610
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2610
<i>Repregunta:</i> Sr. Terradellas i Redon (S).	2611
<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2611
— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del retard en el pagament de les bestretes de manteniment ordinari a les entitats privades d'iniciativa social que gestionen els recursos d'atenció especialitzada de la xarxa bàsica de serveis socials de Catalunya (Tram. 310-00196/05)	
<i>Formulació:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2611
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2611
<i>Repregunta:</i> Sra. Geli i Fàbrega (S).	2612
<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2612
— Preguntes al Consell Executiu sobre les actuacions previstes per a millorar la seguretat viària en el tram de la carretera N-152 situat a la sortida del túnel de Terradellas (Ripollès) (Tram. 310-00199/05) i sobre els motius pels quals encara no s'ha fet cap actuació per a millorar la seguretat viària del tram de la carretera N-152 situat a la sortida del túnel de Terradellas (Ripollès) (Tram. 310-00200/05)	
<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	2612
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2612
<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	2613
<i>Segona resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2613
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Tram. 300-00132/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (17:35)	
<i>Formulació:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	2614
<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	2615
<i>Rèplica:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	2616
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Cultura.	2617
9. Interpелlació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya (Tram. 300-00145/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:03)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	2618
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2619
<i>Rèplica:</i> Sr. Ausàs i Coll (ERC).	2621
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2621
10. Interpелlació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya (Tram. 300-00120/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:34)	
<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2622
<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	2624
<i>Rèplica:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2626
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	2626
<i>La Sra. Figueras i Siñol (S) intervé per contradiccions.</i>	2628
<i>El conseller de Sanitat i Seguretat Social li respon.</i>	2628
11. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomuniqueu l'àrea metropolitana de Barcelona (Tram. 302-00072/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:07)	
<i>Presentació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	2628
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	2629
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2631
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	2632
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	2632
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Vila i Giró.	2632
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Ferran i Serafini (S), que respon també a una al·lusió del Sr. Vila i Giró (CiU).	2634
<i>Votació (19:47):</i> rebutjada per 43 vots a favor, 50 en contra i 9 abstencions.	2634
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El president proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a substanciar el punt dotzè darrere del quinze, la qual és aprovada per assentiment.</i>	2634
12. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats (Tram. 302-00069/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (19:49)	
<i>El president anuncia la seqüència del debat conjunt dels punts tretzè, catorzè i quinze de l'ordre del dia.</i>	2634
<i>Presentació de la Moció:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC), que es pronuncia també sobre les altres dues mocions i sobre les esmenes presentades i manifesta que accepta l'esmena transaccional al punt 4 de la Moció.	2635
13. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000 (Tram. 302-00070/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (19:59)	
<i>Presentació:</i> Sra. Duch i Plana (S), que es pronuncia també sobre les altres dues mocions i sobre les esmenes presentades i manifesta que accepta l'esmena transaccional al punt 5 de la Moció.	2636
14. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política universitària (Tram. 302-00073/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (20:19)	

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), que es pronuncia també sobre les altres dues mocions i sobre les esmenes presentades, manifesta que accepta l'esmena transaccional al punt 4 de la Moció i que es reserva la posició respecte a l'esmena transaccional al punt 5 i, finalment, retira el punt 3 de la Moció.

2638

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2 a la Moció 302-00069/05; núm. 1, 2 i 3 a la Moció 302-00070/05, i núm. 1 i 2 a la Moció 302-00073/05)

Torn a favor: Sr. Mutjé i Pujol, que fixa també la posició del seu Grup i presenta una esmena transaccional al punt 5 de la Moció 302-00073/05 i una esmena transaccional al punt 4 de la Moció 302-00069/05, al punt 5 de la Moció 302-00070/05 i al punt 4 de la Moció 302-00073/05.

2639

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

2642

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau.

2643

Posició dels grups presentants: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

2644

El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional al punt 4 de la Moció 302-00069/05, al punt 5 de la Moció 302-00070/05 i al punt 4 de la Moció 302-00073/05.

2644

Votació del punt 3 de la Moció 302-00069/05; de l'esmena transaccional al punt 4 de la Moció 302-00069/05, al punt 5 de la Moció 302-00070/05 i al punt 4 de la Moció 302-00073/05; dels punts 2 i 3 de la Moció 302-00070/05; de l'esmena transaccional al punt 4 de la Moció 302-00073/05, i del punt 6 de la Moció 302-00073/05 (21:00):

2644

aprovats per 95 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Votació del punt 2 de la Moció 302-00069/05 (21:01): aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

2644

Votació del punt 4 de la Moció 302-00070/05 (21:03): rebutjat per 40 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.

2645

Votació del punt 5 de la Moció 302-00073/05 (21:04): rebutjat per 35 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

2645

Votació del punt 1 de la Moció 302-00069/05; del punt 1 de la Moció 302-00070/05,

i dels punts 1 i 2 de la Moció 302-00073/05 (21:05): rebutjats per 40 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

2645

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal (Tram. 302-00071/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (21:06)

Presentació: Sr. Ganyet i Solé (S), que es pronuncia també sobre les esmenes presentades.

2645

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz.

2646

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

2646

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.

2647

Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas.

2647

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Micaló i Aliu.

2649

Votació de l'esmena núm. 2 (21:42): rebutjada per 37 vots a favor, 47 en contra i 9 abstencions.

2650

Votació de la Moció, amb l'esmena núm. 1 incorporada (21:42): rebutjada per 36 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

2650

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 28

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei del règim de l'activitat política. Tram. 202-00050/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística. Tram. 202-00069/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

3. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la inversió pública a Catalunya. Tram. 301-00040/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política hidràulica i el preu de l'aigua. Tram. 301-00039/05. Sr. Higin Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal. Tram. 300-00103/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya. Tram. 300-00110/05. Sr. Joan M. Ganyet i Solé, juntament amb sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya. Tram. 300-00120/05. Sr. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut. Tram. 300-00132/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis. Tram. 300-00178/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya. Tram. 300-00145/05. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomuniqueu l'àrea metropolitana de Barcelona. Tram. 302-00072/05. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal. Tram. 302-00071/05. Sr. Joan M. Ganyet i Solé, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats. Tram. 302-00069/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000. Tram. 302-00070/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària. Tram. 302-00073/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Com és costum, aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulades, serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Proposició de llei del règim de l'activitat política (presa en consideració)

El primer punt de l'ordre del dia és: presa en consideració de la Proposició de llei del règim de l'activitat política, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguidament, hi ha la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la democràcia, com és sabut, és l'instrument que permet als ciutadans, al conjunt dels ciutadans, l'exercici del control, en darrera instància, dels governants. El sistema democràtic, en conseqüència, es basa, com és

sabut, a establir relacions de confiança entre els ciutadans i els governants. Aquesta confiança s'expressa a través, lògicament, del vot a les urnes i a través d'un sistema democràtic en què la societat decideix a quines persones atorga la seva confiança o la responsabilitat de gestionar la cosa pública. A partir d'aquí, com és lògic, es confia que les institucions públiques funcionin adequadament, que ho facin amb eficàcia, i també es confia que les persones que les dirigeixen, doncs, han d'actuar, actuaran i exerciran el mandat popular rebut amb lleialtat a l'interès general i avantposant-lo sempre al de persones o grups polítics de pressió.

És per això que la preservació d'aquest principi de confiança entre el ciutadà i els gestors públics i representants en les institucions exigeix una atenció preferent; una atenció preferent perquè, d'una banda, l'activitat pública ha de ser sempre transparent. El nostre Grup, nosaltres creiem que ni les institucions ni els polítics, individualment, han de poder ocultar res, absolutament res, a l'opinió pública, no només en allò que fa referència a la seva estricta gestió pública, sinó també aquells aspectes de la seva vida o activitat privada que, d'alguna manera, poden relacionar-se amb el deure general de lleialtat a l'interès general. En conseqüència, en la nostra opinió es fa necessari que el ciutadà disposi en qualsevol moment, en tot moment, dels mecanismes per saber que els polítics en què confia romanen, resten fidels als seus deures públics i que compleixen estrictament amb l'expressat requisit de lleialtat a l'interès general.

Una atenció preferent també, però, perquè no n'hi ha prou que l'activitat pública sigui transparent, sinó que cal que es generalitzi, que es faci extensiva també la convicció que la base sobre la qual es construeix aquesta activitat és el compliment del seu deure de lleialtat als interessos generals de la societat.

I aquesta atenció preferent no cal dir també que es fonamenta en recents esdeveniments –altres no tant–, tant a l'àmbit de l'Estat com a Catalunya. Podem citar els casos Roldán, Sóller, Juan Guerra, Planasdemunt, Roma... Són casos que, evidentment, han ocasionat, han produït una considerable alarma social, que, en definitiva, ha derivat en la pèrdua del prestigi de la política com a l'activitat noble que és i com a l'activitat de servei públic que també és.

D'aquí que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana creu que es fa absolutament necessari que el Parlament assumeixi de manera immediata, en primer lloc, les demandes de més rigorós comportament en l'exercici de càrrecs i funcions públiques, perquè, com he dit abans, en el desprestigi de la política s'inclou, en definitiva, la manca d'estimació social al sistema democràtic. I encara que cap llei, lògicament –se'm pot dir–, pot impedir que en la realitat es produeixin fenòmens o conductes reprotxables, perquè és un fet inherent, lògicament, a la condició humana, les lleis sí que han de proporcionar al ciutadà la certesa que, en cas de produir-se aquestes situacions irregulars, no restaran impunes.

Però també creiem que es fa necessari que el Parlament assumeixi de manera immediata aquesta regulació per-

què, recíprocament, nosaltres, diputats i diputades, però també els alts càrrecs de l'Administració, hem de poder també disposar o comptar amb els mecanismes parlamentaris per tal de defensar-se, en ocasions, davant fins i tot de l'opinió pública, d'acusacions infundades i que desprestigen la seva imatge i projecció pública, així com la dels grups polítics a què pertanyen.

És per tot això que, partint del fet que el Govern de la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva sobre l'organització de les seves institucions d'autogovern, i també inspirant-nos en altres normes que emanen del Govern de la Generalitat, en ús de la seva potestat reglamentària..., voldria citar aquí la Llei 13/1989, de 14 de desembre, que és la llei d'organització de què dimana aquesta facultat o aquesta potestat, en concordança amb la Llei 21/87, de 26 de novembre, d'incompatibilitat del personal de l'Administració de la Generalitat, i la resta de normes d'incompatibilitats aplicables al personal que realitza la seva activitat en el sector públic català: el Decret 261/92, de 24 de novembre, pel qual es crea el Registre d'alts càrrecs al servei de la Generalitat, o bé l'Ordre de 4 de febrer de l'any 93, per la qual es determina l'adscripció del Registre de béns patrimonials d'alts càrrecs i s'aproven els mitjans per efectuar la declaració de béns.

Però, bo i valorant el fet que aquestes normes s'estan complint en bona part amb l'eficàcia que es pretenia o amb la seva finalitat, d'una banda, nosaltres pensem –i ho volem manifestar clarament– que el temps transcorregut des d'aquestes primeres regulacions, que aconsella de dur a terme una ampliació dels preceptes actualment en vigor per tal que se'ns permeti d'adaptar-los a les actuals exigències socials i als nous fenòmens de corrupció, però, d'una altra banda, també la necessitat, al nostre entendre, d'avançar una mica més enllà en el propòsit d'encarar no una regulació parcial, no una regulació fragmentària, sinó una regulació global i unitària de la qüestió, que constitueixi un veritable plantejament sistemàtic i un punt de referència fonamental per a la valoració de conductes polítiques... –és aquest, potser, el cas de la regió de Múrcia, recentment, que ha adoptat una normativa en aquest mateix sentit.

Els presentem, doncs, en conseqüència, per a la seva presa en consideració, aquesta Proposició de llei, que pretén, en definitiva, regular –sense voluntat, lògicament, de ser pretensiosos per la nostra part– el règim de l'activitat política a Catalunya; en definitiva, una regulació que contempli les incompatibilitats, les causes d'inelegibilitat, les abstencions i declaracions d'interessos, així com, evidentment, el règim sancionador aplicable en cas d'un eventual incompliment.

Voldria destacar alguns dels aspectes de la proposta que avui els presentem, que ens sembla que són els més importants per entendre aquesta regulació exhaustiva i omnicomprensiva que avui els presentem. En primer lloc, fem una definició d'alt càrrec, que fins ara no està clar quin és l'àmbit de..., el nivell polític i el nivell administratiu en el nostre Govern. Per això nosaltres proposem una definició d'aquest àmbit, que va des del president de la Generalitat, òbviament, passant pels consellers, directors generals, delegats territorials, caps

de gabinet, rectors d'òrgans a empreses públiques o organismes autònoms, fins a, també, el personal eventual que faci de cap de servei o superior, i també –també– especialment les persones que estan vinculades amb un contracte d'alta direcció, per tant, que hi mantenen una relació laboral.

Creiem que és bo també que calgui remetre al Parlament periòdicament la relació detallada de tots i cadascun dels funcionaris que ocupen llocs de lliure designació; també pretenem que les empreses que vulguin contractar amb la Generalitat serveis, obres, etcètera, hagin de presentar necessàriament una certificació conforme en els seus òrgans de direcció o administració hi figura un alt càrrec o bé un diputat.

Pel que fa a les incompatibilitats i inelegibilitats, és aquest l'aspecte potser més important, com vostès hauran notat. I en aquest apartat nosaltres creiem que, com sigui que Catalunya no disposa d'una llei que estableixi un règim general d'incompatibilitats d'alts càrrecs del Govern i dels diputats del Parlament, contràriament al que han fet recentment, a través d'una llei, a l'Estat –la Llei 12/1995– o, més recentment encara, la Llei 2/96, a les Illes Balears, aquest buit, com és sabut, i com hem dit, ve a ser en la pràctica omplert amb el que preveuen algunes normes de caràcter reglamentari, i a través també d'algunes lleis sectorials. Però no hi ha, repeteixo, reiterem, no hi ha una regulació compacta i homogènia, i sovint es plantegen, per tant, dubtes que ens obliguen a recórrer supletòriament a normes estatals, amb l'evident i conseqüent inseguretat jurídica que això provoca.

Pel que fa als alts càrrecs, nosaltres fixem òbviament un règim, com no pot ser d'una altra manera, d'incompatibilitat absoluta: incompatibilitat amb l'exercici de qualsevol altra professió –excepte la gestió del propi patrimoni–, incompatibilitat amb el fet de ser diputat, de ser senador, de ser eurodiputat i..., fins no fa gaire, en aquesta mateixa cambra hi havia exponents, exemples de diputats que compartien la seva honorable tasca amb altres tasques, com el fet d'ostentar la responsabilitat de ser delegat territorial o ser director d'un port –evidentment que fixem aquí una excepció en el cas del president de la Generalitat i els consellers, per la seva naturalesa del càrrec.

I també ens agradaria i proposem que els alts càrrecs hagin d'abstenir-se d'assessorar empreses, societats concessionàries, contractistes d'obres o que realitzin estudis per compte del Govern, i que hagin necessàriament, també, d'abstenir-se en assumptes que en la seva activitat privada anterior, doncs, n'haguessin pogut tenir coneixement, haguessin, en definitiva, gestionat o dirigit, tant ells com els seus parents o persones vinculades, per afinitat o d'una altra banda.

I, evidentment, també fixem una incompatibilitat a l'hora de percebre alguna altra retribució. Entenem que, per la naturalesa d'aquests càrrecs, els alts càrrecs de la Generalitat només haurien de poder percebre una única retribució amb càrrec a l'erari públic.

També pel que fa a les declaracions d'activitats de béns i interessos d'alts càrrecs i diputats, nosaltres entenem que caldria que tots aquests càrrecs declaressin i fessin

constar en un registre públic aquests béns, activitats i interessos. És a dir, existeixen evidentment, com he citat abans, algunes normes de caràcter reglamentari, un decret i una ordre, que ho desenvolupen, però entenem que el rang d'una llei ordinària seria el més adequat perquè totes aquelles activitats que es facin per part dels alts càrrecs es puguin declarar o no compatibles, i totes aquelles activitats que generin, en conseqüència, ingressos econòmics, tant de l'interessat com del seu cònjuge o parella de fet i fills, doncs, tinguin una constància plena, i a més a més pública, de la seva constància. I tot això acompanyat en últim extrem d'un règim sancionador que, en conseqüència, com en altres normatives al conjunt de l'Estat i també a nivell europeu –per tant, en el nostre entorn geogràfic, cultural i polític més pròxim–, prevegi lògicament la possibilitat de cessar els alts càrrecs, i, per tant, que el recurs també a la jurisdicció ordinària per tal de revisar els actes i contractes atorgats en l'exercici del càrrec, doncs, evidentment, pugui ser..., en definitiva, pugui ser depurat.

Vull fer notar, en darrera instància, que, evidentment, com vostès també hauran pogut notar, les previsions d'aquesta Proposició de llei que nosaltres avui els presentem impliquen la reforma de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, així també com amb aquesta norma que avui els proposem s'introdueixen algunes modificacions en el reglament de la cambra, en el Reglament del Parlament de Catalunya, particularment, especialment, en el capítol primer del títol segon: són preceptes, tots ells, relatius als drets i deures dels diputats, i també suposa en conseqüència una modificació dels preceptes relatius a la Comissió de l'Estatut del Diputat. És en aquest sentit, en primer lloc, que, pel que fa al Reglament, i donat que en aquest moment es troba en discussió o en tràmit de discussió en ponència, nosaltres en aquest moment volem reconsiderar tot allò concernent al Reglament i, per tant, demano, i ho faig avinent a la Presidència, que retirariem del conjunt de la Proposició de llei els següents preceptes, que es veurien afectats directament pels treballs de la reforma del Reglament: aquests són els articles 1, els articles 3, 5, 6 i 7 del títol segon, i també l'article 12 i subsegüents, en aquells apartats o en aquells aspectes que fan menció als diputats i al Parlament de Catalunya. Per tant, aquests són els preceptes que es veurien afectats, evidentment, per aquest treball que s'està efectuant en tràmit de ponència per elaborar un nou reglament i, per tant, els retirem en benefici, lògicament, d'aquests treballs, que ens semblen els més adequats.

En conclusió, havent dit això, entenem que no existeix avui i ara cap raó per perllongar una situació com l'actual, com he dit, de gran indefinició. I més quan en primer lloc es tracta d'un àmbit en què disposem, evidentment, de plenes competències, però en segon lloc –i això és el que m'agradaria remarcar i insistir-hi, i demanar-los que hi siguin especialment sensibles– és que existeix una demanda generalitzada que exigeix regeneració i higiene democràtica, que passa en part perquè existeixin els instruments o mecanismes adequats per garantir la transparència de la cosa pública, que sens dubte, com vostès entenen perfectament, ha de repercu-

tir en la revalorització i dignificació de l'activitat política. I és per això, en conclusió, en definitiva, senyores i senyors diputats, que avui els brindem aquesta iniciativa, perquè, una vegada presa lògicament en consideració, i amb la voluntat que esdevingui una aportació més en el tràmit de ponència, en què hi participin tots els grups de la cambra, puguem adoptar finalment una norma com la que es proposa en el nostre ordenament jurídic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, home, en primer lloc jo he d'agrair al diputat senyor Ridaó el to mesurat i equànim amb què s'ha produït, en un tema en què fàcilment, fàcilment..., i algun apunt..., en algun apunt no hi estic d'acord, però, vaja, globalment he d'agrair que el to mesurat no s'hagi convertit en la típica estripada a algunes actuacions que es puguin atribuir a l'acció del Govern de la Generalitat o d'algun dels seus membres o antics membres. Per tant, sigui dit aquest reconeixement a la forma de capteniment adequada en l'exposició.

I una segona constatació és la coincidència rotunda, total i absoluta amb la filosofia que inspira..., en fi, el capteniment del senyor diputat respecte que tota la classe política ha de comportar-se amb uns nivells de transparència, uns nivells d'equanimitat i d'independència dels poders fàctics que són totalment desitjables. Malgrat tot, ja li anuncio des d'ara que votarem rotundament en contra de la seva Proposició de Llei, per dos tipus de raons: en primer lloc, per raons formals, però en segon lloc, i sobretot, per raons de fons.

Per raons formals. Miri, la seva pròpia intervenció, la seva mateixa intervenció ja ens indica que, per raons formals, aquesta Proposició de Llei no hauria de poder-se aprovar: d'una proposició de Llei, vostè, senyor diputat, no pot retirar-ne tres quartes parts, com ha fet, respecte a tot el que fa al Reglament del Parlament. I és obvi, realment, que no es pot seccionar a l'aprovació d'aquesta cambra part d'una proposició de Llei que es posa a tràmit, ni es pot deixar de votar part d'aquesta proposició de Llei o d'aquest projecte. En el cas d'una esmena a la totalitat, el tràmit..., vostè sap perfectament que el tràmit de presa en consideració que estem vivint és, mutatis mutandi, el mateix que el tràmit d'esmena a la totalitat d'un projecte de Llei que procedeix del Govern i, òbviament, el que no es pot fer amb un projecte de Llei és dir: «Miri, escolti, en aquest tràmit d'esmena a la totalitat jo en detrec, en separo una sèrie d'articles...» Però no vull entrar en aquesta discussió doctrinal, perquè certament l'actual reforma del Parlament, que s'està portant a terme, aquest estudi, fa que aquest tema es pugui tractar a bastament en aquesta reforma del Parlament i no aquí.

Que és que no és vàlid, poder fer un règim global d'incompatibilitats, com vostè proposa? Certament. Arreu d'Europa i del món tenim casos en què el règim d'incompatibilitats dels parlamentaris o dels alts càrrecs de l'Administració estan regulats bé sigui pel reglament de les cambres, bé sigui per la llei electoral o bé sigui –un tercer supòsit– per una legislació específica com la que vostè proposa. Ara bé, en el cas..., jo tinc dues discrepàncies formals amb vostè molt importants, pel que fa a aquest tema.

En primer lloc, no és cert que no tinguem nosaltres –vostè també ho ha citat, evidentment– un cos bastant complet de règim d'incompatibilitats. Vostè ha citat les lleis, començant per l'Estatut interior, seguint per l'Estatut de ràdio i televisió, l'empresa pública catalana, el mateix Registre d'alts càrrecs, el d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració, el mateix Reglament del Parlament... Per tant, jo li puc dir que, certament, hi ha una legislació –si vol vostè, un punt dispersa, però no que sigui..., que hi hagin excessives llacunes–, i el convido, senyor Ridaó, que vostè faci una comparació entre la Proposició de Llei que vostè ens proposa i els textos que actualment regeixen el règim d'incompatibilitats: hi trobarà molt poques diferències, hi trobarà potser que el 85% de les coses que vostè proposa ja estan regulades.

Ara bé, jo no estic d'acord que la legislació de l'Estat sigui supletòria, en aquest aspecte. Jo entenc, i ho entenc amb molts dictàmens que s'han fet, i hi ha un dictamen molt i molt acurat d'un lletrat d'aquesta cambra, el senyor Joan Vintró, un exlletrat d'aquesta cambra, el senyor Joan Vintró, que si no ho recordo malament és del juliol de 1991, en què en aquesta dialèctica entre l'article 70 de la Constitució i la disposició transitòria quarta de l'Estatut..., podria donar-se el cas que s'entengués que el règim..., atès que nosaltres no tenim llei electoral –Catalunya som atípics fins i tot en això–, aquesta dialèctica entre l'article 70 de la Constitució –repeteix– i l'Estatut fes que tot el règim electoral se'ns aplica subsidiàriament. Òbviament se'ns aplica, en no tenir llei electoral, la part nuclear del règim electoral, però no la part d'incompatibilitats que es marquen per a diputats i senadors, perquè ja tenim règim propi. En fi, aquí potser ens enganxàrem en una discussió doctrinal, que crec que no és el cas.

Per tant, jo entenc que, si un dia es vol fer un text global com el que vostè proposa, jo entenc que amb una ampliació de l'article 11 de l'Estatut interior –ampliació de l'article 11 de l'Estatut interior– i el Reglament del Parlament n'hi hauria ben bé prou. Perquè, els altres temes –declaració de béns, registre d'alts càrrecs..., això que vostè explica, i que no és que no hi estiguem d'acord, és que ja està regulat–, és absolutament suficient. Jo diria que què passa en aquests moments? Que alguna petita llacuna, algun petit dubte interpretatiu, dóna més feina a la Comissió de l'Estatut del Diputat. Però no és altre, el problema, i com a expresident de la Comissió de l'Estatut del Diputat li garanteixo que som perfectament capaços de fer aquesta distinció i aquesta interpretació de les normes catalanes.

Per tant, jo dic que, si es volgués portar a terme això que vostè proposa, hauria de ser en la reforma de l'ar-

ticle de l'Estatut interior –articles 10 i 11, concretament–, en la reforma del Reglament del Parlament, que ja ho estem fent, i òbviament seria bo que fos en ponència conjunta, atès que és un desenvolupament bàsic de l'Estatut. I realment, home, jo entenc el seu legítim dret a donar-nos una..., no, no, vostè no m'ha volgut donar una lliçó, en absolut..., però voler-nos presentar un text d'incompatibilitats globals... Pensi que aquest desenvolupament bàsic de l'Estatut, com va ser l'Estatut interior, mereix unes majories qualificades i mereix un tràmit de ponència conjunta. Però li asseguro que aquestes raons formals que impedirien, per part nostra almenys, votar favorablement la seva proposta, i que són molt importants –no m'hi he estès per raó del temps i per no cansar la cambra, en temes jurídics–, crec que hi ha raons de fons que són les que per mi són molt més importants.

Miri, el seu discurs, senyor Ridao, és absolutament imbatible, imbatible des del punt de vista de repercussió. És a dir, fixi's: no és el seu intent, ho reconec, però tots els processos de tipus inquisitorial o reglamentista entusiasmen, entusiasmen... (*Remor de veus.*) Poder prohibir, poder dir: «Això no es pot fer; això, tampoc; això, tampoc, i això, tampoc» és una cosa que entusiasma el país, entusiasma el país perquè és aquella típica llei del pèndol, i ens pensem realment que poder prohibir moltes coses porta a una substancial correcció dels errors que es puguin haver comès o que es puguin cometre.

Miri, jo sempre poso un exemple: que les lleis massa precises i massa detallistes, i jo..., un dels articles que vostè ha retirat de la votació, per entendre'ns, és d'aquells... –no vull entrar en la crítica del seu text, perquè l'ha retirat, però n'hi ha per sucari-hi pa–, l'article 6, aquell que vostè s'ha de dirigir al president i a la Mesa per dir-li: «Miri, jo en aquests moments m'inhabilito per votar i deixo en minoria el meu grup, perquè resulta que em sembla que tinc un parent que és cosí valencià d'algú que té una empresa que s'assembla bastant al que estem debatent ara»..., sense entrar en aquesta qüestió, jo li dic que el seu discurs és imbatible. Per què? Perquè ens encanta prohibir. Ens encanta prohibir, i jo recordo sempre, poso l'exemple del reglament d'alcohols –no hi té res a veure–, el reglament d'impostos especials: el reglament d'impostos especials és sistemàticament, des de l'època franquista a l'època democràtica, un reglament que preveu minuciosament –minuciosament–, cada gota d'alcohol, sigui industrial, sigui per a ús de boca, tots els tràmits, papers, instàncies que ha de passar. Quan un advocat vol situar un reglament, un exemple de reglament incomplible, absolutament incomplible, situa com a exemple aquest reglament, que pretén preveure-ho tot. Els reglaments que pretenen preveure-ho tot... –i els juristes, com vostè i jo, hi tenim una passió–, ens equivoquem; perquè li asseguro que, si apliquéssim de veritat el que ens demana el cos, el que ens demana la fera, li asseguro que convertiríem la classe política en uns autèntics autistes, tancats en una campana de vidre, treballant en els seus quefers i absolutament absents del que és el batec del carrer, la societat. (*Remor de veus.*)

Miri, jo recordava, en preparar aquesta petita intervenció, recordava que..., no és la seva pretensió, segur, però si apliquéssim de veritat el que vostè ens proposa, doncs, molts dels diputats i diputades il·lustres d'aquesta cambra –no els d'ara, els que històricament hi han sigut, els d'ara també, molts– no hi podrien seure. I és clar, fixi's, és molt important, senyor Ridao –és molt important–, que hi hagin professionals de la política, gent que es dediquin a aquesta noble tasca del servei. I hem de reivindicar l'honor de la classe política, malmenat per alguns –excepcionals i pocs– casos de corrupció; per cert, bastant més enllà fora de Catalunya, que no pas a Catalunya mateix, però és igual, no vull fer aquest greuge comparatiu. Simplement li dic que hem de retornar l'honor a la política. I estic d'acord amb vostè a defensar el polític professional, el que té plena i total dedicació. Però, escolti'm, senyor Ridao, en aquesta cambra, sap què passa? Jo vull també que hi hagi –i que em perdoni la memòria dels que no hi són, i l'amistat que em permet citar els que encara són vius–, voldria tenir-hi un paleta, com el Cipri Garcia; vull tenir-hi un metallúrgic, com el Carlos Cigarrán; vull tenir-hi un marí mercant, com el Màrius Díaz; vull tenir-hi un músic, com l'Oriol Martorell; vull tenir-hi un científic de fama universal, com l'Oró, com el doctor Oró; vull tenir-hi metges il·lustres del seu Grup, com el doctor Puigvert; vull tenir-hi directors de cine, com el Pere Portabella; empresaris del món de les indústries càrniques, com el Ramon Sala; vull tenir-hi pagesos que, en baixar del tractor, s'asseguin a l'escó, com el Pere Parera; vull tenir-hi catedràtics, com el meu amic Jaume Sobrequés; vull tenir-hi hostaleres, com la Pilar Busquets; pastisseres, com la Carme Servitje; vull tenir-hi il·lustres pedagogues, com la Maria Rúbies, com la Marta Mata; vull tenir-hi advocadesses en exercici, com la Magda Oranich; vull tenir-hi, en una paraula, i vull demanar a les senyores i senyors diputats que el doctor Bonet –que ara no hi és, en aquests moments– pugui seguir visitant, perquè és bo que pugui seguir visitant; vull demanar al Nani Riera que segueixi escrivint llibres; vull demanar al Roc Fuentes que segueixi posant plets (*rialles i remor de veus*); vull demanar al doctor Fernández Burgui que segueixi visitant; vull demanar al meu company Simeó Miquel que segueixi aconsellant els pagesos, que no ho passi tot al seu fill, que encara els pagesos necessiten el seu consell, com a advocat; vull demanar al Magí Cadevall que segueixi donant classes; vull demanar al Pep Mir que segueixi donant classes (*rialles*), i voldria demanar..., no m'atreveixo a demanar que el senyor Carod-Rovira, del seu Grup, torni a ser delegat de Cultura de la Generalitat a Tarragona (*rialles i remor de veus*), perquè això ja no depèn de mi –això ja no depèn de mi.

Però, en una paraula –no voldria en absolut que es prenguessin això en broma–, hi ha d'haver polítics professionals. Ai las! d'aquell Parlament burocratitzat, amb gent només de la cleda. Ai las! d'aquell Parlament que s'oblidi del batec del carrer. Fixi's, senyor Ridao –amb això acabo–, la indignitat d'un polític no vindrà perquè vostè li posi etapes..., amb la interposició..., posant un reglament que vostè creu que preveu fins al màxim qualsevol supòsit, casuísticament, de possible indignitat d'un polític. L'únic que està fent és sofisticar

la mecànica operativa per la qual es troba un home de palla o un testaferró; és l'únic que està fent, perquè la dignitat del polític i l'honestat del polític vindrà per un capteniment ètic i, sobretot, amic Ridao, actualment...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Camps i Rovira

Acabo amb això, senyor president. Tenim un codi penal nou, i li asseguro que el Codi penal nou, quan parla del tràfic d'influències agafa a tothom: el funcionari públic, l'autoritat, el parlamentari o la cosina valenciana del diputat de la Mitja Garrotxa. I li asseguro que agafa a tothom i, per tant, amb un bon Reglament del Parlament, amb una incompatibilitat d'alts càrrecs, com tenim ja legislada, amb un codi penal que és el més simple, clar i definit, la dignitat dels polítics i la seva honestat vindrà per un capteniment ètic i no perquè els posem petites traves reglamentàries. De veritat, per les raons formals que li he dit, però sobretot per les raons de fons, que crec que vostè també comparteix, senyor Ridao, jo li demano que retiri aquesta Proposició de llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Camps. Per fixar la seva... Per què em demana la paraula el senyor Ridao?

El Sr. Ridao i Martín

Per contradiccions, senyor president, perquè...

El president

Un minut per a contradiccions.

El Sr. Ridao i Martín

...el senyor Camps acaba de citar el llistat telefònic de la cambra, i només faltava dir els números de telèfon, i ha dit..., i segurament és que no l'ha llegit..., l'article 4.4 de la proposta que nosaltres fem diu literalment que «la condició de diputat al Parlament de Catalunya és compatible amb l'activitat professional privada, amb el desenvolupament en actu de tasques de qualsevol lloc de la funció pública, amb l'exercici del comerç, de la indústria, de l'art o de qualsevol altra activitat lucrativa; també ho és amb la percepció de qualsevol pensió del sistema públic i, en general, amb qualsevol mitjà de vida que el diputat tingués abans d'ostentar la representació», per la qual cosa el senyor Camps, senzillament, o no ha llegit la proposta o, senzillament, no l'ha entès. I això tot i desitjant que el senyor Pujol torni a la vida privada i potser exerceixi la medicina... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Camps, per què em demana la paraula?

El Sr. Camps i Rovira

Demano la paraula perquè el senyor diputat ens llegeixi, si vol, l'article 6 de la seva Proposició de llei.

El president

Moltes gràcies. Fetes aquestes observacions, entrarem en el torn...

El Sr. Camps i Rovira

No, no, demano que la llegeixi, eh?

(*Remor de veus.*)

El president

Ja s'ho llegirà. (*Remor de veus.*)

Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, per un temps de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la vida política espanyola va viure i viu una convulsió permanent fruit d'escàndols, casos de corrupció i altres fets gens lloables que provoquen una pèrdua de credibilitat de la classe política i, fins i tot, un distanciament de la ciutadania de tot allò que sigui gestió dels afers públics.

Catalunya, oasi encara del clima de crispació política que es viu a la capital del regne, ha viscut també, malauradament, episodis d'irregularitats i d'actuacions, podríem dir, poc clars. I, si seguim amb les dues realitats polítiques, trobem que a nivell d'Estat ha existit una certa voluntat de regeneració, sobretot a partir d'algunes reformes legals. Així, la nova regulació sobre incompatibilitats o sobre la contractació administrativa són alguns dels exemples amb què el legislador central ha volgut limitar, al màxim possible, conductes reprotables per part, sobretot, dels i de les que ostenten la representació de la sobirania popular.

En el cas de Catalunya, a diferència de Madrid, això no s'ha donat. La nostra legislació, fins ara, que podria veure's més o menys afectada per possibles alteracions o adaptacions, encara resta igual que quan va ser aprovada. Com podem constatar, de les dues principals normes que tracten sobre la matèria, la de regulació de l'ordenació, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat és de 1989, i la d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat entrà en vigor el 1987. Com a primera consideració, per tant, ens hem de preguntar si aquesta legislació, i d'altra de no citada, cal ser modificada. Des dels diputats independentistes del Grup Mixt entenem que sí, però no per mimetisme o seguidisme de la normativa espanyola, sinó perquè la realitat catalana, com ja he dit anteriorment, ja ha donat senyals inequívocs que cal procedir cap a la revisió. Si hom arriba a la conclusió que cal donar aquest pas, l'esglai següent és el de decidir quina és la forma que s'adopta: una nova llei o la modificació de la normativa afectada. Nosaltres

ens decantem per la mateixa opció que planteja el Grup d'Esquerra Republicana, és a dir, una nova llei.

És en aquest punt que cal remarcar, ni que sigui a nivell de recordatori, quin és el significat d'allò que rebatem; és a dir, no es vota la Proposició de Llei del règim de l'activitat política, sinó simplement la seva presa en consideració. Per tant, el que cal decidir és si Catalunya ha de tenir o no una nova normativa que combati, per exemple, l'ús indegut de les responsabilitats institucionals; on es situa la línia divisòria per al desenvolupament d'un càrrec institucional entre l'esfera pública i la privada, o que els registres d'interessos siguin operatius, etcètera. De ben segur que una proposta legislativa com aquesta, degut principalment a la seva complexitat i la seva generalitat, convida a voltes a l'oposició puntual. Però, com deia, el quid de la qüestió rau en la seva conveniència o no.

M'agradaria en tot cas fer alguns comentaris, abans d'acabar la meua intervenció. El primer és un prec al Grup d'Esquerra Republicana: com que la proposta que ens fa incideix directament en el nucli, podríem dir, dur del que s'anomena «règim interior de la Generalitat» i, fins i tot, dibuixa un cert model d'administració, nosaltres som del parer que aquestes lleis, considerades bàsiques, independentment de qui les presenti, haurien de comptar amb un consens previ gran, ben gran. És per aquest motiu que demanem que, en el cas de no preveure un suport més o menys gran a aquesta presa en consideració, però, en canvi, si es dibuixa, com sembla que comença a ser a partir de la modificació del Reglament, una voluntat àmplia de cercar camins de consens per tractar legislativament la qüestió que debatem, seria millor, al nostre entendre, que es retirés la proposta.

Amb tot, i com que hi ha possibilitats de no ser retirada però també de no ser acceptada la seva tramitació, com que el tema s'ho val, voldríem fer algunes pinzellades ràpides sobre la qüestió que debatem.

És certament difícil regular l'activitat política que proposa la proposta del Grup d'Esquerra Republicana; és molt difícil marcar els límits d'on comença i on acaba.

Segona qüestió que cal recordar: aquesta cambra –ja s'ha comentat anteriorment– en aquests moments, precisament, està debatent la modificació del Reglament de la cambra, del Parlament de Catalunya. Nosaltres entenem que això hauria de considerar-se d'una forma clara en la proposta que es fa. El mateix diputat del Grup d'Esquerra Republicana –un fet que jo diria si més no inèdit fins ara– ha retirat alguns dels articles que presenta en la seva proposta de llei perquè, precisament, afecten el Reglament.

Però també s'ha de fer un recordatori: l'alarma social que s'ha pogut generar a partir d'alguns casos de corrupció i irregularitats es podrà eliminar només amb una norma d'aquestes característiques? Nosaltres entenem que no i, per exemple..., un exemple: fa uns quants dies llegia que amb aquesta llei es pretenia evitar que passés o que pogués passar una cosa com va passar en el cas de Sant Pere de Torelló. Jo entenc que seria molt difícil que, si es prengué en consideració aquesta llei, es pogués evitar un cas com el de Sant Pere de Torelló, sincerament. Però, sigui com sigui, la bona voluntat, el

desig, les ganes d'evitar situacions com aquesta, si més no, són temes que s'han de valorar en la seva justa mesura.

Amb tot, com ja he dit, nosaltres hi votàrem favorablement, però recordant aquest prec: que, en el cas que aquesta proposta no pogués tirar endavant, fos, al nostre entendre, millor retirar-la i ajuntar esforços de cara a la modificació del Reglament, sobretot en la línia que la mateixa proposta d'Esquerra Republicana apunta.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo he de començar fent referència al senyor Jaume Camps perquè, amb independència de la llarga cita de diputats presents i absents del Parlament i d'altres exdiputats, també m'ha citat a mi, desitjant que jo em pugui continuar dedicant a portar plets –espero que això no signifiqui que vol que deixi de fer de diputat. Jo, per la meua part, li desitjo a ell, en qualsevol cas, que continuï molts anys portant aquesta tasca en el Parlament.

I he de començar també discrepant del concepte que té el senyor Camps d'una llei d'incompatibilitats. El senyor Camps ha dit que això era més o menys un mecanisme de supercontrol; fins i tot ha parlat que podria ser una llei que portés a impedir l'activitat dels diputats i de les diputades i els alts càrrecs. Per nosaltres, una llei d'incompatibilitats ben establerta és exactament el contrari, ha de ser exactament tot el contrari. Ha de ser un mecanisme legal que doni seguretat jurídica, que doni garanties i que possibiliti que els alts càrrecs puguin desenvolupar la seva activitat amb plena dedicació, per tant, sense traves, sense limitacions, dedicats específicament i especialment a la seva tasca d'alt càrrec, i també a aquest caràcter prioritari essencial per les senyores diputades i els senyors diputats.

Per tant, jo donaria la volta al seu argument. Crec que això no és ni molt menys que el senyor Ridao s'hagi tornat ara un Torquemada modern, com d'alguna manera ha citat el senyor Camps, sinó que, amb independència dels defectes que pugui tenir –des del nostre punt de vista en té, i importants, i els diré–, aquesta Proposició de Llei, la necessitat de regular a Catalunya, amb un cos legal, aquesta matèria em sembla evident. Altra cosa –i després en parlarem– és que aquest sigui el millor procediment, és que aquesta sigui la millor proposició de llei.

Per què és necessari? Home, és cert també, i això cal dir-ho, que a Catalunya tenim normes sobre incompatibilitats. No les citaré, perquè existeix un cos, i és cert, també, que la doctrina ja ha assenyalat que la supletorietat de la legislació estatal només s'ha d'entendre en aquells casos en què és impossible, amb la legislació pròpia de Catalunya, atendre jurídicament i donar

resposta jurídica adequada al supòsit de fet. Però el cert és que nosaltres no tenim un cos, una norma, una llei completa d'incompatibilitats i que, certament, pensem nosaltres que és absolutament imprescindible; no perquè la llei d'incompatibilitats hagi de resoldre tots els problemes que s'han produït o es poden produir de corrupcions, d'utilització inadequada del càrrec públic; efectivament una via, sens dubte, és el Codi penal, i el nou Codi penal això ho estableix més clarament, però, sens dubte, ha de ser un instrument vàlid per millorar l'activitat dels alts càrrecs polítics, dels diputats i les diputades.

Alhora, des del nostre punt de vista, això hauria d'anar acompanyat també, caldrà que s'acompanyi en el seu moment d'una llei electoral per a Catalunya que ajudi, també, a millorar aquests mecanismes d'apropament dels polítics als ciutadans, per tant una llei electoral que faci possible la proporcionalitat reconeguda constitucionalment i, alhora, un apropament dels càrrecs públics, en aquest cas concret dels diputats i de les diputades, als ciutadans.

La necessitat, per tant, de legislar en aquesta matèria a Catalunya ens sembla evident. Ara bé, a nosaltres, que ens sembla evident i que tenim, hem treballat, hem reclamat i reclamem la llei d'incompatibilitats a Catalunya, no ens sembla que aquest procediment sigui l'adequat. I la prova que no ens sembla que aquest procediment sigui el més adequat és que nosaltres no l'hem presentat. I no l'hem presentat ni ho hem fet perquè pensem que la millor via és amb un element com aquest de desenvolupament bàsic de l'Estatut, la ponència conjunta que estableix el Reglament per als casos de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Això, de tota manera, he de dir que no és, per nosaltres, un element que ens porti o que ens pogués portar a no admetre la presa en consideració d'aquesta llei. Pensem que seria millor que això es fes en ponència conjunta, però no neguem ni volem negar la possibilitat de qualsevol grup parlamentari de poder presentar, plantejar les seves iniciatives, que ens semblaran més o menys oportunes, però que valorarem, en qualsevol cas, en funció del seu contingut i de la seva necessitat.

La seva necessitat és evident. El seu contingut ha de ser substancialment modificable. Ja ho ha estat. Celebrem que el senyor Ridao hagi plantejat la supressió de la major part de la llei, perquè, és clar, la supressió de divuit articles..., en queden afectats deu; a més a més, l'exposició de motius, i, a més a més, alguna altra part d'algun altre article. Què és el que ha passat aquí?

Home, a nosaltres ens sembla bastant inacceptable que, en el moment en què en el Parlament de Catalunya es va constituir, arran de les eleccions autonòmiques, una ponència conjunta per reformar el Reglament..., aquesta Ponència conjunta ha estat treballant, està treballant per aconseguir consensuadament un reglament millor; es presenta una proposició de llei que trenca aquesta dinàmica, perquè, en definitiva, això és el que fa la Proposició de llei, perquè introdueix mecanismes de reforma del Reglament —he de dir, de passada, que molts d'ells estan superats i millorats en el text que ja tenim avui en la Ponència—, i per aquesta via, hi insisteixo, es

va a treure autoritat al treball que està fent una pròpia ponència conjunta del nostre Parlament.

Aquesta no és una qüestió formal. Jo crec que és una qüestió política, de valoració del paper del Parlament, de les seves ponències; en definitiva, del treball conjunt i unitari. Per això dic que nosaltres, ho dic molt sincerament, no hauríem pogut donar suport a aquesta Proposició no de llei, a la presa en consideració, si no es retiren tots els aspectes que fan referència a la reforma del Reglament, per coherència política, perquè ho estem debatent en una altra ponència de la qual jo mateix estic formant part. I, aleshores, em sembla que és exigible un mínim de rigor en els nostres plantejaments i en les nostres propostes. Això, de tota manera —i ho celebro—, ha estat retirat pel senyor Ridao. Pel fet d'haver estat retirat pel senyor Ridao, entrarem en la qüestió estricta del que queda de la Proposició de llei.

El que queda de la Proposició de llei és un règim que nosaltres considerem millorable però bastant complet d'incompatibilitat dels alts càrrecs, però, en canvi —però, en canvi—, pensem que s'ha de millorar substancialment el que fa referència a l'apartat relatiu a les senyores diputades i als senyors diputats.

Per tots aquests motius, nosaltres pensem que hauria estat i que seria bo que això es debatés en ponència conjunta. Malgrat tot, com que nosaltres considerem que és important, és necessari per a Catalunya que es reguli un règim d'incompatibilitats, no per frenar, no per reduir, no per restar, no per impedir les possibilitats d'actuació dels alts càrrecs, de les senyores diputades i dels senyors diputats, sinó, al contrari, per facilitar la seva tasca, per millorar la seva tasca, per fer-la més clara, més transparent, de més dedicació, nosaltres, tenint en compte que s'ha procedit a aquesta retirada de tots els aspectes que fan referència a la reforma del Reglament, si es manté la Proposició de llei per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres donarem suport a la seva presa en consideració, sense perjudici, naturalment, que en el tràmit parlamentari corresponent, nosaltres intentarem millorar aquells aspectes que són evidentment millorables, sobretot els que fan referència a les incompatibilitats de diputades i diputats.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Pel Grup Popular... Senyor Camps, per al·lusions...? Per contradiccions o per al·lusions? Un minut com a màxim.

El Sr. Camps i Rovira

No, per al·lusions i per contradiccions, és evident; és difícil contradir-me sense alludir-me, però, vaja, de tota manera, per contradiccions o per al·lusions, voldria dir-li al senyor Roc Fuentes que jo no he dit, en absolut, que un règim d'incompatibilitats no fos necessari. Jo he dit que..., tot el que vostè m'ha atribuït, les meves paraules, era referit —o almenys així ho he intentat dir— a un excessiu enduriment del règim d'incompatibilitats

que tant els alts càrrecs de la Generalitat com els diputats d'aquesta cambra ja tenim. Evidentment que tenim un cos legal, tan dispers com vostè vulgui, però tenim un cos legal d'incompatibilitats. I tenim un registre d'alts càrrecs i tenim una Comissió de l'Estatut dels Diputats. Oh!, és clar que tenim règim d'incompatibilitats! Dic que tot això que vostè m'atribueix és referit a un excessiu enduriment. I en això crec que coincidim.

I, senyor president, aprofitant l'ús de la paraula voldria demanar-li..., evidentment l'ordenació del debat és seva, i no pretenc, en absolut, interferir, però, a efectes d'entendre el que anirem a votar, jo voldria aclarir una qüestió purament formal.

S'estan produint intervencions, la del senyor Roc Fuentes n'és una bona prova, a un fet que jo en la meua intervenció he explicat; deia que, al meu entendre, no es pot sotmetre a votació part o no part d'una proposició de llei. La presa en consideració d'una proposició de llei, entenc jo, és un tràmit, mutatis mutandis –ho he dit en la meua intervenció–, equivalent a l'esmena a la totalitat. I, per tant, el que no val és, a l'hora de la votació i a l'hora que estem sostenint aquest debat, sotreure'n o fer reserva mental de cinc, deu o vuit articles. Ara no vull entrar si la part que vostè, senyor Ridao, ha retirat de la Proposició de llei és molta o poca. És que no en pot tocar ni un bri...

El president

Perdoni, senyor Camps. Escoltarem tots els grups i després decidirem sobre la qüestió que m'acaba de plantejar.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies.

El president

Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Daniel Sirera. Perdó, senyor Sirera... El senyor Roc Fuentes per què em demana la paraula? Per contradiccions, una altra vegada? (*Pausa.*) Un minut.

El Sr. Fuentes i Navarro

Perdó, senyor president. No, simplement, l'expressió «inquisitorial» que ha dit el senyor Jaume Camps, i que jo he citat, constarà en el *Diari de Sessions*.

El president

Moltes gràcies. Senyor Sirera, té la paraula per un temps de deu minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, que la democràcia és el sistema polític menys perfecte és una realitat en la qual tots podem estar d'acord. Malgrat això, crec que els partits polítics, les institucions, els governs i els ciutadans hem de fer un esforç per tal d'evitar situacions com les que ha descrit en la seva intervenció l'il·lustre diputat Joan Ridao. Crec, però, que no som plenament conscients de l'abast

d'aquesta iniciativa, i quan dic que no en som conscients també em refereixo a l'il·lustre diputat proponent, perquè, sincerament, senyor Ridao, vostè creu que amb una llei com aquesta s'acaba la corrupció? Creu, sincerament, que la seva iniciativa parlamentària aporta alguna cosa nova i racional a la lluita per evitar la corrupció? Jo penso, sincerament, que no, i no em malinterpreti; penso que cal delimitar el règim d'alts càrrecs de l'Administració, i també que hem de treballar per aconseguir un règim d'incompatibilitats dels diputats i diputades i dels alts càrrecs més transparent i efectiu.

Ara bé, el Grup Parlamentari Popular creu que cal aportar més racionalitat a aquest debat, i molt em sembla que, amb aquesta Proposició de llei, no anem per aquesta línia. Crec que hauria estat un cert parlar de la reforma de les lleis i disposicions existents pel que fa a aquesta matèria a Catalunya, i també a l'Estat, que han estat esmentades al llarg d'aquest debat. Hauria estat també molt profitós que haguéssim parlat dels principis inspiradors d'aquesta llei, o si el que calia fer era una compilació de la legislació catalana, o si allò que havíem de fer era, simplement, fer una remissió a la legislació estatal. Igualment, vostè sap perfectament –i ho ha esmentat, i per això ha retirat part d'aquesta llei– que els diputats i diputades d'aquest Parlament ja estem sotmesos a un règim d'incompatibilitats, i que, a banda d'això, com també s'ha esmentat, s'està parlant i s'està modificant el Reglament de la cambra, un reglament que ja estableix mesures de control pel que fa a situacions molt concretes d'incompatibilitats dels diputats i diputades, i que ara és el moment, si escau, d'endurir-lo.

Senyor Ridao, tenint en compte que la seva proposta està carregada de bones intencions i de gran part de raó, no la votarem en contra. Ara bé, vostè mateix ha reconegut en la seva exposició de motius que totes les normes existents estan complint amb eficàcia la seva finalitat, i tenint en compte, com ja li he dit, que el nostre Grup considera que aquesta no és la millor solució, o com a mínim que no és l'única via per aconseguir tot allò de què vostè parla, tampoc podem donar-li suport. Perquè, senyores i senyors diputats, perquè, senyor Morera, per què no reconeixem públicament que la legislació estatal és molt més restrictiva que la legislació catalana en aquesta matèria, malgrat que, com totes les il·lustres diputades i diputats saben, això no ha pogut evitar casos de corrupció prou coneguts per tothom? Per què no fem un esforç d'adequació de la legislació catalana a la legislació de l'Estat? Aquesta és una tasca que hem de fer plegats, i el Govern... (*Remor de veus.*)

El president

Pari, pari, pari...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Aquesta és, com deia, una tasca que hem de fer plegats, i el Govern de la Generalitat s'hi hauria de posar al capdavant per tal d'assolir aquest objectiu, perquè a nosaltres, al Grup Parlamentari Popular també li sembla, com a mínim, sorprenent –per no posar-hi un altre qualificatiu– que hi hagin di-

putats en aquest Parlament que, ahora, són delegats del Govern de la Generalitat, o que es continuï produint un fet que al nostre Grup no deixa d'esgarriar-lo, i no perquè la llei ho permeti, sinó perquè la coalició que dóna suport al Govern i el mateix Govern accepten i impulsen aquest fet sense posar-se vermells. Nosaltres no acabem d'entendre que es pugui donar la circumstància, com es dóna, que hi hagin directors generals del Govern de la Generalitat de Catalunya que, ahora, siguin diputats en aquesta cambra. És a dir, i perquè tot-hom ho entengui: hi han directors generals del Govern de la Generalitat de Catalunya que són controlats en les seves accions de govern per ells mateixos; tota una demostració, senyores i senyors diputats, que això de voler enterrar Montesquieu, malauradament, ha creat escola.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, haig de començar dient que el nostre Grup està, sens dubte, convençut de la necessitat que aquest Parlament legisli sobre incompatibilitats. No perquè no hi hagi una legislació o no hi hagin lleis o normes que regulin les incompatibilitats dels alts càrrecs i dels diputats de Catalunya, que n'hi han; el que passa és que és evident que es tracta de normes fragmentàries, incompletes – com acaba de dir fa un moment l'illustre diputat del Partit Popular –, que no impedeixen, doncs, que un director general del Govern de la Generalitat segueixi essent diputat, o que el president d'un Patronat Català Pro Europa segueixi essent europarlamentari. Són situacions que, evidentment, nosaltres creiem que és necessari evitar, i són situacions que ens fan entendre que convé, que cal, que ens hem de plantejar legislar sobre incompatibilitats. Per tant, la idea de legislar sobre incompatibilitats, nosaltres la compartim. Tant és així que vull recordar que fa unes setmanes el nostre Grup va presentar una iniciativa a la cambra, precisament, amb aquesta finalitat, és a dir, de crear una ponència conjunta perquè faci una llei d'incompatibilitats. Per tant, en aquest sentit, estem d'acord en la necessitat.

Ara bé, el que no ens sembla en absolut encertat és la Proposició de llei que ens planteja Esquerra Republicana i que fa una estona ha defensat el senyor Ridao. Creiem que aquesta no és la via, francament; creiem que aquesta no és la via, i, a més a més, també discrepem de molts dels seus aspectes, de molts dels seus continguts. Creiem que no és la via per un motiu que ja ha sortit, al qual ja m'acabo de referir de passada, i sobre el qual vull insistir. En democràcia, les formes no són secundàries; les formes, els procediments són absolutament bàsics, són consubstancials a la democràcia, i hi ha una forma consolidada en el nostre Reglament, i consolidada per la pràctica d'aquest Parlament, que entén que, quan es tracta de regular qüestions bàsiques de desenvolupament estatutari, la via apropiada, la via més pro-

cedent és la via de la ponència conjunta que exerceix la iniciativa legislativa. I, d'això, n'estem absolutament convençuts; així s'ha fet amb la Llei de l'estatut interior, així s'ha fet amb la legislació de govern local, i així creiem que s'ha de fer amb la legislació d'incompatibilitats i tots aquells temes que tinguin una importància bàsica, nuclear, en el desenvolupament de l'Estatut. Per tant, la via correcta, creiem –al nostre entendre– que és la de la ponència conjunta, i més en aquest cas, que s'ha posat de manifest també fa una estona que aquesta Proposició no únicament no opta per aquesta via, sinó que trepitja, interfereix els treballs d'una ponència conjunta que des de fa ben bé un any està preparant la reforma del Reglament.

Jo prescindeixo de si és o no és possible –ja ens ho dirà la Mesa– que es posi a votació la Proposició sencera o havent retirat bona part dels seus preceptes, com demana el senyor Ridao. En qualsevol cas, sigui com sigui, el sol plantejament de demanar ara, en aquest moment, la retirada d'aquells preceptes que interfereixen el Reglament, no deixa de ser una gran frivolitat de com es porta aquest tema. Fa més d'un any que existeix aquesta Ponència que està treballant sobre el Reglament; fa més d'un any que podia saber el proponent que allò que ens venia a proposar estava essent treballat per un grup de diputats i diputades d'aquesta cambra, seguint un procediment que nosaltres creiem que és el que s'ha de seguir. Per tant, des d'aquest punt de vista del procediment a seguir, la nostra posició és absolutament contrària a aquesta iniciativa.

Pel que fa al contingut, també haig de dir que discrepem de molts dels aspectes de contingut d'aquesta Proposició. Discrepem de l'estil –abans ho ha dit el diputat Jaume Camps–: l'excés de reglamentisme no és positiu; però discrepem també d'altres coses. Se'ns diu que aquesta llei vol regular la incompatibilitat dels diputats. Abans, el senyor Ridao, en una rèplica a en Jaume Camps, ens ha llegit l'article 4, apartat quart, el qual ens diu que la condició de diputat o diputada és compatible absolutament amb tot; per tant, d'incompatibilitat, jo no n'hi veig cap aquí, absolutament ni una. No n'hi ha cap; per tant, a veure, que no se'ns digui que es vol legislar sobre incompatibilitats, quan precisament el que se'ns vol fer aprovar és que, d'incompatibilitat, no n'hi ha cap ni una. No volem ser inquisitorials, però legislar sobre incompatibilitats, al nostre entendre, vol dir, certament, legislar sobre alguna incompatibilitat; alguna n'hi deu haver d'haver. Podem parlar-ne, i el lloc on parlar-ne és la ponència conjunta.

Bé, per acabar, ja, senyores i senyors diputats, senyor Ridao, jo li demanaria, en nom del nostre Grup, que retirés aquesta Proposició de llei, no uns..., més o menys uns articles, sinó que la retirés en el seu conjunt, en benefici dels treballs en el marc d'una ponència conjunta que, si s'aprova la nostra proposició, esperem que es pugui constituir ben aviat en aquest Parlament.

Res més..., en cas que no ho retirés, anuncio que el nostre vot de cor seria probablement en contra, però, per cortesia, serà d'abstenció.

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ridao em demana la paraula? Se li ha fet algun suggeriment; si ens pot clarificar la seva posició, molt millor.

El Sr. Ridao i Martín

Efectivament, senyor president, per atendre les diverses peticions de retirada que se'ns han formulat, nosaltres, evidentment –ja ho he anticipat abans, en la meva exposició inicial–, sotmetem a la consideració de la cambra la totalitat del text presentat. Ara bé, per precisar una mica els termes del debat, i tota vegada que ja he anunciat també la retirada d'alguns preceptes concrets, nosaltres entenem que, com a titulars de la proposta estem legitimats i tenim la facultat plena de sotmetre a consideració el text inicial, llevat dels següents preceptes, que reitero, torno a repetir, són els següents, i afecten una part no gaire substancial, sinó molt petita, del text inicial: són els articles 1, 3, 5, 6 i 7, i a partir de l'article 12 –per tant, article 12 i subsegüents– només en aquelles referències puntuals en què figura la paraula «diputats» o bé «Parlament», o «diputats i Parlament», per la qual cosa són, concretament, cinc preceptes ben concrets, relatius tots ells als diputats i al Parlament, i només les mencions concretes i puntuals als «diputats» i «Parlament» dels articles 12 i subsegüents.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La Mesa suspèn uns moments la sessió, un minut, per evacuar consulta entre nosaltres sobre les paraules del diputat senyor Jaume Camps.

La sessió se suspèn a les onze del matí i tretze minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i quatre minuts.

El president

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, reprendrem la sessió, després de la interrupció produïda per la consulta o per la pregunta formulada pel diputat senyor Jaume Camps. *(Pausa.)*

Senyor Camps, m'adreço directament a vostè per il·lustrar la decisió presa, per majoria, per la Mesa. En certa manera, vostè té raó respecte a la globalitat d'aquest tipus de proposicions de llei, però també és cert que la iniciativa dels grups, dels diputats, és una iniciativa que els permet, abans d'una votació, retirar part de la seva proposta, sempre que no desnaturalitzi la proposta. Em penso que això ha quedat clar.

Per tant, el que anem a fer és a votar la presa en consideració de la Proposició de llei, havent sigut retirats, per expressa voluntat del diputat proponent, en nom del seu Grup, els articles –els torno a citar– 1, 3, 5, 6, 7, 12 i subsegüents al 12. És exactament així.

(El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.) Senyor Camps..., és la decisió de la Mesa.

El Sr. Camps i Rovira

Evidentment, jo no sóc ningú per discutir la decisió de la Mesa, que ordena els debats. Simplement, poso en consideració de la Mesa dues qüestions: la Mesa, després de 1980, assenta un primer precedent, pel qual, a través no d'una moció, sinó d'una proposició de llei, accepta sotmetre el tràmit de presa en consideració, i, en el mateix moment del debat, una retirada d'uns articles, que en aquest cas, pocs o molts, són un element nuclear de la Proposició de llei, com és tot el règim d'incompatibilitats dels diputats d'aquesta cambra; si això no és una qüestió important... Tant me fa que afecti sis o deu articles: és un element nuclear.

Ara imagini's, senyor president, que el Govern presenta un projecte i, en el tràmit d'esmena a la totalitat, el diputat de la majoria en la Comissió diu: «Perdonin, d'aquest Projecte de llei, en retiro els articles tal, tal i tal»; l'oposició, lògicament, diria: «Esperi's un moment, deixi-m'ho tornar a mirar, perquè ara que pensava votar que sí o que no, si vostè em retira aquest element nuclear o aquests articles, potser sí que canviaré el meu vot!»

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

De tota manera, jo accepto la decisió de la Mesa, però només demano que es faci una norma interpretativa del Reglament, perquè és la primera vegada..., des de l'any 1980.

El president

Senyor Camps, és evident que el Govern, mentre no sigui publicat el dictamen, pot retirar allò que consideri oportú de retirar; em penso que aquest és el procediment..., el precedent que tenim davant. De totes formes, sobre si hi ha algun projecte de llei que s'hagi trobat amb aquest..., que assentem un precedent per primera vegada, la Mesa ho estudiarà amb tot detall.

Però, en definitiva, i, per tant, aplicant l'acord que ha pres la Mesa –repeteix, per majoria–, anem a procedir a la votació.

Senyor Curto, em demana la paraula per...?

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Demano la paraula en relació amb la decisió que ha pres la Mesa. Per a manifestar també, d'entrada, que el Grup Popular respecta i assumeix esta decisió, però que tinguin en compte la Mesa i la Presidència lo precedent que assenta resolre esta situació de retirada d'una part dels articles.

I per una altra part, senyor president, la Mesa pot prendre esta decisió; lo que passa és que la Mesa no pot avaluar si la retirada d'estos articles desnaturalitza o no lo contingut de la Proposició de llei (*remor de veus*), perquè, en tot cas, esta és una afirmació subjectiva que correspon als grups parlamentaris, en ordre a la seua llibertat política i parlamentària, de saber si la desnatura-

ralitza o no; i, en tot cas, si això fos així, qualsevol grup parlamentari –en este cas no ho farem, només a efectes del precedent que assenta–, senyor president, estaríem en lo nostre dret, i en ordre a esta llibertat que expressava, de demanar un temps necessari de suspensió del Ple per a avaluar la conveniència de mantindre este vot anunciat o variar el vot.

I, per tant, que sigui conscient la Presidència del precedent que assenta en valorar esta posició. (*Remor de veus.*)

El president

El senyor Escudé li contestarà.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Curto, la Mesa ha examinat aquest tema, i si ha parlat de la no-desnaturalització era pensant que hi ha un article específic del Reglament que dona el dret al Govern d'oposar-se a la tramitació d'una proposició de llei a causa de la seva hipotètica –i segura, a criteri del Govern– incidència econòmica. Per tant, això és el que desnaturalitzaria el debat si es retirés d'una presa en consideració l'article que fa referència a un dret que té el Govern.

Quant al tema de si la Mesa pot considerar que un tema desnaturalitza o no el debat, això està previst en el Reglament, quan el que presideix pot autoritzar les votacions parcials sempre que no contradiguin... Per tant, és un criteri que ha de tenir el president quan se li demani la votació separada; això a vegades passava, que es deia: «Doncs, votem la paraula “no” per separat», és clar, això desnaturalitzaria el debat. Per tant, sí que la Mesa o el que presideix –en aquest cas el president del Parlament, tractant-se del Ple– té dret –sotmès a la crítica, evidentment, dels grups parlamentaris– a judicar si alguna votació desnaturalitza o no el debat.

Ara, en aquest cas concret, s'ha fet aquesta cautela per evitar això que sí que consideraríem que seria un abús. Ara, aquesta decisió, la Mesa creu que és equitativa, en el sentit que compensa el dret que el que s'està discutint és una globalitat –això ja ho ha dit el senyor president; per tant, no es pot dir: «Prenem en consideració un tros, i un altre tros no»–, i això ho compagina amb el dret, que no barra el Reglament per enlloc –i l'experiència..., per exemple, en el terreny de les proposicions no de llei, ha passat centenars de vegades–, que el titular d'una iniciativa parlamentària, escoltats els grups, per tenir més suport a la seva proposta, retiri una part d'aquest text.

El president

Entrarem, per tant, a la fase de votació, acabat el debat –i un llarg debat.

Iniciarem la votació seguidament, en els termes que ja he dit: la presa en consideració de la Proposició de llei del règim de l'activitat política, havent sigut retirats d'aquesta Proposició de llei els articles que ha assenyalat el diputat proponent, senyor Ridao.

Iniciem la votació.

La llei ha sigut refusada per 54 vots en contra, 45 abstencions i 19 vots a favor.

Haig de dir que el meu número lluminós no em funciona; per tant, demanaré ara a la cambra, als serveis, que m'ho repassin.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística (presa en consideració)

Passem al segon punt de l'ordre del dia; és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps de quinze minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és una proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística. Aquesta Proposició de llei, com després explicarem més detalladament, pretén que el Parlament la prengui en consideració, pretén que el Parlament després, en el tràmit corresponent, introdueixi, com és natural, les esmenes que es puguin considerar procedents, però l'objectiu d'aquesta Proposició és ni més ni menys que millorar, nosaltres entenem que fins i tot d'una manera modesta, d'una manera insuficient, però almenys avançar a millorar el nivell competencial dels ajuntaments en matèria urbanística.

Hem de dir que aquesta Proposició es presenta i es produeix en un moment que, malauradament, els ajuntaments de Catalunya estan patint una situació molt greu en les seves finances, derivada, d'una banda, del mal sistema de finançament que pateixen. Els ajuntaments estan molt lluny encara de tenir els recursos que els corresponen en una divisió raonable de competències i recursos entre les administracions; estan patint també els ajuntaments –i això al Parlament de Catalunya tots els grups parlamentaris ho estem rebent constantment– el retard de la Generalitat de Catalunya en l'abonament de les subvencions, en l'abonament d'aquelles quantitats que els corresponen. Insisteixo, estem rebent una allau de mocions dels diferents ajuntaments de Catalunya, de tot arreu, de totes les comarques, de tots els colors polítics en el seu govern, en què es queixen, insisteixen, demanen, reclamen el pagament adequat i en el seu moment d'aquestes subvencions per part del Govern de la Generalitat.

Ens trobem també en un moment que hi ha, des de diferents fronts, una ofensiva contra les competències, les facultats dels ajuntaments, perquè s'han produït liberalitzacions ràpides..., nosaltres considerem que fins i tot irresponsables, perquè no anaven acompanyades de les mesures, com a mínim, corresponents perquè es garantís que aquests serveis es donessin adequadament als ciutadans. Crec que, sortosament, el Parlament de Catalunya, mitjançant una proposició de llei que en aquests moments s'està debatent en ponència i que jo crec que s'aconseguirà d'aprovar finalment amb l'acord unànim de tots els grups, com és la de serveis funeraris, que dins del marc a què ens han abocat, de liberalització dels serveis, però intenta –i pensem que ho aconseguirà– introduir aquells mecanismes de garantia, en tractar-se d'un servei bàsic, d'interès general, tal com crec que finalment el definirem... Però, alhora, s'estan produint, per part del Govern del PP, en aquesta disbauxa liberalitzadora, doncs, situacions com la que s'ha apuntat –encara només tenim l'enunciat, però– de la liberalització del sòl, pensant, nosaltres i molts altres, pensant que això és equivocat, que per aquesta via s'aconseguirà l'abaratiment de l'habitatge i la facilitat perquè tothom pugui gaudir d'un habitatge: el liberalisme salvatge com a garantia de l'habitatge –i perdonin-me el rodelí, absolutament involuntari, òbviament.

En qualsevol cas –en qualsevol cas–, nosaltres tenim una desgraciada experiència de molts anys que els ajuntaments democràtics en el seu conjunt han intentat i en bona part han aconseguit redreçar el que ens va portar una disbauxa urbanística a casa nostra, els anys cinquanta, seixanta i setanta. Per tant, pensem que és més necessari que mai que tots nosaltres emprenguem mesures legislatives i impulsem el Govern perquè prengui mesures polítiques per millorar, per augmentar les competències dels ajuntaments i els recursos dels ajuntaments. Aquesta Proposició de llei, com deia, només afecta una part d'aquesta qüestió, només afecta el que fa referència a les competències, com deia, d'urbanisme, perquè, certament, la Constitució espanyola, en l'article 140, parla, garanteix, consagra el principi de l'autonomia dels municipis i els assenjala com a entitats bàsiques de l'organització territorial de l'Estat. També l'Estatut d'autonomia de Catalunya assenjala que els municipis són els elements estructuradors bàsics de l'organització territorial de Catalunya. Alhora, la Carta europea d'autonomia local, i, a més a més, la resolució que consagra, recomana l'aplicació del principi de subsidiarietat, per tant, que aquella administració més propera al ciutadà, com són els ajuntaments, tingui el màxim de facultats, de competències, de recursos per poder desenvolupar les seves tasques millor, d'una manera més propera als ciutadans: és l'administració més assequible, és la que tenim més directament, és la que també s'ha demostrat que resulta més rendible per als ciutadans; és a dir, els diners que s'esmercen des dels ajuntaments tenen més profit, més rendiment, més rendibilitat per als ciutadans.

Per tant, em sembla que és absolutament lògic el que nosaltres plantejem aquí, que és quelcom ben modest. Què pretenem? Doncs pretenem que aquesta refosa dels textos legals catalans, que només manté d'una manera tímida la facultat d'aprovació definitiva del pla-

nejament parcial per part dels ajuntaments, en el cas dels sectors declarats d'urbanització prioritària, s'estengui també als ajuntaments de més de cinquanta mil habitants –com tenen a la resta de l'Estat–, a l'aprovació definitiva dels plans parcials i especials. Per tant, això és el que pretenem. Jo crec que se'ns pot dir –i nosaltres mateixos fins i tot en som conscients– que potser hauríem d'haver intentat anar més enllà, més competències per als ajuntaments, més facultats, estendre-ho, reduir fins i tot el sostre dels cinquanta mil habitants... És evident que nosaltres estem disposats a fer-ho i a acceptar-ho; si ho hem presentat en aquests termes és intentant que sigui possible la seva acceptació i, per tant, la presa en consideració i el posterior debat en el Parlament i totes aquelles millores que es puguin produir en aquesta modificació. Per tant, això és el que nosaltres plantejem, però, en qualsevol cas, estem no solament disposats sinó desitjosos que en el marc, després, del debat, en ponència, en comissió, en el tràmit parlamentari corresponent, es millorin, s'ampliïn aquestes competències que nosaltres plantejem aquí als ajuntaments. En qualsevol cas, hem d'assenyalar, si més no, que ens donaríem per satisfets que ja es produís aquest pas, que es produís aquest salt, que es produís aquesta millora.

Hi ha un altre aspecte que també em sembla que és absolutament imprescindible de modificar, imprescindible de canviar, que és el que fa referència a les facultats sancionadores dels ajuntaments en aquesta matèria. Home!, jo no els llegiré, encara que podria fer-ho, l'article 270 d'aquestes normes, que parla de les facultats sancionadores, i veuríem que els ajuntaments tenen unes capacitats realment escasses. Fixin-se vostès quina estranya contradicció: la capacitat que tenen avui els ajuntaments de més de cinc-cents mil habitants és de poder posar una sanció fins a 10 milions de pessetes; jo vull recordar que, amb la Proposició de llei que nosaltres estem ara debatent en relació amb els serveis funeraris, els ajuntaments, tots –no els de més de cinc-cents mil habitants, sinó...–, podran, amb faltes molt greus, fins i tot imposar sancions de 20 milions de pessetes. Nosaltres què pretenem? Doncs, pretenem que el règim sancionador també permeti, sobretot en matèries com l'urbanisme, que de vegades tenen una gran importància econòmica i que, per tant, aquest tipus de sancions simbòliques no tenen pràcticament sentit, pensem també quelcom que ens sembla raonable, que és, com a mínim, adequar-ho al que és comú arreu de l'Estat, que això vol dir parlar, naturalment, dels ajuntaments petits que puguin posar sancions fins a 10 milions de pessetes, però arribar, naturalment, en els ajuntaments de més de cinc-cents mil habitants, fins a 800 milions de pessetes, que pot semblar una xifra molt elevada, però que és la xifra que existeix a nivell de l'Estat i que, en qualsevol cas, hi insisteixo, tractant-se com es tracta d'aquestes matèries, ens sembla que és absolutament adequada a la realitat de l'urbanisme i de les possibles infraccions i sancions que s'hauran de produir, que es produeixen o que es poden produir a casa nostra.

És evident també que, en qualsevol cas, en el tràmit parlamentari, el que nosaltres hem plantejat aquí també seria susceptible de modificació, però el que sí que ens sembla important de retenir, d'aprovar, d'acceptar

i que després quedi recollit i plasmat en aquesta norma és l'increment substancial de les facultats sancionadores dels ajuntaments. Aquests són els dos apartats d'aquesta Proposició de llei, ni més ni menys; en qualsevol cas, en la línia d'augmentar, millorar les competències dels ajuntaments, per fer que aquesta administració pública, la més directa, la més immediata, la més propera al ciutadà, serveixi millor els interessos de les ciutadanes i dels ciutadans de Catalunya. Per això els demano, senyores diputades i senyors diputats, el seu vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pregunta si hi ha torn en contra. (*Pausa.*) No hi ha torn en contra? Per fixar la seva posició, tindran la paraula els grups parlamentaris: en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, si m'ho permet. La proposta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds parteix de la voluntat de dotar de més competències els ajuntaments en matèria de planejament urbanístic, seguint els criteris de la normativa espanyola i de les recomanacions de la Comunitat Europea. Cal dir que l'exposició de motius que encapçala la Proposició de llei és clara en aquest sentit, i des del nostre Grup hi mostrem el nostre acord.

De tota manera, la Proposició de llei, a banda de l'exposició més global que ha fet el senyor Roc Fuentes de la problemàtica genèrica dels ajuntaments, pretén només la reforma de dos articles del Decret legislatiu 1/90, del 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística: un d'ells és l'article 50, certament important, perquè defineix la competència d'aprovació definitiva dels diferents plans i projectes d'ordenació urbana; l'altre, el 270, que fixa la quantia màxima de les multes que poden imposar les autoritats corresponents –també, per tant, les autoritats municipals.

Coincidint amb la voluntat finalista de la Proposició de llei i amb els objectius manifestats en l'exposició de motius, trobem, pel que fa a l'article 1 de la Proposició, que pretén la modificació de l'article 50 del Decret llei, que la seva redacció és confusa, contradictòria i que pot portar a interpretacions equívokes: es pretén que els ajuntaments, els de més de cinquanta mil habitants, tinguin l'última paraula en els plans –dit així, en general: els plans–, excepte els especials previstos per l'article 29.2 del mateix Decret llei. De tota manera, repeteixo, la redacció d'aquest article, especialment els apartats b i c, és confusa i amb possibilitats d'interpretació contradictòries. La proposta, en canvi, no preveu l'augment de competències per als municipis de menys de cinquanta mil habitants, com si, tots plegats, no ens n'acabéssim de fiar a l'hora que tinguessin l'última competència en l'aprovació de determinats plans.

Pel que fa a l'article 2 de la Proposició de llei, que proposa la modificació de l'article 270 del Decret llei,

tot i que la quantia màxima de les sancions que fixa aquell article han quedat, amb el pas dels anys, per sota del que fóra desitjable, la proposta que se'n fa ens sembla per damunt del raonable: sancions de 10 milions per als ajuntaments de menys de vint-i-cinc mil habitants, a 800 milions per a l'Ajuntament de Barcelona, o de 400 milions per als de més de cent mil habitants, ens sembla un pèl exagerat. El Codi penal –d'aprovació recent–, en els casos més greus i aplicant la quantia màxima, no podria sancionar ni de bon tros amb aquestes quantitats. I no sembla pas raonable que l'Administració pugui ser més rigorosa que els mateixos tribunals de justícia aplicant amb tot rigor el Codi penal.

D'altra banda, hi ha un altre element que hem de considerar i que cal tenir present a l'hora de definir la posició en la present iniciativa, i són les mesures que recentment ha adoptat el Govern central pel que fa a la liberalització del sòl, que poden engegar en orris tota la tasca de redreçament de la planificació urbanística que han fet, en general, els darrers anys, els ajuntaments democràtics. Aquesta sí que és una proposta greu, agressiva i perillosa, que hauria de merèixer l'atenció màxima de tota la gent raonable que es dedica a la política, perquè, segons com acabi la iniciativa del Govern central, el que avui puguem discutir, votar o aprovar és paper mullat.

Per tant, crec que, pel que hem intentat exposar, fóra convenient deixar pendent qualsevol possible reforma a la futura evolució de disposicions que, malauradament, ni depenen dels nostres ajuntaments, ni depenen del Parlament, ni depenen del nostre Govern, i, per tant, si Iniciativa per Catalunya - Els Verds manté la proposta, el nostre Grup s'hi abstindrà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. La Proposició de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el fons, el que intenta, i com a principi fonamental, és incrementar les competències dels ajuntaments. Nosaltres, evidentment, estem a favor del municipalisme, que és una tradició ja molt antiga del nostre país, i efectivament també hi votaríem en contra, no sense anunciar que en el cas positiu que fos acceptada per la cambra hi posaríem alguna esmena, atès que hi trobem una certa incompetència o incompatibilitat amb els nostres pensaments.

El primer de tot seria que el Decret legislatiu, precisament per qüestions de competències que es disputa amb la Generalitat, està sota la jurisdicció del Tribunal Constitucional, la qual cosa, d'entrada, ens fa anar a aquesta modificació del Decret legislatiu 1/1990 amb una certa prudència. Tanmateix, aquesta prudència veiem que tampoc..., tampoc l'acceptem, amb aquest principi que això, aquesta Proposició, segons es diu a

l'exposició de motius, es fa per equiparar-nos amb les competències que tenen la resta de municipis espanyols. Efectivament, per nosaltres, això no és cap argument; és veritat que en aquesta vida hem de mirar sempre, com eclècticament s'ha de fer sempre, d'agafar el millor de cada lloc, vingui d'allà on vingui, però mimèticament copiar el que fa la legislació espanyola és una mica perillós, i ho és, sobretot, en aquests moments, amb el Govern espanyol que hi ha. Jo tinc el Butlletí Oficial de l'Estat del 8 de juny de 1996, que hi ha un Reial decret 7/1996, de mesures fiscals, en el qual es liberalitza l'activitat econòmica, i el que liberalitza, precisament, és l'aprovació dels instruments de planejament i desenvolupament dels plans generals d'ordenació urbana i de gestió urbanística no expressament atribuïts al ple dels ajuntaments, amb la qual cosa, tot i que això no és una norma bàsica, ja hi ha algun ajuntament català que no aprova els plans mitjançant el ple, sinó que ho fa en la Comissió de Govern, i algun alcalde, amb la qual cosa nosaltres veiem que aquí es perd la democràcia i la participació de les oposicions respectives de cada ajuntament i considerem que això, per nosaltres, no hauria de ser així. A augmentar, incrementar la competència en ordre a l'ordenació urbana i el planejament urbanístic en els ajuntaments, hi estem d'acord. En el que no estem d'acord és que, en ares d'una liberalització, una flexibilització dels tràmits administratius d'aquesta planificació, això pugui anar a mans d'un batlle que sigui poc escrupolós o d'un especulador, en un sentit..., especulador municipal, cosa que nosaltres hem vist darrerament que molts ajuntaments estan portant una activitat especulativa amb terrenys que inicialment no estaven ordenats per ser edificats, perquè eren de zona verda o de zona lliure, i s'han requalificat exclusivament per a fer ingressos municipals, ingressos econòmics, i en això tampoc hi estem d'acord.

Els ajuntaments..., per exemple, hi han hagut béns immobles que eren de l'Estat, per exemple de l'Exèrcit. Ara a Catalunya l'Exèrcit abandona el nostre territori i deixarà molts edificis i molts espais que seran de titularitat pública i, en canvi, aniran a mans municipals. Efectivament, seran al servei del poble, aquests solars, o hi haurà una especulació municipal com si fossin una persona privada? Per tant, hem de tenir això en bona previsió. Donar-los competències, sí; però sempre amb un control.

Un altre tema és el de les sancions. En les sancions també trobem que hi ha una modificació que no segueix l'IPC, que no segueix el cost de vida que hi ha hagut en aquest temps, que passa que ajuntaments de menys de cent mil habitants hi poden posar fins a 100 milions de pessetes. Efectivament, nosaltres ho trobem una mica exagerat si això és una facultat, pel que diu aquí, que sembla que és exclusiva dels alcaldes. I nosaltres creiem en la persona, però sabem que la persona no és bona de naturalesa, malgrat el que pogué dir en Rousseau. I entenem que el batlle sol no pot posar penyes d'aquesta quantia tan elevada, perquè sabem que en poblacions d'aquestes dimensions sempre hi han interessos creats de tota mena.

Per tant, nosaltres hi estarem d'acord, en principi, però amb aquestes excepcions. I finalment hi ha una altra excepció, que és la d'aprovació dels plans urbanístics, dels plans d'urbanització o dels projectes d'urbanització –millor dit–, pel que fa a la redacció de l'article 50.d, que parla d'això també; nosaltres ho considerem inútil mentre no es derogui la disposició transitòria quarta del Decret, la qual fa obligatori allò que la Llei deixa potestatiu, mentre el conseller de Política Territorial i Obres Públiques no aprovi els criteris i plecs generals de condicions tècniques d'aquests projectes d'urbanització, cosa que encara no s'ha fet. I, com que fa tretze anys que dura aquesta transitorietat, és que deu ser una cosa molt difícil de fer. Per la qual cosa, nosaltres, amb totes aquestes reserves, hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president, senyores i senyors diputats, la modificació del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, mitjançant la Proposició de Llei que presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, afecta substancialment dues qüestions: la primera, la que fa referència als plans parcials i especials dels municipis de més cinquanta mil habitants, fora, s'entén, del període de modificació o revisió dels plans generals; la segona afecta el règim competencial de les sancions urbanístiques.

En el primer cas, la qüestió està en el fet que la legislació urbanística derivada de l'Administració central, d'aplicació a la resta de l'Estat, amb excepcions com la de Catalunya, permet l'aprovació definitiva dels plans especials i parcials als ajuntaments dels municipis de més de cinquanta mil habitants. I a Catalunya no és així, sinó que l'aprovació definitiva correspon a les comissions d'urbanisme, i es produeix una col·laboració, segons uns, o una intervenció, segons altres, entre l'Administració municipal i l'Administració autonòmica.

De fet, Catalunya, territorialment, presenta un perfil i unes característiques que són objecte de realitzar unes adaptacions precises de la legislació en matèria urbanística dictada des de l'Administració central. És cert també que el nombre de poblacions de més de cinquanta mil habitants és superior a Catalunya que en altres comunitats. Per exemple, així com a Catalunya hi ha dinou municipis que tenen més de cinquanta mil habitants, resulta que a l'Aragó, que és la comunitat autònoma veïna nostra, només n'hi ha una, de població de més de cinquanta mil habitants, i si anem a la comunitat autònoma de València resulta que en són deu. Però, repeteixo, a Catalunya són dinou. La qual cosa, sens dubte, aquesta situació, produeix en l'Administració autonòmica una preocupació comprensible vers aquests municipis, en el sentit d'intervenir els instruments de planejament tals com els plans parcials i especials; instruments –recordem, però– supeditats sempre a altres figures de planejament superior, com poden

ser els plans generals o les normes subsidiàries de planejament.

Per altra banda, recordar les característiques que incideixen a Catalunya. Caldria, en aquest cas, posar de manifest la situació de les poblacions de la costa; i, en algun altre cas, poblacions del Pirineu, en què la col·laboració conjunta de les dues administracions ha de ser, en teoria, una garantia d'aplicació correcta del planejament; col·laboració que nosaltres creiem adient sempre que l'Administració autonòmica intervingui prioritàriament en les qüestions globals del planejament, deixant la resolució dels detalls als mateixos ajuntaments. Creiem també que el moment d'adaptar la legislació urbanística de Catalunya a la nova llei del sòl serà un bon moment per trobar les fórmules adequades de col·laboració entre les dues administracions i realitzar les modificacions en la línia que avui es proposa.

Pel que fa al règim competencial de les sancions urbanístiques, creiem que s'han d'actualitzar, però sabem que hi ha un estudi avançat al respecte per part de l'Administració autonòmica, i pensem que és un tema puntual, entre d'altres, a modificar en el moment que la legislació urbanística de Catalunya s'hagi d'adequar a la pròxima llei del sòl, de la qual l'esborrany ja està efectuat.

Per tot això el nostre Grup votarà en sentit negatiu les modificacions al Decret 1/1990 presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, el Grup Socialista votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, i hi votarà favorablement pel fons de la qüestió en el sentit d'augmentar les competències municipals –el Partit Socialista és un partit bàsicament municipalista–, però també pel contingut estricte, diguem, que és augmentar la competència dels municipis en determinades competències urbanístiques –aprovacions de plans parcials i especials– i també augmentar les facultats sancionadores dels alcaldes.

Ara, val a dir que el nostre vot favorable no és un vot favorable a la globalitat del contingut de la Proposició de Llei. Nosaltres voldríem que aquesta competència que Iniciativa per Catalunya demana que sigui per als municipis de cinquanta mil habitants, diguem, amb correspondència a la legislació estatal..., nosaltres pensem que, a Catalunya, municipis de vint mil habitants tenen prou maduresa com per també assumir aquestes competències, i, per tant, nosaltres estendríem aquesta facultat a municipis de vint mil habitants. Però aquest seria un debat que faríem en el seu moment, en cas que aquesta Proposició de Llei es prengués en consideració. I també voldríem altres facultats urbanístiques per als ajuntaments que en aquests moments no en disposen o

els hi són discutides. Per tant, votarem favorablement a aquesta Proposició de llei.

L'argument d'Iniciativa de dir: «A l'Estat tenen aquesta competència, a Catalunya no la tenim», home, ens sembla que és un argument, encara que algun diputat hagi dit que no és important, que sí que és important, perquè, home, a Catalunya, que sol ser capdavantera en molts temes, en aquesta qüestió anem endarrere, diguem, els ajuntaments catalans tenen un tracte d'inferioritat a la resta de municipis de l'Estat espanyol, i em sembla que és una injustícia comparativa que no podem acceptar. Per tant, també és un argument que ens sembla vàlid. Ara, repeteixo, l'estendríem a més municipis.

Ara, aquí hi ha altres qüestions que estan debatent-se al mig d'aquesta presa en consideració, que val a dir que és una presa en consideració que hem discutit altres vegades en aquesta cambra. Jo recordo que el febrer del 93 també es va discutir, que hi ha hagut posicionaments en mocions de debats municipals en què s'ha demanat aquesta competència, no han sigut votades, però és un debat permanent. I per què es fa aquest debat permanent? Perquè a Catalunya, malauradament, tot i que hem fet avenços importants en l'àmbit de l'urbanisme en l'època democràtica, tenim una Direcció General d'Urbanisme i un director general d'Urbanisme que és molt intervencionista i que vol discutir competències que són dels municipis, i llavors tenim tot un seguit de discussions en l'àmbit judicial de qui és competent per a una qüestió o una altra, i tenim ja un paquet de sentències molt importants que diuen quines són les competències dels ajuntaments i quines són les competències de la Direcció General d'Urbanisme i de les comissions d'urbanisme. Però, tot i així, hem de continuar anant als tribunals per defensar les competències municipals, que queda molt clar que poden aprovar modificacions del planejament sempre que afectin el seu territori i no afectin més d'un municipi. I aquestes competències continuen sent discutides, i des de l'Incasol es pretén que un tema fonamental per fer política de sòl, per fer política d'habitatge, per fer política d'equipaments, quin és el 10% de l'aprofitament mitjà, quan l'Incasol actua motu proprio, vol que aquest 10% sigui per a ell i no sigui per als municipis, i hem hagut d'anar als tribunals i aconseguir que aquest 10% els tribunals diguin que correspon als municipis per fer aquesta política d'habitatge, de sòl i d'equipaments.

Per tant, hi ha una voluntat intervencionista que nosaltres no compartim, i ens sembla que seria molt important que en futures modificacions de lleis del sòl, doncs, es tingués present la clarificació d'aquestes competències, que, per altra banda, també estan discutides entre àmbits autonòmics i àmbits estatals.

Tal com deia algun diputat, hi ha, doncs, una qüestió d'inconstitucionalitat en aquests moments que s'està debatent, i que per això les propostes del PP sobre modificacions de la llei del sòl són propostes una mica en l'aire, d'aquestes que fan que llencen un globus sonda a veure què passa perquè hem de saber com es resoldrà aquesta qüestió d'inconstitucionalitat. Ara, a mi em sembla que sí que és important, perquè aquí el Grup Popular ens deia: «No, això ja ho veurem, quan es

modifiquin les lleis ja en parlarem, d'aquestes qüestions, de com quedaran reflectides.» Home, jo voldria dir..., i em satisfà que ahir el conseller Mas digués bastant contundentment que les propostes del PP de liberalització del sòl són propostes que ens sembla que en aquests moments no són viables a Catalunya. Ara, tant s'acosten al PP vostès, tan a la vora estan, tant juguen amb el foc, que potser algun dia es cremaran i potser algun dia s'empeltaran d'aquestes propostes liberalitzadores que nosaltres no podem dir res més que no podem acceptar.

No es pot considerar com a sòl urbanitzable tot el conjunt del sòl de l'Estat excepte el que estigui especialment protegit, perquè no podem anar a un creixement urbà de tipus franquista amb barris aïllats. El creixement a tot Europa és per contigüitat de les ciutats, perfectament planejada; altra cosa és una extravagància. Les ciutats creixen ordenadament, contiguament, no amb barris aïllats, que, per altra banda, suposaria un cost de serveis que no sabríem qui assumiria.

Per altra banda –i tornem al nucli de la qüestió–, qui té competència per decidir quin sòl és urbanitzable i quin no són els ajuntaments. I, encara més, la pretensió de dir: «Liberalitzem el sòl perquè hi ha un problema de sòl» és una falsedat; no hi ha problema de sòl a l'Estat, almenys de sòl urbanitzable.

Li donaré unes xifres, els donaré unes xifres: amb el planejament vigent a l'Estat espanyol hi ha més de 185.000 hectàrees que es poden urbanitzar; podríem duplicar el sòl de les ciutats espanyoles en aquests moments amb el sòl que ja hi ha planejat, podríem duplicar les ciutats espanyoles; per tant, tenim sòl urbanitzable en aquests moments a disposició. D'aquest sòl urbanitzable, el 15% ja és urbà, i, d'aquest 15%, el 65% és residencial; això són 18.500 hectàrees de sòl que permeten la construcció damunt d'elles d'1,2 milions d'habitatges. En el conjunt de sòl vacant, tant urbà com urbanitzable, podrien construir-se 2,8 milions d'habitatges. Saben quants se n'han construït els deu últims anys a tot l'Estat espanyol, d'habitatges? 1,34 milions d'habitatges. És a dir, tenim sòl per a vint anys. El problema no és el sòl urbanitzable, el problema és sòl urbanitzat. I, si de cas, el que hem de fer és discutir com passar el sòl urbanitzable de manera ràpida a sòl urbanitzat i agilitzar els mecanismes per permetre que aquest sòl s'urbanitzi. Aquesta és la discussió que hem de fer, no liberalitzar el sòl –perquè això és una animada que no es fa enlloc del món–, sinó mecanismes d'agilitat que permetin la urbanització. I això estem disposats a discutir-ho.

Per tant, el Grup Socialista pren en consideració la proposta del Grup d'Iniciativa i està obert a un debat amb profunditat sobre els temes del sòl, que avui a la tarda continuarem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, molt honorable senyor president. El nostre Grup, en relació amb les dues funcions bàsiques que planteja la Proposició de llei que estem discutint, vol manifestar el següent. N'he parlat ja altres vegades, d'aquestes qüestions, i segurament, com passa amb altres temes, doncs, hi ha uns plans parcials que podrien ser aprovats pels ajuntaments i uns altres que no és tan clar que ho poguessin ser. En els que afecten exclusivament un ajuntament, sembla lògic que es pogués entrar en una dinàmica d'estudiar aquest tema; però hi han plans parcials que poden ser en una zona limítrof que afectin un altre ajuntament o poden ser que vulguin albergar un equipament que no només afecti aquell municipi sinó als costats, i, per tant, hi poden haver situacions diferencials. Ara i avui, en el sentit que ens ho proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, nosaltres creiem que obrir-ho a tots els plans parcials i a tots els plans especials de l'article 17.1 no és procedent.

En el tema dels plans especials, ja en aquest cas, no afecta els 17.2, que són plans especials d'infraestructures o d'àmbit més important; es limiten a l'article 17.1. Però tot i així, en aquests, hi han plans especials que afecten, per exemple, la protecció de vies de circulació, la protecció d'indrets d'interès historicoartístic, d'interès ecològic, plans que puguin afectar equipaments comercials; totes aquestes qüestions, normalment, ultrapassen l'àmbit estricte d'un municipi. I, per tant, nosaltres creiem que és millor la situació actual de buscar l'acord sempre entre els municipis i les comissions d'urbanisme.

Vull recordar davant d'aquest Parlament que, l'última paraula, sempre, en aquestes qüestions de plans especials i de plans generals, la tenen els municipis; és la seva iniciativa, la seva aprovació inicial i la seva aprovació final, i que només al final del procés intervenen les comissions d'urbanisme.

En tot aquest tema de reordenació de competències urbanístiques, hi ha també la legislació que ja ha fet aquest Parlament i que no podem perdre de vista. Catalunya té especificitats en matèria urbanística; concretament, l'any 1984 aquest Parlament va aprovar els sectors d'urbanització prioritària. Recordo a la cambra que, en aquests sectors d'urbanització prioritària, tots els ajuntaments, de menys habitants i de més habitants, poden aprovar tot el seu planejament. Aquesta és una especificitat de Catalunya que cal tenir present. També aquest Parlament, l'any 1987, va aprovar l'organització comarcal de Catalunya, en previsió que els consells comarcals puguin exercir competències en ordenació del territori i en matèria d'urbanisme. Per tant, la nostra legislació és una legislació específica, i sembla, doncs, lògic que mantinguem aquestes especificitats.

L'altre punt fonamental que ens presenta la proposta que se'n fa és modificar les multes. Segurament que té raó el diputat que ens ho proposava, perquè aquests imports no s'han tocat des de l'any 1990, en què es va aprovar el Decret legislatiu. Ara bé, el nostre Grup creu que no cal fer una proposició de llei i una nova llei per modificar la quantia de les multes, sinó que el mateix

Decret legislatiu 1/1990, en la seva disposició final darrera —em sembla que és la tercera— diu que per decret del Govern es poden anar actualitzant aquestes sancions d'acord amb el cost de la vida, i que això segurament s'hauria hagut de fer o s'haurà de fer.

Ara bé, també tinc interès d'assenyalar a la cambra que els ajuntaments no estan limitats en les seves sancions. Si un ajuntament creu que davant d'una infracció urbanística ha de posar una sanció més alta que la que ell sol, l'alcalde, pot decidir, la pot elevar a la Comissió d'Urbanisme, i, si aquesta sanció s'aplica i es paga, l'import de la sanció repercuteix a l'ajuntament que l'ha proposada; per tant, voldria dir que no hi ha un sentit d'indefensió o de menysteniment de l'autonomia municipal en aquests casos, sinó que l'ajuntament pot actuar en funció de la importància de la infracció urbanística que hagi vist.

A més a més, hi ha una altra qüestió que ha estat esmentada abans pel diputat del Partit Popular, pel senyor Antoni Aige, i per altres diputats, també, que estem davant d'uns possibles canvis en la legislació urbanística a nivell d'Estat. No voldria entrar a discutir aquest tema, que en el seu moment, si cal, ja es farà. Avui només discutim els dos punts de la Proposició de llei. Però sí que és veritat que el motiu d'oportunitat de posar-nos a discutir dos apartats només d'un tema més global que està en vistes d'entrar a canvis, a canvis que poden ser importants, que en aquest moment no sabem exactament quins són, com ens poden afectar, que evidentment estic segur que en aquest moment, doncs, també el Govern de la Generalitat té un interès a veure que aquests canvis puguin afectar, si afecten Catalunya, d'una manera positiva..., ens sembla que no és, per raó del moment, oportú de sotmetre a aprovació aquesta Proposició de llei.

Per tant, senyor president, per tots els arguments que li he dit, el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, no pot votar a favor de la proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, iniciarem la votació sobre la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1990, pel qual s'aprova la refosa dels textos vigents a Catalunya en matèria urbanística.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

Senyores i senyors diputats, la presa en consideració ha estat refusada per 64 vots en contra, 43 vots a favor i 4 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Passarem ara, seguint l'ordre del dia, al capítol d'interpellacions. En primer lloc, senyores i senyors diputats, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament i a sollicitud de més d'una cinquena part dels membres de la cambra, del Grup de Con-

vergència i Unió, l'alteració de l'ordre del dia: que el debat del punt número 7, que és la interpellació sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya, presentada pel Grup Socialista, es faci a continuació del punt 10, que és la interpellació del Grup d'Esquerra Republicana sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya. *(Pausa.)*

Modificació de l'ordre del dia

Altrament, es fa avinent que la interpellació sobre la política de muntanya, s'ha sol·licitat, per part del Grup Socialista i d'acord amb l'honorable conseller, que sigui posposada per a una altra sessió plenària. Si no se suscita cap objecció, considerarem aprovada per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya

Si és així, passarem al tercer punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la inversió pública a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Huguet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el detonant que ha precipitat per part del Grup d'Esquerra Republicana la presentació d'aquesta interpellació ha estat, d'una banda, la nova demanda de recurs d'inconstitucionalitat sobre el model de finançament per part de la Junta d'Astúries, que s'afegeix als d'Extremadura i als d'Andalusia, i també la presentació de les estimacions del nou model de finançament fetes per un grup d'economistes, recentment, i l'anàlisi comparada de la inversió territorialitzada dels pressupostos de l'estat del 97.

Per altra banda, també és un fet la percepció creixent per part d'Esquerra del malestar d'amplis sectors socials que o bé han de patir autèntics obstacles a la seva competitivitat degut a colls d'ampolla imposats per l'Estat a l'economia catalana, o bé es veuen directament afectats en el seu nivell relatiu de benestar, i, per tant, la percepció que s'estan fragilitzant àmbits importants del teixit productiu i s'està posant en perill la cohesió social a Catalunya.

Senyor conseller, és ben lliure —ja ho dic d'avançada, pel debat que hi va haver en una altra ocasió— de qualificar de catastrofista o de fets amb mentalitat d'oposició els raonaments que a continuació exposaré; però el que li puc dir, senyor conseller, és que ho faré lluny del cofoisme habitual en el partit en el Govern, que es recolza molts cops en una necessitat de justificar la pròpia obra de govern, més que en l'obligació d'analitzar cruament una realitat.

Després de disset anys d'Estatut d'autonomia, ja ens permet de tenir una seqüència prou llarga del comportament de la inversió pública a Catalunya, ja sigui fruit de la intervenció directa de l'Estat o per la via del finançament autonòmic. Ja li avanço, senyor conseller, les conclusions del que després mostraré.

Primer, el pacte establert pel seu partit amb el PP, en els pressupostos del 97, no ha trencat –no ha trencat– la tendència a la disminució relativa del percentatge d'inversió pública per habitant a Catalunya, en relació amb les altres comunitats autònomes.

En segon lloc, aquesta tendència, com es comprova a partir de l'anàlisi de l'economista Francisco López, amb unes gràfiques molt il·lustratives –unes gràfiques que mostren com l'índex d'infraestructures socials per capita al llarg del temps s'ha anat diferenciant, o l'índex d'infraestructures econòmiques per capita, també encara més, i finalment, l'índex de dotació de carreteres, també. Són estudis, ho repeteixo, de Francisco López sobre l'estoc de capital públic, on precisament la situació s'ha agreujat en l'eix mediterrani i les Balears, en el període de generalització de l'estat de les autonomies. I és en aquest sentit que es pot afirmar que, tot i la millora de serveis públics en relació amb la pròpia situació anterior –és evident que hem millorat, hem pujat en relació amb la situació que teníem als inicis de la transició–, en canvi, s'han perdut posicions en relació amb la resta de comunitats autònomes al llarg d'aquest període.

En tercer lloc, avanço, doncs, com a conclusió, que aquest fet, aquesta discriminació en inversió pública per habitant, ha imposat a Catalunya un procés de privatització diferencial, un autèntic fet diferencial, en relació amb la resta de l'Estat pel que fa als serveis públics. Esdevenim pagadors per duplicat dels nostres serveis, mentre som els principals finançadors del nivell superior de serveis dels altres. Així doncs, el comportament de la inversió pública a Catalunya és discriminatori per als ciutadans d'aquest país.

En primer lloc, doncs, considerem des d'Esquerra que la inversió pública a l'Estat no assegura una assignació equitativa dels recursos públics per als ciutadans de Catalunya. Per als pressupostos d'aquest any, d'enguany, la inversió regionalitzable, si es compara amb aquelles comunitats que es pot comparar, que és la del 151, els resultats són molt simples. Posarem dos casos extrems. Catalunya té el 28,6% de la població del conjunt de comunitats del 151 i rep en els pressupostos de l'Estat, d'inversió regionalitzable, el 17%. Galícia, amb el 13% d'aquesta població, rep el 27% de la inversió. Possiblement aquí s'explicarien alguns dels silencis del senyor Fraga davant del nou model de finançament.

Els ciutadans catalans, doncs, només reben el 59% d'aquesta inversió regionalitzada, del que els tocava pel nivell de població i pel nivell de competències de les inversions regionalitzables dels pressupostos del 97. Si a aquesta assignació, que veurem després que al llarg del temps és persistent, a aquesta assignació discriminatoria hi afegim algunes coses ja parlades en aquesta cambra ja en altres ocasions, el fet que Catalunya no estigui en el Fons de compensació interterritorial; el fet

que el mateix sistema de finançament autonòmic encara no es faci en funció específicament del nombre de població; el fet que altres comunitats autònomes rebin assignacions especials en concepte de deute històric –casos andalus i extremeny, fa poc–, o el bloc de subsidis especials d'atur, com el PER, i que els mateixos fons europeus són deficitaris en relació amb Catalunya, si hi afegim tot això, ens donaria una mica la magnitud de la tragèdia des d'un punt de vista de la inversió pública per capita.

El percentatge de la inversió regionalitzable, en relació amb el total d'autonomies del 151, al llarg de període 84-93 –per tant, ja tenim una visió històrica prou àmplia–, és per a Catalunya un 14%, 14% del total regionalitzable, quan tenim el 28% de la població d'aquestes autonomies del 151.

Si atenem el total invertit als pressupostos generals de l'Estat, del 84 al 96, i ho comparem, doncs, amb aquestes del 151, correspondrien a Catalunya 218.855 milions de pessetes més de les que ha obtingut en els pressupostos de l'Estat. Això és, doncs, part d'un autèntic deute històric que no només està per cobrar, sinó que em sembla que el seu Govern, senyor conseller, no ha plantejat, ni tan sols ha posat sobre la taula.

Segons la memòria econòmica de les cambres de comerç, la quantificació del volum total d'inversió pública durant els anys noranta mostra que Catalunya és la comunitat autònoma que, en termes de pessetes per habitant, ha obtingut menys inversió directa del sector públic central.

Si utilitzem una altra font, una font de la seva Conselleria, l'economista Susanna Bonastre ens diu que, en inversions de l'Estat, Catalunya, 8,7% del total –segona posició pel final, descomptant les comunitats forals–; en política regional, 6,6% de l'Estat –cinquena posició pel final–; Fons d'Unió Europea, 7,7% –tercera pel final–; altres dotacions, 16,9% –aquesta sí que estem a setena posició des del començament–, i accions territorials de l'Estat, 9,9% –segona posició pel final, descomptant les forals. Per tant, doncs, un autèntic escàndol des del punt de vista del que hauria de ser un tracte equitatiu dels habitants que tenim ciutadania, almenys en el carnet d'identitat, espanyola.

Així, doncs, els pressupostos de l'Estat del 97 –pactats, repeteixo, per vostès i el PP– no han trencat en absolut aquesta crònica tendència discriminatoria. Es situen per sobre dels anys pitjors amb els socialistes, és cert, però per sota dels anys millors –que, val a dir, van quedar molt lluny d'un tracte equitatiu.

En segon lloc, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya no tenen el nivell mínim de prestació de serveis públics de què gaudeixen els ciutadans –com deia abans– amb document nacional d'identitat espanyol en altres territoris. Si atenguéssim les dades d'inversió pública del conjunt d'administracions, estem parlant del 12% del total. Per tant, també lluny del 16% que ens tocava de població, en cas de fer-ho amb aquest criteri, i, en cas que el criteri fos l'eficiència, lluny del 19,5% que ens tocaria per aportació a la riquesa del conjunt de l'Estat. Per tant, doncs, 25 per sota en el primer cas, 39 per sota en el segon cas –39% per sota en el segon cas.

Estoc net de capital públic en diverses instal·lacions: 10% només de les carreteres de l'Estat, 10,1% de les infraestructures sanitàries públiques, 13,4% de les infraestructures escolars públiques. Total d'estoc de capital net deficitari: si es comptés amb relació al nivell corresponent d'habitants, és, com a mínim, de 602.000 milions de pessetes; si es partís de l'eficiència, estaríem a l'ordre d'un bilió 129.000 milions de pessetes. Una altra xifra, senyor conseller, sobre la qual poder basar un deute històric a reclamar a Madrid.

Tot plegat fa que els ciutadans de Catalunya no tinguin, doncs, garantit el nivell mínim de prestació de serveis públics que tenen altres ciutadans de l'Estat. L'assignació esbiaixada de la inversió pública provoca una privatització dels serveis públics diferencial a la resta de l'Estat, que obliga en la majoria dels casos els ciutadans a haver de sufragar de la seva butxaca les despeses complementàries que realitzen i recórrer a serveis privats o no del tot públics. Els persistents, per exemple, índexs d'inflació superiors a la mitjana de l'Estat, a Catalunya, són en bona part fruit d'aquesta sobreprivatització imposada a Catalunya per la sistemàtica marginació de les inversions públiques. Catalunya esdevé un fet diferencial pel peatge que han de pagar els seus ciutadans, i no només en les autopistes, sinó en la sanitat, en l'ensenyament o en altres sectors públics.

En tercer lloc, la inversió pública espanyola s'aplica sense criteris d'eficiència i economia. Segons diversos estudis, la política redistributiva aplicada per l'Estat espanyol pot arribar a comprometre l'objectiu global de l'economia espanyola, i això fa, doncs, que ens puguem..., tot i l'obsessió a homogeneïtzar dintre l'Estat, ens allunyi d'Europa.

En quart lloc –i accelero–, la inversió pública a Espanya no defensa la productivitat ni les condicions favorables per al progrés social i econòmic dels ciutadans catalans. És evident que en inversió en xarxes de carreteres és la zona més maltractada: és evident que tenim les..., 7,4% de la xarxa viària de l'Estat, quan tenim un trànsit intens –18% dels vehicles, 16% de carnets de conduir– i, òbviament, això porta a registrar més del 25% d'accidents de circulació de l'Estat.

I finalment, per acabar, un parell de punts més. El sistema tributari –en cinquè lloc– que pateixen els ciutadans de Catalunya té, per tant, un caràcter clarament confiscatori, i això es pot deduir de les mateixes anàlisis de la memòria de les cambres de comerç, on és la comunitat generadora de més recursos tributaris i, a canvi, rebem com a inversió, com he dit abans, una de les inversions més baixes per capita del conjunt de l'Estat.

I finalment, com a conclusió vinculada a aquest aspecte, el model de finançament vinculat als pressupostos del 97 continua no partint de la mitjana de coeficients de població i esforç fiscal per a Catalunya. Això fa que, en les estimacions presentades fa poc a la premsa, resulti que, mentre el conjunt d'autonomies del 151 avancen posicions del tant per cent dels ingressos previstos per aquest sistema de finançament –Andalusia passa del 33,7 al 34,16; Canàries, del 8,4 al 8,6% del total d'ingressos; Galícia, del 13 al 14–, són Catalunya i el País Valencià els que perden posicions relatives, i pas-

sa Catalunya des del 27,6 al 26,62 i el País Valencià de 8,45 a 16,21. Per tant, doncs, també, el nou model de finançament vinculat als pressupostos del 97 no serveix per rectificar aquesta tendència crònica, des de principis dels anys vuitanta, que situa els ciutadans de Catalunya en condicions de desigualtat amb relació a la resta de l'Estat. I, d'aquesta situació, senyor conseller, en són també corresponents vostès.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Economia, honorable senyor Macià Alavedra.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, en molts dels punts de la intervenció del senyor Huguet, en el seu diagnòstic, jo hi estaria d'acord. I, a més a més, la Comissió de la qual formo part ho ha plantejat en l'última campanya electoral. I, efectivament, aquests dèficits d'inversió pública a Catalunya són..., no sé si amb les xifres exactes que ha dit el senyor Huguet –això ho podríem discutir–, però és un fet real que venim d'un dèficit històric que, degut al sistema de finançament i al fet que la inversió nova estigués inclosa en el Fons de compensació interterritorial al principi, doncs, ha perpetuat una situació que realment era molt deficitària, no solament per a Catalunya, sinó, com ha dit el mateix senyor Huguet, per a tot l'eix mediterrani.

Però, si ens cenyim en el tema que planteja la interpellació del senyor Huguet, és a dir, la inversió pública a Catalunya, hauríem de dir que és el resultat de les actuacions inversores de la Generalitat de Catalunya –del seu pressupost, alimentat bàsicament pel sistema de finançament–, de les administracions locals catalanes –i avui s'ha parlat també del seu dèficit de finançament–, i també de l'actuació regionalitzada o directa de l'Administració central a Catalunya.

Inversió pública de la Generalitat. Des del 86 –i no voldria caure en cap cofoisme, perquè jo avui no he acusat el senyor Huguet de catastrofisme, però no voldria jo tampoc plantejar una situació ideal, sinó apropar-me a la situació real–, des del 86, quan ja s'havia assumit el nucli bàsic de competències de la Generalitat, la inversió consolidada de la Generalitat, és a dir, capítols 6 i 7, i col·locant-hi les empreses públiques, va créixer continuament fins al 94. Aquest és un fet. Concretament, un 20,6% anual, acumulatiu, en termes anuals, i un 15% en termes reals, és a dir, increment de la inversió pública de la Generalitat. Aquesta progressió, evidentment, es va veure afectada, a partir del 95, per un esforç de contenció pressupostària que s'està realitzant i que realitzen totes les administracions, amb la perspectiva, amb l'horitzó de la Unió Monetària i Econòmica europea.

Per al 97 –i això ho sap perfectament el senyor Huguet, ja que el pressupost ha estat aprovat per aquesta cam-

bra-, el volum d'inversions consolidades se situa a l'entorn dels 260.000 milions de pessetes. De cara als propers anys intentarem que aquesta xifra pugui augmentar. Però hem de ser realistes: de forma molt moderada, per tal de respectar els equilibris financers necessaris dels comptes de la Generalitat.

Aquests dies, precisament, estem treballant en la realització d'uns escenaris financers que han d'emmarcar la programació de les nostres inversions durant el període 98-2001. Inversions que s'aniran incorporant als pressupostos de la Generalitat cada any, però també tenim en compte els ajustaments que ens obligui a fer la perspectiva de la Unió Monetària i Econòmica. Pensi que el Pla de solidaritat i creixement..., d'estabilitat i creixement, més ben dit, del 98 al 2001, de la Unió Europea, invita les administracions..., més que «invita», demana a les administracions de tenir una tendència a l'equilibri, és a dir, al dèficit zero, i que el 3% és un topall màxim al qual es pot arribar, i si se supera el 3% s'ha de justificar el perquè, per quins motius, diríem, específics se supera aquest 3%, i aleshores hi ha tot un sistema –que encara no està definit– de possibles sancions, que podrien afectar els fons europeus i, concretament, els fons de cohesió. És a dir que nosaltres tenim anys de contenció pressupostària com a mínim fins al 2001. I això, evidentment, afecta tota la despesa de la Generalitat, i hem de procurar que la despesa corrent –cosa que es diu sempre– baixi o sigui continguda i que els increments vagin per la via de la inversió.

L'Administració local..., no en parlaré, però sí que vull dir que, des del punt de vista de la Generalitat, hi ha un tema que és la negociació dels recursos Feder, objectiu 2 –ja que Catalunya no està en l'objectiu 1, perquè té una renda per capita superior al 75% de la mitjana europea–; i l'objectiu 5.b, que afecta bàsicament l'agricultura, s'ha augmentat de forma molt substancial gràcies a unes negociacions dutes per la Generalitat amb l'Administració central i de l'Administració central amb la Comissió Europea, i això representa realment un augment, en milions d'ecus –tinc les dades aquí, però..., estan a la seva disposició–, molt considerable.

Despesa de l'Estat a Catalunya: ha estat per sota de les seves necessitats –i en això coincideixo amb el senyor Huguet–, mesurades en termes de població com en termes de necessitats socials o econòmiques. El tema de la població és un criteri, és un criteri general per als serveis, per a la sanitat, per a l'educació, que nosaltres hem defensat sempre amb el sistema de finançament i que s'ha de defensar sempre. En el tema d'inversió pública, jo crec que s'hi ha d'introduir no únicament el criteri de població, sinó les necessitats socials o econòmiques que es poden presentar en un any determinat. És a dir, no té per què ser la població exacta a cada pressupost: en un pressupost determinat hi pot haver necessitats en una altra zona de l'Estat i en un altre pressupost a Catalunya, però sí que hem de dir que, passi el que passi, fins i tot en el moment dels Jocs Olímpics, on sembla que hi va haver una gran presència inversora de l'Estat a Catalunya, sempre ens mantenim per sota d'aquests criteris de població, fins i tot quan hi ha un accent sobre els criteris de necessitat econòmica, en aquest cas.

Això ha provocat reivindicacions, i accions constants, i esmenes, que han prosperat o no han prosperat –i aquí ve la crítica que vostè ens fa–, del Grup Parlamentari nostre i del Govern de la Generalitat davant del Govern de Madrid. Però aquestes accions també donen un cert rendiment, i aquí és on vostè pot acusar-me de cofoisme. Jo simplement li vull dir que el conjunt de la despesa estatal per capita a Catalunya, sense incloure el sector empresarial, era, els tres últims anys de la dècada dels vuitanta, un 84,4% de la mitjana estatal –per tant, d'acord amb vostè: per sota d'una manera excessiva–, i els tres últims anys coneguts, 92 a 94, ha passat a ser del 88,7% de la mitjana espanyola –per tant, una millora del 84,4 al 88,7.

Per cert, senyor Huguet, aquestes dades són d'un estudi molt aprofundit que ha encarregat la Generalitat de Catalunya i que estem en aquests moments, diguem, resumint i concretant per ser publicat, i evidentment donat a conèixer a l'opinió pública, i evidentment prèviament als diputats i diputades d'aquesta cambra, sobre el dèficit fiscal de Catalunya, sobre el dèficit o... el superàvit comercial, sobre, en definitiva, la balança comercial, fiscal, de pagaments de Catalunya amb la resta de l'Estat. Vostè sap que hi ha hagut estudis de... –vostè ha citat alguns estudis–, hi ha hagut els estudis que havia fet en Ramon Trias Fargas, des de fa temps, que després han fet alguns que havien estat funcionaris –alts funcionaris– del Departament, com la Colldeforns, i ara, doncs, hem intentat fer un estudi molt complet d'aquest tema, i li haig de dir que, per les dades que tenim, el dèficit fiscal de Catalunya amb la resta de l'Estat està millorant últimament, és a dir, està disminuint –ho dic com a tendència. I aquestes dades que la despesa ha passat del 84 al 88,7, doncs, també formen part d'aquest estudi, del qual no li puc donar més dades.

Pel que fa referència, concretament, a les inversions de l'Estat a Catalunya, ens hem mogut els darrers anys entre un 5,51% del total estatal regionalitzat, el 88, a un 13,46 l'any 95. De totes maneres, també hauríem de dir que, sobre el conjunt, el total regionalitzat ha perdut en percentatge: ha baixat el percentatge de la inversió regionalitzada en els pressupostos, i, per tant, aquest percentatge, doncs, que demostra un clar increment, del 5,51 al 13,46, es podria posar en dubte.

Concretament, vostè, per unes declaracions que he llegit en algun lloc, diu que l'any 97 l'Estat ha lliurat –i és cert– una informació addicional en la qual augmenta el grau de regionalització, en un dels toms, de tants i tants toms que constitueixen els pressupostos, fins al 74, perquè hi ha una moció que diu que l'Estat ha de portar la regionalització al més alt possible del total de la inversió pública, i aleshores Catalunya només rep, amb aquest augment de la inversió regionalitzada, un 6,4% del total espanyol. Aquesta dada, que a vostè jo li he llegit en algun lloc o altre, o potser l'ha dit vostè fins i tot aquí, jo crec que és certa i correspon a un any concret, el 97, i és el que em fa coincidir que això, evidentment, és obligació nostra millorar-ho –és obligació nostra millorar-ho. I, per tant, jo crec que en algun punt de la moció podem estar d'acord. Jo no puc admetre que, realment, la inversió pública de l'Estat a Catalunya, i sobretot...

El vicepresident primer

Senyor conseller, hauria d'anar acabant.

El conseller d'Economia i Finances

Sí... Bé, en definitiva, l'any 97 –i jo volia també acabar dient això–, vostè sap que hi ha hagut una discussió de les esmenes, que és un pressupost restrictiu també a nivell de l'Estat, que nosaltres li hem donat suport per diversos motius, però que també hi ha un compromís de 12.000 milions d'inversions de caràcter extrapressupostari que vindran per la via, bàsicament, de les privatitzacions, però que hi ha un compromís –no en el pressupost, però sí un compromís per carta– de l'Administració central.

Moltes gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

El diputat senyor Huguet, per al torn de rèplica, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El senyor conseller ha reconegut –cosa que em sembla que és una obvietat– que hi ha una autèntica marginació sistemàtica, i el que nosaltres diem com a Grup Parlamentari és que la tendència, malgrat que les seves dades apunten cap a una direcció de millora..., en fi, ens agradarà veure aquest estudi, estem fretuosos de veure l'estudi de la Conselleria, però almenys les dades en què ens movem no van per aquí. És a dir, fins i tot aquesta estimació presentada –per al model de finançament, eh?, que indirectament té efectes sobre inversió– dona que Andalusia podia rebre 476.000 milions, i Catalunya, segons el senyor Pujol, doncs, 190.000 milions i escaig, cosa que va permejar al senyor Rodríguez Ibarra fer una ironia –i jo crec que va donar la diana– en dir que, per regla de tres, ens correspondrien, a Catalunya, 400.000 milions. És a dir que jo no veig que la tendència sigui a millorar, sinó que es consolida una tendència..., dintre del paquet més gros que hi ha per a les comunitats autònomes, nosaltres tenim un tall més petit del pastís. Això és la sensació amb les dades que treballem.

En segon terme, el tema de la contenció que sempre vostè treu, Maastricht. Però, és clar, és molt injust dir que tothom es conté, perquè bàsicament nosaltres sí que fem un esforç fiscal enorme; que, per tant, no tindríem per què haver d'aguantar, si hi hagués el nivell d'inversió adequat, equitatiu, aquestes estretes de cinturó que se'ns estan imposant. És a dir, no és just que es digui que, per Maastricht, Catalunya, com està en aquests tres últims pressupostos, ha d'anar baixant en picat inversions clau per a l'economia productiva i inversions que afecten la cohesió social.

Per tant, ens estem jugant, en quatre o cinc anys –i vostè mateix ha dit que ens n'aniríem al 2001, i ja veurem si no més enllà, pel tema de les restriccions–, possibles col·lapses de sectors concrets, de Pime i autònoms que no reben el suport suficient de l'Administració, perquè no n'hi ha, i la cohesió social mateixa, si el nivell de

qualitat dels serveis públics no millora. Quantes cargoleres hi ha en aquest moment al país? Quants CAP sanitaris hi ha pendants de construcció? I això afecta, està afectant la cohesió social. Per tant, estem amb una certa urgència, i no crec que, diguem-ne, la calma amb què potser com a Govern ho estan enfocant sigui suficient per abordar el tema.

Jo li volia dir, per tant, que bona responsabilitat d'aquesta situació és seva, i vostès en alguns moments han recorregut els pressupostos de l'Estat –en dos moments puntuals, si no ho recordo malament: el 86 i el 90–, i quan miro les xifres, diguem-ne, no és que siguin anys particularment dolents; és a dir, són anys habituals. Per tant, em sembla que des de Convergència i Unió, fins i tot els anys que han donat suport a governs de Madrid, no hi ha hagut una priorització d'aquests temes; és a dir, la sensació que tenim és que vostès han prioritzat una política, en relació amb Madrid, de pactes amb visió de conjunt d'Estat, amb una visió liberal, i han posat en lloc secundari temes estructurals com el dèficit d'inversió pública per habitant. Per tant, aquí, jo entenc que hi ha una diferència de visió: vostès prioritzen la seva política de partit liberal espanyol per sobre del partit nacional. Per tant, doncs, tots els pressupostos i el model de finançament pel qual com més eficiència demostra un territori, s'hi destina menys inversió..., estem davant d'una situació així: els qui aprofiten el diner públic de forma més rigorosa són castigats amb menys inversió; els qui repercuteixen nivells de desenvolupament real, impuls a l'economia productiva, les inversions públiques, són castigats. Els qui no són eficients i no repercuteixen en el desenvolupament de l'economia productiva global, les altes inversions públiques, reben una prima perquè continuïn engreixant els únics sectors que se'n beneficien, que són els semipúblics, situats molts cops fora d'una veritable economia de mercat.

Però nosaltres ens preguntem a qui interessa aquesta escassa inversió a Catalunya. I aquí veiem diversos interessats. Situats a Madrid, veiem que, econòmicament, és evident que la tendència de l'Administració central, els funcionaris de l'Estat centralista, els polítics, els que lideren els territoris sobrefinançats, el sector semipúblic, que és pràcticament dominant en molts d'aquests territoris, evidentment, estan interessats a continuar amb aquesta discriminació d'inversió pública en relació amb Catalunya. Políticament és una evidència que hi ha qui s'aprofita d'aquesta situació en un sentit de caciquisme electoral. Però a Catalunya també entenem que vostès..., també hi ha algun sector que els dona suport, que se n'aprofita. Els podríem demanar qui hi ha al darrere dels consells d'administració de les autopistes de peatge de Catalunya; qui hi ha, qui són els amos de la sobredosi de sanitat privada que hem de patir per mala inversió pública; qui són els propietaris de la majoria d'empreses d'ensenyança privada. I possiblement aquí entendríem algunes de les claus d'una certa passivitat del Govern en relació amb aquest tema.

Per tant, nosaltres creiem que el conjunt del tema pressupostari, la discriminació, és clarament inconstitucional des de l'òptica catalana; molts dels principis que en la primera part de la intervenció he dit aquí..., s'incom-

pleixen articles concrets de la Constitució –el 31.1, el 40, el 158, el 31.2, el 38, el 45–, s'incompleixen articles concrets que fan relació a l'assignació equitativa, al nivell mínim de prestació de serveis públics, que fan relació a la defensa de la productivitat, que fan relació al sistema tributari just que no tingui caràcter confiscatori. Per tant, hi ha elements suficients per recórrer aquest pressupost com a culminació, com a consolidació d'una tendència negativa al llarg del temps.

I acabo. Entenem que, per totes aquestes raons, el Govern de la Generalitat hauria de negociar les inversions públiques amb criteris com ara: primer, que la solidaritat s'exerceix bàsicament a través de la recaptació fiscal i des dels fons de compensació territorial; segon, que la inversió pública en conjunt ha de ser proporcional al nombre d'habitants i, en cas de desviació, que aquestes tinguin per finalitat corregir els dèficits en dotacions per a capital públic d'algun territori de l'Estat; tercer, si algun criteri ha de retocar la neutralitat de la inversió, que sigui el d'eficiència, per tal d'aconseguir que el conjunt de l'Estat no es distanciï progressivament dels nivells de competitivitat i benestar europeus; en quart lloc, negociar el deute històric que entenem que existeix, real, procedent del sistemàtic desnivell d'inversió pública per habitant de l'Estat i el conjunt d'administracions; en cinquè lloc, prioritzar l'assoliment de l'equilibri d'inversions en el camp d'infraestructures...

El president

Senyor Huguet, se li ha acabat a bastament el temps, eh?

El Sr. Huguet i Biosca

Com que tinc dret a un minut, em sembla, després...

El president

No hi arriba. Segueixi, acabi.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, acabo.

...prioritzar l'assoliment de l'equilibri d'aquelles infraestructures que garanteixen el benestar social, i finalment, entenem que hi ha arguments suficients per presentar recurs d'inconstitucionalitat als pressupostos de l'Estat del 97 i al seu model de finançament que va vinculat a ell, perquè no trenca aquesta tendència a la pèrdua de posicions en relació amb la resta de comunitats autònomes.

Gràcies, senyor president, per la seva tolerància en el temps.

El president

Moltes gràcies. Per al segon torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, em temo que, si els últims punts que ha exposat el senyor Huguet

formen part de la moció que presentarà, no podrem estar d'acord amb tots ells, però, en fi, d'això ja en parlarem a la propera sessió parlamentària, quan es tramiti aquesta moció.

Diversos temes, senyor Huguet. En primer lloc, aquestes xifres de 475.000 milions per a Andalusia..., vostè sap que parlem de coses absolutament diferents. Quan el senyor Jordi Pujol, el president de la Generalitat, parla de xifres, es refereix a la previsió de guanys que pot donar el sistema de finançament; és a dir, no es refereix al que representa el 30% de l'IRPF. És a dir, el 30% de l'IRPF, estàtic, va a compte de la xifra de recursos que s'assignen a una comunitat autònoma en funció de diverses variables, com és el territori, com és la dispersió de la població, com són les unitats administratives, etcètera. I el guany prové –i això ho he dit diverses vegades en aquesta cambra, però es veu que en el Congrés de Diputats no ho han entès– de la diferència entre l'evolució d'aquest 30% real i l'evolució normativa, és a dir, l'evolució de l'assignació primera, en funció de l'increment d'una cosa que se'n diu ITAE, que podria ser el PIB nominal, durant els cinc anys de vigència del model de finançament. Per tant, els 475.000 milions responen a una cosa tan irreal que la prova és que el senyor Chaves, president d'Andalusia, diu: «Si me'ls donen, retiro el recurs d'inconstitucionalitat», i el manté. Perquè no parlem..., no ens deixem embolicar per xifres que no responen a res, sobretot. I, en canvi, les xifres que dona el president de la Generalitat es basen en unes previsions del que passarà durant aquests cinc anys. Que vostè pot dir: «Jo crec que aquestes previsions són falses, que no passarà això, que l'IRPF..., i per tant, el 30%, no evolucionarà en aquesta línia»; d'acord, són previsions diverses que poden donar xifres diferents, però no confonguem aquesta diferència entre una evolució real i una evolució normativa –que és el que passa amb els tributs cedits, i, per tant, a Catalunya això ens ho sabem– amb unes xifres que es donen en debats parlamentaris a Madrid, que veiem per la televisió, que ningú sap a què es refereixen i que probablement es refereixen al que representa l'import del 30% de l'IRPF d'Andalusia. Per tant, en aquest tema, senyor Huguet, no fem falsos debats.

Aquesta evolució de l'IRPF durant els cinc anys, segons les nostres previsions, ens ha de millorar el sistema de finançament –ho he dit diverses vegades–, ens ho ha de millorar per la seva evolució. Jo vaig donar xifres, a més, en la Comissió –que em sembla que vostè la presideix, o n'és membre, membre actiu– d'Estudi dels sistemes de finançament, jo vaig donar unes xifres de l'evolució de l'IRPF, xifres a les quals s'haurien d'afegir aquests 32.000 milions obtinguts el 96 de serveis específics, que s'incorporen a la PIE, i que també evolucionaran en el curs dels cinc anys en funció de l'ITAE, també, aquest sistema d'evolució previst en el sistema de finançament. I l'evolució de l'IRPF –30%– més aquests serveis específics ens donen una xifra considerable al final dels cinc anys; xifra que vostè dirà que això no compensa el que vostè anomena «el deute històric», però que és una xifra considerable. I a més a més, en pessetes per capita, ens acostem a la mitjana de les comunitats del 151, per la via del 30% i dels tributs

cedits, per la via d'aquestes diferències, repeteixo, del 30% i de les diferències dels tributs cedits.

Inversió pública a Catalunya. Des del 89, millora, millora el percentatge, encara molt insuficient, però millora el percentatge.

Per altra banda, vostè ens diu que nosaltres exercim de partit liberal a Madrid i que no defensem suficientment els temes autonòmics. I vostè diu: «Vostès van recórrer dos pressupostos que, precisament, en el tema d'inversió pública ens tractaven bastant millor que altres pressupostos, a Catalunya.» És que els vam recórrer únicament i exclusivament per temes autonòmics, perquè hi havia dins de l'articulat unes disposicions que ens afectaven des del punt de vista autonòmic; per tant, per nosaltres, la defensa d'allò autonòmic és el prioritari —és el prioritari—, i tota la nostra actuació a Madrid va en aquesta línia.

Miri, el que passa a l'Estat espanyol des de la democràcia, amb el repartiment dels recursos públics per al finançament de les comunitats autònomes, és, simplement, la interpretació d'un concepte de solidaritat que no respon a la nostra interpretació. És a dir, en funció d'una solidaritat que representi que no sols el Fons de compensació interterritorial ha d'anar a les comunitats menys desenvolupades —cosa amb la qual coincidim—, que no solament s'han de crear els mecanismes que siguin de solidaritat..., però creiem —i ho creuen diversos partits i grups parlamentaris d'aquesta cambra— que no es pot aplicar el sistema de solidaritat al que són les infraestructures necessàries per a un país, o els serveis públics com la sanitat i com l'ensenyament, i que aquí el criteri de població, sobretot en sanitat i ensenyament, ha de ser el criteri prioritari. I en això coincidim tots els grups d'aquesta cambra, però és molt difícil trencar la inèrcia de la solidaritat.

En funció de les dades que vostè ha dit i de les dades que jo dic, per exemple...

El president

Senyor conseller, se li està acabant el temps.

El conseller d'Economia i Finances

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Gràcies.

El conseller d'Economia i Finances

...els serveis mínims, aquest sistema que ara s'està estudiant dels serveis mínims i que Andalusia i Extremadura ja reclamen per a ells, doncs, hauria de ser per a Catalunya, perquè, encara que tinguem un nivell de renda més alt que Andalusia i Extremadura, en serveis mínims d'infraestructures, en serveis mínims públics, estem per sota. Doncs, aquest concepte, senyor Huguet, és molt difícil de fer-lo canviar —és molt difícil. Vostè té raó, jo hi coincideixo, però és molt difícil de fer-lo canviar.

I altres conceptes que ja tindrem ocasió de debatre, però, en virtut de l'advertiment del senyor president, doncs, acabo.

I moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica i el preu de l'aigua

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política hidràulica i el preu de l'aigua, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Manuel Mas..., Nadal —perdó. Pensava en el conseller, ara.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, el Grup Socialista ha presentat aquesta interpellació via urgència perquè entenia que hi havia un compromís del Govern de presentar una llei d'infraestructures hidràuliques que afrontés els problemes de l'Administració hidràulica catalana i afrontés una solució a la problemàtica del rebut de l'aigua, compromís que fins ara no s'havia assolit.

La setmana passada, el mateix dia que es presentava la interpellació, el Govern va demanar converses amb el Grup Socialista per aquest tema. El dilluns se'ns va entregar un avantprojecte de la llei; sabem que aquestes setmanes s'estan fent reunions amb els altres grups, i hi ha voluntat que abans de tramitar aquesta llei es faci un debat sobre els seus continguts, que ja avanço que el Grup Socialista veu molt llunyana en aquests moments l'aproximació amb el Govern; ens sembla que no afronta les solucions que nosaltres voldríem, però, vista la voluntat, la disposició del Govern i que ens ha entregat un avantprojecte de llei, retirem aquesta interpellació, perquè ha complert les seves finalitats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal

Passem, per tant, al punt cinquè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal, presentada pel Grup Soci-

alista. Té la paraula, per presentar la interpellació, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'estalviaré explicar-los la importància que té el Pla únic d'obres i serveis, perquè estic segur que tots vostès ho coneixen perfectament. Em limitaré a dir que és un instrument molt important de col·laboració amb les inversions en obres i serveis municipals i que sense la seva existència en molts dels nostres pobles i algunes ciutats difícilment es podria fer inversió, o com a molt no es podria fer, ni de lluny, la inversió que es pot fer. Per tant, creiem que és un instrument que cal mimar i que cal potenciar.

Ara bé, per diverses circumstàncies que intentaré d'explicar-los, és un programa que des de fa un cert temps està generant una profunda insatisfacció a molts ajuntaments; profunda insatisfacció per diversos motius. I és per aquest motiu, per aquesta causa, que hem tret aquí aquest tema, presentem aquesta interpellació, per intentar posar de relleu els que al nostre entendre són motius d'aquesta insatisfacció dels ajuntaments.

En primer lloc, veiem que el Pla únic d'obres i serveis, analitzats els darrers exercicis, analitzat el Pla vigent, trobem que es pot dir que incompleix en un grau elevat les que són les seves finalitats bàsiques, les seves finalitats legals. Aquest mateix Parlament, amb la seva Llei 23/1987, reguladora, precisament, del Pla únic d'obres i serveis, va establir que aquest programa s'havia de destinar a finançar obres i serveis de la competència municipal donant prioritat a aquelles que fossin competències municipals bàsiques. Si agafem els últims anys..., i hem fet aquest exercici, de resseguir una per una les subvencions donades en base al Pla únic d'obres i serveis, i la veritat és que ens n'hem trobat moltes, massa, que incompleixen clarament aquesta finalitat: obres de senyalització comarcal, d'oficines comarcals de turisme, un centre comarcal de documentació, l'edifici de serveis d'un monestir, la construcció d'una nau en un aeròdrom i un llarg etcètera d'obres que no tenen absolutament res a veure amb les obres i serveis de la competència municipal, i molt menys amb les obres i serveis que són obligació bàsica dels ajuntaments. D'aquest punteig sistemàtic de totes les subvencions en base al PUOSC, podem afirmar que en el Pla del 92 al 95 el 30% —insisteixo, el 30%— de les subvencions no són competència municipal estricta, i a més a més també podem afirmar que en més de la meitat de comarques —no molt més de la meitat, ho he de confessar: només a vint-i-una de les quaranta-una comarques— no es prioritzen les obres i serveis municipals de caràcter obligatori. Per tant, aquí hi ha un incompliment, primer, de les mateixes finalitats que aquest mateix Parlament vincula al Pla únic d'obres i serveis, un primer problema. Probablement caldrà revisar-ho; és possible que moltes d'aquestes obres bàsiques ja estiguin resoltes. Bé, discutim-ho, parlem-ne, però no arribem a un nivell tan descarat d'incompliment de les finalitats del Pla únic d'obres i serveis.

Un altre motiu d'insatisfacció, d'insatisfacció de..., no diré majoritària dels ajuntaments, però sí de molts i

molts ajuntaments i, per descomptat, del nostre Grup: si analitzem la destinació que es dona a les subvencions del PUOSC, és d'advertir claríssimament —i penso que tenim dades que ho demostren— un evident sectarisme polític en l'administració d'aquestes subvencions. En el debat d'investidura, en l'inici d'aquesta legislatura, el president del nostre Grup Parlamentari ja va fer esment d'aquest problema, i el senyor Pujol va contestar amb un argument francament sorprenent: va venir a dir, comparant el grau de satisfacció de les sol·licituds d'ajuntaments governats per Convergència i Unió i els altres grups, que, si es comparaven les sol·licituds demanades amb les obtingudes finalment, resultava que Convergència i Unió no era ni de bon tros el grup més beneficiat. Potser sí, però què vol dir això? Que el Pla únic d'obres i serveis s'administra segons la lògica que qui plora no mama? S'administra segons la lògica que qui demana més ha de tenir més coses? Si és això, francament, creiem que és molt poc responsable. Estem administrant recursos públics, i no ha de ser aquest el criteri. El senyor president de la Generalitat —i poden consultar els diaris de sessions— va fer servir aquest argument per rebatre les acusacions que havíem fet de sectarisme polític.

Però bé, mirem altres dades, altres dades, al nostre entendre, més objectives. Els ajuntaments governats per Convergència i Unió i els ajuntaments governats pel PSC —disculpin els altres grups de la cambra per no allargar-me a donar les dades que els afecten—, en el Pla 92-95, han obtingut en pessetes per habitant, respectivament: els ajuntaments governats per CiU, 10.143 pessetes per habitant, i els ajuntaments governats pel PSC, 2.143 pessetes per habitant; és a dir, els ajuntaments de CiU, governats per CiU, vénen a percebre unes cinc vegades més —cinc vegades més— que els ajuntaments amb govern socialista. Això és casualitat o és sectarisme?

Bé, la veritat, podem admetre —podem admetre— que hi han alguns motius que poden matisar aquesta afirmació. És veritat que el Pla únic d'obres i serveis està adreçat als ajuntaments més petits i mitjans, on hi ha més presència de govern de Convergència i Unió, i, per tant, és normal que, en coherència amb les mateixes finalitats del Pla, vagin més diners per habitant en els municipis petits i, per tant, a ajuntaments governats per Convergència i Unió; és veritat. Hem fet els números per trams de població, hem anat mirant ajuntaments de menys de mil habitants, de mil a cinc mil, etcètera; doncs bé, absolutament en tots els trams de població, els ajuntaments governats per Convergència i Unió superen de manera absolutament sistemàtica en una mitjana del 40%, enrasat, els ajuntaments governats pel PSC. La diferència no és tan alta; però és que una mitjana sistemàtica del 40%, francament, crec que denota un evident sectarisme polític en l'administració d'aquests recursos.

I podríem afegir altres dades, que de moment m'estalviaré per no avorrir-los amb aquest tema. Evidentment, hi ha un sectarisme en la distribució del PUOSC, i els ajuntaments ho saben, i els ajuntaments que no són de la corda política del grup majoritari d'aquest Parlament se senten, amb tota la raó del món, marginats.

Més problemes en el PUOSC: el Pla únic d'obres i serveis està afectat per una gestió lenta i extremament farragosa de les seves subvencions. Aquí, des del moment, a partir de l'any 87, de la creació dels consells comarcals, el Govern de la Generalitat va voler donar protagonisme als consells comarcals en l'administració del Pla únic d'obres i serveis. Nosaltres no vam compartir aquesta mesura, però bé, en qualsevol cas, és una mesura perfectament legítima, i probablement en si mateixa no tenia per què crear massa problemes. El problema és, però, que la intervenció dels consells comarcals se suma al manteniment de les intervencions que ja hi havia abans dels diversos organismes de la Generalitat. No n'hi ha prou que els consells comarcals hi intervinguin: també hi intervenen les comissions provincials de cooperació, hi intervenen els serveis provincials o territorials del Departament de Governació, hi intervenen multitud d'organismes, es fan multitud de tràmits, de tal forma que l'administració de les subvencions s'endarrereix mesos, mesos i mesos. Estic segur que tots els grups de la cambra han rebut –nosaltres ho hem fet– denúncies de molts i molts ajuntaments en què es queixen del retard insuportable amb què reben les subvencions de la Generalitat. Bé, aquest és un problema: s'hauria d'agilitzar l'administració del PUOSC.

Més problemes: dotació insuficient del PUOSC. El Pla únic d'obres i serveis no ha crescut els últims anys; des de l'any 89 fins ara ha crescut poquíssim, a penes un 20%, quan els pressupostos de la Generalitat han crescut un 250%. Es mantenen estàtiques unes aportacions; la Generalitat manté des de fa tres o quatre anys, pràcticament sense apujar-les, les seves aportacions; aportacions que inclouen les que fa l'Estat a la cooperació amb els ajuntaments, i l'Estat, els últims dos anys, ha incrementat aquestes aportacions de forma espectacular, com a resultat de les negociacions dels ajuntaments a nivell d'Estat. Els ajuntaments hem aconseguit a Madrid més diners per a cooperació amb els ajuntaments petits. Que han arribat aquests... –ja acabo, senyor president–, que han arribat aquests diners als ajuntaments petits de Catalunya? Ens dóna la impressió que no; deuen haver servit per altres finalitats, per altres coses, però ens dóna la impressió que aquests diners han servit per fer disminuir l'aportació pròpia de la Generalitat a aquest programa.

Bé, de moment, res més. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a resposta, té la paraula el conseller de Governació, honorable Xavier Pomés, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Miri, estic d'acord amb el 50% de la seva inicial intervenció –ja comencem bé, no?–, és a dir, estic d'acord que s'ha de mirar el Pla d'obres i serveis; estic d'acord que s'ha de potenciar aquest Pla d'obres i serveis... Miri, el tema de la insatisfacció és una situació potser més subjectiva; jo penso que no és així, i m'agradaria que les meves paraules servissin per desvetllar-li això.

I en el que estic radicalment en contra és en el tema de l'incompliment, òbviament; suposo que...

En primer lloc, jo estic d'acord que el PUOSC és el millor instrument que tenim de cooperació econòmica per a la realització d'obres de competència municipal, i també estic d'acord que primer hem de treballar els mínims obligatoris. Com vostès saben, es va fer una convocatòria, una convocatòria amb uns aspectes innovadors per al següent quadrienni del Pla d'obres i serveis, en què hi havia un seguit de temes, que és que s'incrementava el mòdul de subvenció mínima garantida a tots els beneficiaris, que passava de 5,5 milions de pessetes a 7 milions; que, a més, aquesta aplicació de la fórmula polinòmica establerta pel Decret afavoreix directament els municipis de menys de mil cinc-cents habitants –que vostè ja ho reconeixia en la seva intervenció–, que exactament són 629 a Catalunya. És a dir, és possible que a determinats municipis d'elevat nombre de ciutadans aquest Pla d'obres i serveis els quedi petit, els quedi encongit, perquè una aportació de 30 milions de pessetes a Girona, dins del pressupost de Girona, doncs, això és una gota d'aigua a l'oceà; però 30 milions de pessetes a un municipi de mil habitants, o de mil cinc-cents habitants, li poden fer canviar la fisonomia del poble. Per tant, els trams o increments de població anaven que això significava un increment del 25% en poblacions de cinc-cents habitants, un 20% en poblacions de mil cinc-cents, un 13% de cinc mil, un 8,5% a les de deu mil i un 5% –aquí sí– a les de vint mil o més. També es va canviar el percentatge de subvenció: demanar que cada ajuntament participés amb un 50% de la subvenció era posar, moltes vegades, en una situació pràcticament insostenible el mateix ajuntament i, per tant, no podia accedir al tema de la subvenció, i, per tant, el percentatge, en el cas de cinc-cents habitants o menys, pujava fins al 80%, i en casos excepcionals, al 90, i així successivament anar baixant els trams.

És evident, com diu vostè, que els municipis..., hi ha municipis que cobren 10.000 pessetes per habitant –10.143, em diu vostè–, i els altres..., no he pogut agafar la xifra, 2.000 i escaig. Jo crec que això forma part, precisament, d'un dels principis bàsics del Pla d'obres i serveis, que és ajudar els municipis petits i, sobretot, treballar amb aquella frase que diem molt i que no sé si ens la creiem tots, que és la del reequilibri territorial. I, per tant, aquí també tirem endavant amb això.

S'han introduït mesures adreçades a limitar el pressupost total de les actuacions a un import màxim equivalent al triple del conjunt de les subvencions. Per què? Doncs, per evitar la desproporció entre el pressupost i les subvencions existents, que a vegades impedia que fossin realitzades per manca de finançament; també exercir un defecte dissuasiu sobre els beneficiaris per tal que no abordin obres, en alguns casos de grans envergades, sense tenir assegurat el finançament complet, i rendibilitzar les subvencions.

Jo no estic d'acord en el tema de la insatisfacció que deia vostè. És a dir, pensem que aquests 629 ajuntaments de mil cinc-cents habitants o menys..., totes aquestes mesures que li acabo d'explicar, són unes mesures que sens dubte, sens dubte, tothom les ha rebut..., no bé: jo crec que molt bé. Altra cosa és que, hi

insisteixo, en determinats trams potser sí que aquest Pla d'obres i serveis ja no està, diguem-ne, prou pensat per a determinades ciutats, i que això, eventualment, requerria potser una anàlisi amb posterioritat, però si entenem que el Pla d'obres i serveis és precisament adreçat als municipis amb poca capacitat de finançament, amb poca tecnologia pròpia, aquí, sens dubte, jo crec que estem pel bon camí.

Vostè parla també del tema dels consells comarcals. Miri, jo crec que, en el tema dels consells comarcals, primer, no estem incomplint la llei –i, en tot cas, si després en la rèplica em dóna temps, fins i tot ho matisaré una miqueta més–, en absolut. Ara, sí que es tracta de la voluntat explícita de fomentar l'activitat dels consells comarcals com a ens territorial que permeti la prestació supramunicipal de serveis, i, per tant, es tracta que els consells comarcals funcionin, no solament com una entitat local, exercint competències pròpies, o com a administració indirecta de la Generalitat, sinó exercint competències que li han estat delegades o assignades per aquesta, i també, com a segona instància de l'Administració local, exercint funcions de supramunicipalitat. Per tant, jo negaria que..., aquí no es tracta de recursos que es detreuen dels que correspondrien als municipis –les reserves que fem en el tema del consell comarcal–, sinó de possibilitar que aquests recursos tinguin una major rendibilització i, per tant, se'n tregui, d'ells, el major grau de benefici possible.

Si en algun cas s'ha donat, en algun municipi o algun ajuntament, alguna obra, alguna qüestió que no respon als mínims obligatoris –vostè també ja ho insinuava o ho apuntava–, és possible que haguem d'analitzar si aquell ajuntament, mitjançant els successius plans de finançament, resulta que les seves necessitats bàsiques de llum, clavegueram, enllumenat, etcètera, doncs, estan més que cobertes, i llavors es pot veure si aquí es poden fer obres d'una altra naturalesa, però amb el benentès que sempre això, com vostè sap –i potser sí que a vegades fa un circuit una mica lent–, passa per les diverses comissions, les comissions..., la subcomissió i la Comissió de Govern Local, perquè té suficient filtre per garantir que allà no s'estan fent coses que no corresponguin, eh?, en absolut. Per tant, jo, insistint aquí, diria això.

I, per últim, hi ha el tema de l'increment de diners que l'Estat en els darrers exercicis ha anat aportant. És cert que hi ha aquest increment, i no ho hem negat en absolut, i és certa també una cosa: que quan es fa el Pla d'obres i serveis, quan es fa el pla quadriennal, la Generalitat es compromet a fer aquest pla quadriennal, i, per tant, les obres aquestes es fan; els ingressos que vénen provinents de l'Estat són ingressos finalistes, que, si cal, jo li podré donar un llistat amb els diferents ajuntaments en els quals aquesta partida pressupostària s'ha destinat, i és evident que el major romanent que podria quedar sobre el volum global del Pla d'obres i serveis –aportació de l'Estat, Generalitat i les tres diputacions que hi aporten, malgrat tot la de Barcelona hi continua essent reticent–, doncs, no es destina a altres coses que no siguin qüestions de municipis i qüestions d'ens locals, i, per tant, aquí no hi ha ni molt menys la possibilitat o la sospita que el Govern de la Generalitat

els està utilitzant per a altres funcions que no siguin pròpiament les finalitats municipals.

Jo em quedaria aquí. En tot cas, vostè farà la contrarèplica i, si vol, després entrarem..., no en una guerra de xifres, perquè no cal, però sí, doncs, per poder fins i tot argumentar amb més dades aquestes afirmacions seves. Insisteixo, partint de la base que estic d'acord amb el 50% de la seva intervenció; en un 25% l'hauríem de matisar, i en l'altre 25%, doncs, lamentablement, no puc estar-hi d'acord.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, estem d'acord, i coneixem perfectament el Pla d'obres i serveis i sabem que és una eina sobretot de cara als petits ajuntaments –absolutament d'acord, ja ho he dit. Ara, en aquest tram d'ajuntaments petits, ajuntaments de més de mil habitants, per exemple, la denúncia que jo feia abans de sectarisme polític en la seva Administració, la puc continuar fent, i vostè no me l'ha desdit. En aquest tram de municipis de menys de vint mil habitants, els governats per CiU perceben una mitjana de 43.000 pessetes per habitant, i els governats pel PSC, de 35.000. Déu n'hi doret, la diferència, Déu n'hi doret! Bé, no parlem més d'aquest tema. En podem seguir parlant, però jo penso i em reafirmo en les acusacions de sectarisme polític en la distribució del PUOSC.

El tema dels consells comarcals: d'acord que els consells comarcals –la Llei que va aprovar aquest Parlament ho preveia– han de jugar algun paper en el PUOSC; ara bé, primer, aquest paper no pot servir per alentir, per frenar l'administració d'aquest programa, no pot servir per a aquesta finalitat, perquè les subvencions es rebin més tard als ajuntaments, perquè es perdin moltes subvencions per aquest motiu, perquè els ajuntaments hagin d'avançar moltes despeses financeres. I, a més a més, el fet que els consells comarcals rebin subvencions amb càrrec al PUOSC ha de ser en la mesura que exerceixin serveis municipals, no en relació amb serveis comarcals, com molts dels que he dit i com els que fonamenten la meva acusació anterior d'incompliment de les finalitats del PUOSC.

El tema de si la Generalitat ha aprofitat un major flux de recursos de l'Estat o no per abaixar la seva aportació al PUOSC. Bé, la veritat, ja ens agradaria veure aquestes xifres; el que nosaltres veiem són, una mica, resultats globals. Fa uns dies, el director general d'Administració Local i diputat membre d'aquesta cambra explicava en un diari com, en relació, per exemple, amb l'any 95, l'Estat tenia previst d'invertir 694 milions de pessetes al PUOSC, i, finalment, en va acabar invertint 1.672, és a dir, mil més. La inversió amb càrrec als pressupostos de la Generalitat, la inversió pròpia de la Generalitat restant això, suposo que deuria disminuir, entre altres coses, perquè en la suma final de subvencions seguia sent la mateixa que la prevista inicialment.

Qui és qui hi va aportar menys diners? La Generalitat diu que les diputacions hi van seguir aportant el mateix, l'Estat hi posa mil milions més..., escolti'm, com és que la suma final no s'incrementa en mil milions? És que algú hi deu haver posat de menys. Que potser tenen números que ens diuen que això no és veritat i que es pot justificar? Si us plau, ensenyin-nos-los. És que, mentre no ens els ensenyen, francament, no ho veiem. I el mateix podríem dir del 96, amb xifres diferents, i el que ens temeríem molt és que passés també el mateix aquest any, que és el que sobretot volem evitar.

Bé, i per acabar volia fer una última reflexió, en la línia del títol d'aquesta interpellació, i és que més enllà d'un replantejament del Pla únic d'obres i serveis, que per nosaltres és absolutament imprescindible, de major transparència, de major eficàcia en la seva administració, creiem també que és urgent que es defineixin per part del Govern els mecanismes de coordinació entre el Pla únic d'obres i serveis i els altres programes del Govern de la Generalitat o de les diputacions amb la mateixa finalitat. A veure, fa deu anys –encara no, però els farà el mes de maig– es va aprovar per part d'aquest Parlament la Llei municipal de Catalunya; preveia la figura del Pla director d'inversions locals per atendre precisament aquesta finalitat. Han passat deu anys; el Pla no és enlloc. En els pressupostos de l'any passat, el nostre Grup va presentar una esmena, que es va aprovar, en què manava fer durant l'exercici econòmic de l'any passat uns estudis previs per fer el Pla; aquests estudis previs, que nosaltres sapiguem, no estan enlloc; és veritat que en els pressupostos d'aquest any el que era una esmena nostra el 96 ja sortia incorporat en el Projecte, però bé, esperem que aquesta vegada vagi de debò i que realment, finalment, el Govern de la Generalitat afronti la necessitat d'establir mecanismes de coordinació entre els diversos programes de cooperació, mecanismes que limitin o eliminin la discrecionalitat existent fins ara, la manca de coordinació, i hi posin més objectivitat.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el molt honorable conseller senyor Pomés.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. A veure, comencem pel tema del sectarisme, que veig que ha tomat a insistir-hi, vostè. Home!, vostè em fa els números, però me'ls fa parcialment, perquè sap que hi ha una qüestió clara, que és que no hi ha cap municipi, no hi ha cap municipi que pugui tenir més de 50 milions de pessetes en el conjunt de les obres, i que això, segons el nombre d'habitants, pot donar un escalat, que pot significar que a un li està donant una cosa i a l'altre una altra de diferent, i, per tant, aquí, no diré que això és una trampa, perquè no ho és, però sí que a vegades és voler condicionar situacions no homogènies, com a mínim aritmèticament, eh? Punt 1.

Punt 2. Miri, jo estaria..., potser fins i tot podria arribar a admetre que en el quadrienni 91-95 podria haver-hi alguna situació d'algun ajuntament que fos, si més no, discutible, discutible des del punt de vista d'un possible sectarisme, utilitzant la seva paraula. A mi em sap greu, de totes maneres, que vostè no reconegui..., al Pla, al nou quadrienni, que és el 96-99, i que, dins del quadrienni 96-99, miri d'identificar-me qüestions d'aquestes així, perquè li garanteixo que això no és cert, en absolut; s'ha tingut una cura important, s'ha tingut una cura important que això no sigui així. I, per tant, jo això haig de rebutjar-ho absolutament.

Respecte a la qüestió del paper dels consells comarcals, jo no estic d'acord que el problema dels consells comarcals és que és una manera deliberada d'alentir la subvenció. Si els consells comarcals funcionen correctament –i jo crec que hi han proves manifestes, en alguns casos, que això es porta amb rigor–, no solament no és un alentiment, sinó que és un enriquiment del procés del Pla, i, per tant, aquí, jo també dir-li que considero que en absolut s'ha de fer aquesta asseveració.

I per últim, bé, parlem de l'increment dels 1.332 milions de pessetes del Ministeri d'Administracions Públiques per a l'any 95. Els 1.332 milions, evidentment, van anar a les finalitats que estaven previstes, i diu: «I la Generalitat, llavors, se'n va estalviar 1.332». Lamentablement..., no, lamentablement, no; és a dir, no és cert, no se'n va estalviar 1.332, en absolut. Els vull recordar que nosaltres vam haver de fer front, l'any 94, a qüestions municipals que no estaven pressupostades i no estaven previstes, per valor de 1.110 milions de pessetes, en el tema dels aiguats i en el tema dels incendis forestals; que a més es van afectar 1.342 milions de pessetes al Fons de cooperació local, que es va instaurar aquell any –que es va instaurar aquell any–, i que... No, no, compte, escolti, vejам: si sumem, sumem tots en el mateix cantó, eh? I, en qualsevol cas, per tant, jo crec que amb això demostrem que no ens estem estalviant diners de cara als ajuntaments, sinó que ho estem fent amb la situació d'Administració local. Una altra cosa és que hi posem altres noms i cognoms, però al final van a parar a les arques municipals, d'una manera o d'una altra: en un cas, de manera incondicionada –Fons de cooperació local–, i en altres amb el Pla d'obres i serveis.

Per últim, miri, a mi no m'agradaria entrar en aquesta discussió de si el finançament així o el finançament aixà. Jo crec que el Departament de Governació –i, per tant, el Govern– s'ha compromès a un pla quadriennal, a un pla únic d'obres i serveis que abasta quatre anys, i que, per tant, el nostre compromís és complir aquest Pla; complir aquest Pla sense tindre clar, a més, si les aportacions de l'Estat continuaran essent les mateixes que fins ara, o bé potser disminuiran, com sembla que està succeint ja en el pressupost d'enguany, i a nosaltres ens obligarà a complir el Pla.

Per tant, primera qüestió: la garantia que el Pla d'obres i serveis es compleix; segona, rebutjar el tema del sectarisme; tercera, dir que el finançament dels ajuntaments jo crec que s'incrementa, i a vegades fins i tot amb el que en diríem «en espècies». I, si no, digui'm, els bombers que ara es farà càrrec el Departament de

Governació, de l'Ajuntament de Reus o de l'Ajuntament de Tarragona, que fins ara pagaven aquests ajuntaments i que ara aniran a càrrec de la Generalitat, si això no ho hem de posar també en aquesta suma, ja que vostè té interès a anar-ho mirant tot. Escolti, això també és pressupost que abans pagava l'ajuntament i que ara no ha de pagar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia. La interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya ha sigut posposada per acord del diputat interpellant i del senyor conseller interpellat.

Alteració de l'ordre del dia

Per tant, hauríem de passar al vuitè punt de l'ordre del dia, però em diuen que hi ha hagut, en principi, un canvi com a conseqüència d'un problema de trànsit en l'arribada del senyor conseller i, per tant, que el vuitè punt —hi ha la conformitat del diputat interpellant... (*Veus de fons. El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Vejam, el portaveu m'aclearirà com està el trànsit de la ciutat i l'arribada dels senyors consellers. (*Rialles.*)

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. No em crec capacitat per poder arribar a establir en aquests moments una informació suficientment clara a la cambra de com està la situació del trànsit a la ciutat, francament; seria un problema, i no és el meu desig, ni molt menys, ni per això tampoc he demanat la paraula. Però sí, senyor president, per demanar-li que poguéssim fer un canvi de l'ordre del dia i que la cambra tingués a bé donar el seu assentiment per passar la interpellació número 9, que és sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis, presentada per la diputada senyora Marina Geli, passar a substanciar-la en aquest moment de l'ordre del dia, eh? I, en aquest sentit, passaríem la interpellació que fa referència a la política de joventut que s'hauria de substanciar en aquest moment, presentada pel diputat Fidel Lora, passar-la a primera hora de la tarda, després de les preguntes. I, prèviament, per a informació de la cambra, doncs, hem fet les consultes pertinents amb cada un dels diputats, i semblava que això era possible. Amb aquesta voluntat també s'ha avisat, doncs, a nivell del Govern de la Generalitat perquè hi hagi el titular del Departament per poder respondre la interpellació corresponent.

Aquí hi hauria, senyor president, l'opció de fer ara, de seguida, aquestes interpellacions, i estem absolutament convençuts que mentre es formula aquesta interpellació, doncs, es podrà atendre la resposta a aquesta, o bé, si el president ho cregués convenient, doncs, suspensent dos minuts tampoc passaria res. Ara, això, a criteri de la Presidència, senyor president. El que sí que demana-

riem és això, aquest canvi de l'ordre del dia, de passar, el punt novè, a substanciar-lo ara, darrere del punt cinquè, és a dir, com a punt sisè, eh?

Gràcies, senyor president.

El president

Si la cambra està d'acord amb la proposta que acaba de fer el senyor portaveu del Grup de Convergència i Unió, per part de la Mesa no hi ha inconvenient a fer aquesta alteració, i, per tant, passaríem a substanciar el punt novè... si arriba el senyor conseller. Ah!, és aquí; moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis

Aleshores, substanciaré, en aquest moment, el punt novè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i preus públics dels serveis. Per exposar la interpellació presentada pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta interpellació que avui substancia el Grup Parlamentari Socialista pretén ser l'inici d'un debat en profunditat del model de serveis socials a Catalunya i del seu finançament. Senyor conseller, l'Estat espanyol és un estat social de dret i que de fet ja recull així la Constitució espanyola, on diu literalment que «els poders públics tenen el deure d'establir un sistema de serveis socials mitjançant el qual es promogui el benestar de les persones i les seves collectivitats». Així també ho recull la Llei 4/94, de serveis socials de Catalunya, on diu, literalment, que «l'objecte de la Llei és el d'ordenar, estructurar i garantir el dret a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública a Catalunya».

S'ha de dir que els dos últims decrets del seu Departament intenten baixar el nivell competencial d'aquest estat que nosaltres considerem de drets. Em refereixo al Decret 284/96, de regulació del sistema català de serveis socials, on es converteix el dret en una sol·licitud particular i, si es considera oportú, una concessió administrativa. Per tant, al nostre entendre, es reconverteix el dret en una prestació supeditada a una decisió administrativa i, a més a més, condicionada a si hi ha partida pressupostària suficient.

Recentment, el seu Departament va fer un altre decret, el 394/96, que és motiu d'aquesta interpellació, on s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris i de les seves famílies en els serveis socials, en la prestació de serveis socials, i s'aproven preus públics. Així mateix s'estableixen preus públics per servei d'atenció a domicili, per àpats, per centres residencials, tant centres

de dia, habitatges tutelats, com llars residències per a persones grans, com també un preu públic d'estimulació precoç, centres de dia i residències per a disminuïts. Estableix, per primera vegada, que els usuaris i les seves famílies financin els serveis en base a uns barems. I estableix, senyor conseller, i senyores i senyors diputats, un estat subsidiari pel que fa a la responsabilitat pública de l'ICASS. Per primera vegada es diu en el mateix Decret qui ha de finançar aquesta residència, l'estimulació precoç, el servei d'atenció a domicili: són els usuaris i les seves famílies, i, si s'escau, si ho considera oportú, l'ICASS pagarà la diferència fins aquest preu públic que estableix aquest mateix Decret. Això ens demostra –i ho voldríem evidenciar argumentant-ho– que el Govern de Convergència i Unió està consolidant un model de serveis socials de responsabilitat pública absolutament subsidiari, en deixar-ho, diríem, en mans de les aportacions que poden fer els usuaris o les seves famílies.

S'ha de dir, en honor a la veritat, que també es diu en aquest mateix Decret que cap persona pot quedar fora d'aquest sistema públic, evidentment, si hi ha xarxa, en base o per raons econòmiques. Però, evidentment, hem de fer una anàlisi de com tenim la xarxa de serveis socials a Catalunya. Tenim una xarxa absolutament deficitària, una xarxa que cobreix –i dit pels mateixos tècnics– només aquelles persones que viuen en pobresa extrema o bé en situació de solitud, però el que és més greu és que ens sembla que el Govern de Convergència renuncia a anar cap a un model consolidat. I faig referència a dades al mateix Pla d'actuació social del Govern, que ha presentat el mateix Departament, que estableix unes previsions de mínims. Per posar un exemple, senyor conseller, al País Basc, l'any passat, les hores de servei d'atenció a domicili van superar els 2.500.000 d'hores anuals, amb 1.434 treballadors familiars; a Catalunya, el mateix any, aquestes hores són 1.400.000, i la població triplica, la població catalana és el triple de la població del País Basc. Per tant, estem amb una xarxa absolutament deficitària, amb una voluntat del Govern que no va cap a la universalització de la planificació dels serveis socials.

A més, tenim una xarxa heterogènia, una xarxa que ha delegat la responsabilitat pública a entitats d'iniciativa social i, a més a més, ha fet un mal tracte institucional i financer als ens locals, que competencialment fan l'atenció primària i, en molts casos, també l'atenció especialitzada, sense una claredat en el model de finançament. Mentrestant, el seu Govern, senyor conseller, el Govern de Convergència ha generat un model de serveis socials intervencionista i ha desenvolupat una Direcció General d'Acció Cívica que fa agitació i propaganda més que serveis socials.

Tenim un model de serveis socials poc integrador i amb una visió molt parcellada. Pensem que la seva Conselleria té un poc pes dintre el Consell Executiu, perquè s'ha vist molt minvada per aconseguir polítiques transversals: sociosanitàries, educatives, actitud davant la cultura, d'habitatge, de treball. Però, sobretot, senyor conseller, senyores i senyors diputats, tenim un model de finançament dels serveis socials que no estableix garanties de dret.

El nostre model... –i aquí vénen les argumentacions, però també les propostes–, el Grup Socialista defensa un model universal; universalitzat des del punt de vista de la planificació, des del punt de vista de la qualitat, però també equitatiu, però també sostenible. No estem parlant de dir que «equitat» és igual a «gratuitat», no estem parlant de gratuïtat absoluta en tots els serveis socials; seria absurd, perquè, evidentment, nosaltres, el nostre Grup és coneixedor de les polítiques de serveis socials d'aquests països que per nosaltres continuen essent un model, com són països de la Comunitat Europea, nòrdics, com és Suècia, com és Bèlgica, com és, fins i tot, en molts casos, França. Per tant, insistim, eh?, no estem parlant..., no estem fent demagògia i confo-
nent «equitat» amb «gratuitat», però el que sí que reclamem és un model clar de finançament. El que volem que quedi clar és què és el que els pressupostos de la Generalitat de Catalunya destinen per serveis socials, quines són les prestacions bàsiques que es financen via pressupost, és a dir, quina és l'aportació dels usuaris i de llurs famílies en un concepte: en un concepte que sigui només que paguin una part proporcional dels seus ingressos i patrimoni en tant que utilitzin aquests recursos com a llar substitutòria.

Els explicarem qüestions concretes. Al País Basc, en la mateixa llei de serveis socials del País Basc, queda molt clar que s'han de finançar via pressupostos –per tant, via pressupostos del Govern basc– inversions, tractament rehabilitador, tractament educatiu, tractament sociosanitari..., i això es finança via fiscalitat i, per tant, via redistribució de la renda, en partides..., anyalment en els seus pressupostos. I els usuaris paguen en base al concepte de pensió alimentària de llar substitutòria. En canvi, el model nostre no queda clar, i menys en aquest Decret que entrarà en vigor el proper 19 de març, si aquesta cambra no convenç el Govern de Convergència i Unió..., perquè aquest Decret no es pot aplicar fins que no garantim drets als ciutadans, fins que no sapiguem quines són les prestacions socials que han d'anar via pressupostos, fins que no aclarim quina és la responsabilitat política i financera del Govern de la Generalitat.

I nosaltres també volem deixar palès en aquesta cambra que apostem per un model realment descentralitzat. La major part dels països, dels països molt més avançats que nosaltres en serveis socials, han apostat perquè siguin els ajuntaments els que planifiquin i gestionin els serveis socials. Vostè, senyor conseller..., el seu Departament fa una trampa: aprova un instrument o porta al Consell General dels Serveis Socials un instrument que és l'instrument de planificació dels serveis socials fins a l'any 2001 a Catalunya; vostè sap que, en aquest moment, aquest Pla d'actuació social, que va del 97 al 2001, no té el vot favorable de cap ajuntament de Catalunya, o, en tot cas, de les entitats municipalistes que els representen; ni tan sols l'Associació de Municipis –des del punt de vista polític, molt més propera al Govern– hi ha donat el seu vot favorable. Vostè, senyor conseller, o el Consell Executiu, fa una trampa, que és que planifica un model de serveis socials amb el qual no està d'acord qui ha de, fonamentalment, gestionar l'atenció primària, que és qui fonamentalment coneix els veraders problemes. I vostè, nosaltres pensem que

no s'ha llegit o no aplica bé la Llei, perquè la Llei de serveis socials, 4/94, deia, al mateix títol de la Llei: «La descentralització és una aposta d'aquest Govern i la relació interadministrativa entre les diferents administracions.»

Per tant, senyor conseller, nosaltres volem argumentar amb arguments que són des del punt de vista fonamentalment sociològic. Tenim un repte important al davant, que és la consolidació d'un model que tot just començava a anar. Estem molt pitjor que molts altres països de la Comunitat Econòmica Europea, en moltes de les prestacions de serveis socials; en algunes altres, hem avançat. S'ha de dir que en el camp dels disminuïts, en certs aspectes, Catalunya ha estat durant uns anys un model, i s'ha de dir, i s'ha de reconèixer, no només pel mateix Departament i pels ajuntaments implicats, o per les administracions implicades, sinó perquè hi ha darrere un *lobby*, un *lobby* de pressió important. Però això no passa –i vostè sap perfectament, conseller, que no passa– en serveis fonamentals davant d'un repte d'envelliment de la població catalana, que l'any 2001 tindrà el 18%, gairebé el 19% de persones majors de seixanta-cinc anys: no tenim un *lobby* darrere de persones grans que ens facin pensar, reflexionar; el *lobby* està en aquesta cambra, entre altres, igual que els agents socials i els municipis.

Per tant, senyor conseller, nosaltres argumentem, ens sembla, amb argumentacions no només polítiques, sinó sociològiques, que aquest Parlament ha de debatre amb profunditat el finançament dels serveis socials que es mereix Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, m'ha sorprès molt la seva intervenció, perquè ho ha barrejat tot, des d'aspectes que estaven implícits en el que vostè demanava, el capteniment del Govern, fins a aspectes que si volen en podem parlar –jo desitjaria parlar-ne–, però moltes vegades em trobo que vostès prefereixen..., algunes..., unes persones prefereixen parlar en els mitjans de comunicació, simplement en base a aspectes que no corresponen a la realitat. Del PAS, desitjo parlar-ne; per tant, demano que algun dia en puguem parlar.

Ara, vostè ha fet la interpellació en funció del Decret de preus, i jo crec que vostè ha fet una intervenció absolutament desorientada, que no concreta bé, incoherent respecte al que vostès mateixos fan on governen, desconecent l'existència del Decret de suport residencial, que durant quatre anys ha vingut funcionant sense que ningú de vostès, tampoc cap ciutadà, el qüestionés (*remor de veus*), i tampoc desconecent la legislació existent fins ara.

Diu que n'hem de parlar: parlem-ne tant com vulguem, però se n'ha parlat força. Tomo a insistir que els dipu-

tats tenim l'obligació –jo també en sóc– d'estar..., vaja, de llegir els diaris de sessions, i el que no es pot dir és que s'ha de debatre quan s'ha debatut, en concret, en quatre lleis –en quatre lleis–, i també cada vegada que vostès ho han desitjat.

I també m'ha causat sorpresa la seva intervenció perquè no hi ha... Vostè ha dit que vostès proposen alternatives: no n'ha proposat cap, d'alternativa –després ho analitzarem, si tenim temps–, no hi ha..., hi ha..., buit de cap programa, pensament o política mínimament seriosa per part del que vostè ha expressat, i per part del que vostès manifesten fora de la cambra.

Primer, en els aspectes legals. Vostè ha assenyalat, doncs, que hi havia un aspecte que no tenia a veure amb una prou atenció al que són competències d'altres administracions públiques. Jo vaig demanar a la Comissió Jurídica Assessora una especial definició, en el seu informe, respecte tant si a través del Decret tenia rang suficient –que avui vostè no n'ha fet esment– per parlar de preus públics, com de l'aspecte de les atribucions i el respecte a totes les administracions públiques. I la Comissió Jurídica Assessora diu: «El text de l'article sisè és suficientment respectuós amb totes les administracions públiques catalanes, a les quals reconeix la possibilitat de determinar els serveis socials que han de ser objecte de contraprestació i, en conseqüència, d'establir els preus públics procedents. Per tant, el projecte de decret examinat no vulnera el principi d'autonomia local, ans al contrari, es manifesta plenament respectuós amb ell.» Això és el que diu la Comissió Jurídica Assessora. Crec que, si ho diu la Comissió Jurídica Assessora, alguna raó deu tenir, i que això contradiu, evidentment, el que vostè esmenta al respecte.

Vostè diu que tenim una gran mancança d'equipaments. I evidentment no tenim els que voldríem tenir, però, encara que vostè avui no ha fixat xifres, en altres declaracions que s'han fet sí que s'han fixat, i es parla de milers de persones en llistes d'espera. Sap quantes en tenim avui, en llista d'espera? 941 persones, de les quals només 414 –només 414– tenen necessitat d'un ingrés urgent. Per tant, aquesta és la situació: de les 941, un 16% té una dependència baixa, i podrien ser contingudes correctament en un servei d'atenció primària –això m'ho firma el cap del servei–; a l'entorn d'un 40% estan atesos per un recurs alternatiu, o bé directament ja en gaudeixen, del servei residencial, però que estan pagant amb els seus estalvis o amb la col·laboració econòmica familiar, i el 44% restant s'han d'atendre al més aviat possible, ja que, tot i que estan atesos per les seves famílies, aquestes tenen dificultats de proveir tots els serveis que precisen. Aquesta és la realitat.

I també s'ha parlat de moltes mancances en el terreny dels disminuïts: 7.000 places, vaig llegir l'altre dia; quina barbaritat! Al dia d'avui, hi ha sol·licitud d'entrades a l'ICASS, per a equipament residencial, de 768 places –set-centes: potser s'han equivocat d'un zero, però..., és greu, aquestes equivocacions–, i un cop analitzada la demanda, i aplicant el barem d'urgència social, les sol·licituds que tenen caràcter prioritari, és a dir, a les que s'hauria de donar resposta de manera immediata, són, concretament, 140. Aquesta és la realitat –també està signat pel cap de servei, que alguna res-

ponsabilitat tenen en aquesta qüestió. I, per tant, no es pot parlar que nosaltres tenim..., hem d'esforçar-nos a tenir un major nombre d'equipaments, a millorar-los..., bé, i a això va dirigit tot l'objecte de la normativa i de l'actuació del Departament, i em sembla que ho estem aconseguint.

Menciona vostè el Decret de preus. Aquest Decret desplega les lleis aprovades, tant la 26/85, com la 4/94, com la 10/96; per tant, desplega unes lleis, no inventa res. I vostè diu: «per primera vegada». No, per primera vegada no, perquè per primera vegada, doncs..., aleshores ja es va discutir a bastament –he dir que el seu partit hi va estar a favor, del..., vaja, no d'aquest Decret, sinó realment de la normativa que es va promulgar en aquell moment– i, com deia abans, se n'ha parlat a bastament, de tota aquesta qüestió. Si en volen parlar més, en podem parlar avui, i quan vulguin –si em demanen que un dia faci una compareixença, amb molt de gust hi aniré.

I aquesta normativa tendeix a la universalització dels serveis socials: *tendim* a la universalització, no hi som. Ho he dit en algunes altres ocasions: no estem en condicions encara de poder-ho assegurar, però hi tendim. I millorem –millorem– la conjunció d'equipaments privats i públics, i a base de reforçar la dualització entre serveis públics..., o entre entitats públiques i privades.

Aquests dies hi ha hagut un article –per mencionar simplement aquests darrers dies–, un article d'una persona que evidentment no forma part del Govern, no és de la coalició parlamentària que dona suport al Govern, és el secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, i deia concretament que també s'ha de rebutjar la dualització entre públiques i privades de les nostres xarxes assistencials, amb un funcionament estanc i separat en funció del sector social o de la capacitat econòmica de les persones, el qual ens retornaria automàticament a concepcions quasi caritatives de la xarxa de centres públics. Per tant, això és el que estem fent.

A partir d'aquest Decret, de l'aplicació d'aquest Decret, ja veuran vostès com totes aquestes residències, que compleixen la normativa –si no, ja es tanquen–, però que aleshores s'han de millorar..., la tensió desapareixerà. Per què? Doncs perquè la gent podrà escollir el centre al qual vol anar, i, per tant, en funció d'aquesta actuació, això ho millorarem. I com diu el senyor Coscubiela, que en aquest aspecte hi estic absolutament d'acord, doncs, això es millorarà. I això és el que persegueix..., aquests principis, aquests aspectes que jo els he dit, és el que persegueix aquest Decret. (*Remor de veus.*)

Vostè ens diu: «No, no estem d'acord amb la gratuïtat.» Però, escoltin, el que..., els preus públics, no tan sols els estableix aquest Decret; els preus públics, els tenen tots els ajuntaments –els alcaldes dels quals estan..., molts d'ells estan asseguts al seu Grup Parlamentari–, tots, des de l'Ajuntament de Barcelona a qualsevol altre, i, per tant, això existeix arreu. Jo, realment, vaig sorprendre'm molt desagradablement, vaig tenir una gran decepció, quan la Federació de Municipis de Catalunya,

l'altre dia, emet una nota de premsa –que abans de tenir la reunió ja la va fer pública– per la qual deia que estaven en contra del PAS perquè establia el finançament, també, de les persones, de... Bé, aquesta és una qüestió que no hi ha cap ajuntament, cap ajuntament, que, aleshores, això no ho faci. Diu: «oposició municipal» –diu aquest paper de la Federació de Municipis de Catalunya–, «oposició municipal que els usuaris paguin els serveis socials». Com es pot dir, això, si tots vostès ho estan implantant quan estan governant? Com es poden dir, aquestes qüestions? Només la demagògia, però això realment no ens portarà enlloc.

També ha dit que vostès desconeixen que hi ha establert el Decret de suport residencial, que porta quatre anys de funcionament: s'han atès fins ara 4.000 casos, en quatre anys, i s'hi han dedicat 2.200 milions de pessetes; l'any 96, només l'any 96, 1.926 casos, s'han atès. No hi ha hagut ni una sola protesta! Si tan dolent és aquest Decret, si estableix coses que no s'havien d'establir, com és que vostès no han dit re en quatre anys? Realment, ningú no ha formulat cap queixa, vostès tampoc. I, aleshores, hem de mantenir permanentment dues formes d'atenció? Això es va fer simplement per donar pas a l'estudi i per meditar realment sobre una mesura que ja vam preveure establir fa quatre anys. I volíem abans experimentar. I s'ha experimentat positivament, i avui es porta a terme, perquè no podem mantenir més temps aquesta situació.

I aquesta és la qüestió. Voldria ara entrar en els aspectes del programa polític..., que vostè en diu «programa polític» i que no és re, però bé...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

D'acord, acabo, senyor president. Espero tenir temps, en el moment que faci la rèplica, d'afegir aquest aspecte, que és molt important.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Geli, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor conseller, nosaltres coneixem perfectament els decrets que va fent, perquè ens els llegim, i fem un seguiment de tots aquells decrets que va fent el seu propi Departament.

Avui estem parlant de finançament, però és que el finançament va lligat al model, senyor conseller. Vostè té..., el seu Departament ha fet un Pla d'actuació social que no ha estat aprovat, insisteixo, pels consells comarcals –que hi varen votar en contra–, per la Federació de Municipis –que hi va votar en contra–, per l'Associació de Municipis –que es va abstenir–, per l'ONCE –que l'ha ajudat a finançar la xarxa pública–, per Càritas –perquè li diu que no resol l'exclusió soci-

2600

al—, per entitats, pels agents socials, per Comissions Obreres —aquest senyor que vostè cita, eh?, el senyor Coscubiela; jo també me l'he llegit, aquest article, senyor conseller. Els agents socials d'aquest país han votat en contra o ni tan sols han volgut votar el Pla d'actuació social. Per tant, senyor conseller, aquí estem parlant d'una cosa que coneixem perfectament i que no hi ha una voluntat política sincera, perquè vostè, el seu Departament, aquest Consell Executiu, ha deixat de ser modèlic —i ho va ser durant un temps— dels serveis socials de l'Estat espanyol. Han perdut, al nostre entendre, els referents. Escolti, es necessita ambició política per avançar cap a l'equitat. I no vull tornar a parlar del desplegament de la xarxa, que està molt per sota..., fins i tot, vostès, allò que diuen, «idoni per a l'any 2001»: l'idoni està per sota del que en aquest moment té el Govern basc, el Govern basc, l'any 97, amb dades a la mà —i ho podrem discutir el dia que vulgui. I avui hem de parlar de finançament. Molt concretament, senyor conseller.

Aquest Parlament va aprovar una Llei de taxes, el 91, on no hi havien preus públics de serveis socials. Aquesta Llei de taxes va haver de ser revisada, eh?, en base a una sentència del Tribunal Constitucional que diu que han d'estar sotmeses al principi de reserva de llei aquelles prestacions patrimonials de caràcter públic que tinguin a veure amb la qualitat de vida dels ciutadans. I aquest Parlament va revisar la Llei, senyor conseller, i es van tornar a oblidar —quina casualitat!— dels preus públics de serveis socials. I vostès ho fan via decret. És això el que nosaltres demanem.

I la moció, ja li avanço, senyor conseller, serà molt concreta, molt concreta. Aquest debat del finançament dels serveis socials vol dir garantir..., saber quin percentatge aquest Govern pensa gastar en serveis socials —el 6%, el 3%, el 4%—, quin catàleg de prestacions s'ha de finançar via fiscalitat, quin catàleg de prestacions s'ha de fer que els usuaris i llurs famílies hi participin, en base a quins barems. Claredat, senyor conseller, voluntat política.

Hi insisteixo, nosaltres coneixem perfectament tota la política del seu Departament, perquè els meus companys i companyes al llarg d'aquests anys n'han fet un seguiment —vostè ho sap perfectament— curós i no demagog; han intentat aportar... A la Llei 4/94, vam votar en contra per raons que vostè coneix, i, per tant, hi insisteixo, tenim un instrument de planificació que no concreta el finançament i que no ha estat aprovat; no sé què farà el Consell Executiu amb aquest Pla d'actuació social, senyor conseller. Quan ni els ajuntaments, ni els agents socials, ni Càritas, ni la Fundació ONCE hi voten a favor i no hi volen entrar perquè fonamentalment no marca drets, ens sembla que cal revisar-ho; i cal revisar el finançament perquè no hi ha planificació sense finançament, i, per tant, hem d'aclarir què és el que... via pressupostos. I li demanem que això es faci per llei.

Revisem la Llei de taxes, senyor conseller. Per què s'ha fet via decret? Perquè vostès consideren que els drets socials no són drets indispensables per a la qualitat de vida de les persones? Doncs, nosaltres sí, i, per tant, en base a l'última Llei de taxes que fa molt poc ha aprovat aquest Parlament, pensem que serà el moment —serà

el moment, hi insisteixo—, perquè aquest Parlament ha d'entrar en el debat del finançament dels serveis socials com entra en el finançament de les infraestructures viàries o com entra en equipaments culturals. Vostè està segur, senyor conseller, de les prioritats dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, n'està convençut? Doncs, jo crec que em sembla que molta gent preferiria invertir en qualitat de vida, en serveis socials, abans que en altres coses. Però, en tot cas, el debat, com que aquest Parlament és plural..., per això li demanem que no es faci via decret, sinó que es faci a través de la Llei de taxes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Realment, quan no se sap què dir, es fa..., es crida molt, però no, no es té cap daixò. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El conseller de Benestar Social

Anem a pams. El PAS. El PAS, el van votar en contra quatre persones, quatre vots, excepte els consells comarcals que ara diré, tots..., entitats que vostès esmenten, i que estaven..., és plenament legítim votar-hi en contra. De qualsevol manera, no és la indicació que a mi m'havien donat abans, però és plenament legítim. Es van abstenir quatre persones més, que no vol dir estar-hi en contra, segons van deixar esment, i hi van votar a favor vint-i-dos, que són totes les entitats socials de vellesa, totes les entitats socials de disminuïts, absolutament tothom hi va votar a favor; deixem les coses en el seu lloc. Els vots en contra —en podem parlar quan desitgin— són vots en contra per motius molt específics, molt específics de finançament. Perquè aquí hi ha un aspecte que hauríem d'aclarir-nos: un PAS és un document de referència, no és normativa; és un document de referència, són objectius de planificació, i realment, normalment, no pot passar davant de cap llei de pressupostos ni aleshores esmentar cap altre aspecte financer. De qualsevol manera, alguns dels vots que es van expressar en contra, dels quatre, dos en concret en aquests moments estarien retirats, i així jo ho tinc per escrit, o ho tindrè, segons m'han assenyalat. Però aquesta és la realitat, aquesta és la realitat del PAS.

Que Catalunya ha deixat de ser referent? Això ho diu vostè; això no ho diu gent del seu propi partit, que aleshores considera que Catalunya és referent. No ho deia..., no fa gaire..., veig aquí la senyora diputada, la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys, no ho va dir en presència d'ella la senyora Cristina Alberdi no fa pas gaires..., poc abans de deixar —a Santa Coloma de Gramenet— el poder, el Govern. I, per tant, som plenament referents al respecte.

I vostè esmenta que diuen que volen aprovar per llei els preus. Miri, jo ho vaig dir clarament a la Comissió Jurídica Assessora –com que abans no m'ho ha assenyalat, doncs no li ho he contestat–, però aleshores aquí diu que el conseller sollicita exprés pronunciament sobre la suficiència de rang de la disposició projectada. I en funció d'això, en funció d'això diu la Comissió Jurídica Assessora..., que aquest és el motiu que la recent Llei 10/96, de 29 de juliol, d'aliments entre parents, estableix en l'article desè que les entitats públiques o privades o qualsevol altra persona que presti aliments poden reclamar la corresponent pensió a les persones obligades al pagament d'aliments, en l'ordre establert per la mateixa Llei. Diu: «En conseqüència, aquesta Comissió Jurídica Assessora entén que el projecte de decret té habilitació legal suficient.» Per què volen corregir vostès la Comissió Jurídica Assessora? Es va demanar expressament i hi ha un informe de l'Ajuntament de Barcelona, del Consell Tributari de l'Ajuntament de Barcelona, que diu exactament el mateix, que no els el lleigeix en ares del temps. Per tant, aquesta és una qüestió que està perfectament establerta i que s'ha fet d'una forma curosa.

Quant al model, jo li esmento... Hi ha un altre apartat –ja que diu que vostè hi està d'acord– del senyor Coscubiela que diu: «En un àmbit en què deuen conviure diversitat d'esforços i iniciatives, tant públiques com privades, actuant de manera complementària i fugint de polítiques o propostes planes» –diu ell–, «tal com pretendre universalitzar la cobertura pública d'aquestes necessitats amb finançament exclusivament pressupostari, el que ocasionaria un efecte indesitjat de la redistribució regressiva de la renda en benefici dels sectors econòmicament més poderosos...» Jo crec que té raó. I això és el que diu tothom que en aquests moments té un model clar, igualitari i vol universalitzar. I una persona del seu partit, el senyor Solchaga, ahir –ahir–, en unes declaracions a *El Periódico*, doncs, deia exactament el mateix; són uns articles, ja dic, de fa quatre dies tots dos. I diu: «Marxar endavant amb els esquemes de solidaritat, afavorir aquells que tenen més necessitat, això és el que s'ha de fer; actualment l'extensió de la universalitat dels drets fa que el principi de necessitat a vegades quedi ocult.»

Bé, és aquesta la qüestió; això és un model, que és el que nosaltres seguim, perquè realment és això, arreplega el que ha de ser una universalització de fet. I vostès diuen: «Oh!, és que volem saber exactament quina és la tarifa.» Però si la saben, si l'hem aplicat durant quatre anys, que és la mateixa que es practica ara! Demanin-la, si no la coneixen. Ja he dit que com a diputats tenim l'obligació de demanar allò que ens és necessari per a la nostra pròpia opinió.

Per tant, revisin el seu posicionament; els veig molt desorientats en aquest camp, i, per tant, han de revisar el seu posicionament. (*Remor de veus.*) No, ho lamento molt, però això és així; no hi ha model. Aquest és el model que nosaltres tenim i portarem.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies. Gràcies, senyor president.

El president

La senyora Geli em demana la paraula per...? (*Pausa.*) Per al·lusions. Un minut, per al·lusions.

La Sra. Geli i Fàbrega

El senyor conseller ha manifestat que jo no sé el que em dic. Em sembla que en el debat polític la discrepància d'opinions és sempre possible i bona, eh?, perquè, evidentment, l'oposició aporta, impulsa i controla el Govern. A mi em sembla que aquesta afirmació és sobrer, senyor conseller. I crec que en aquest debat ha quedat demostrat que n'haurem de seguir parlant durant molt temps, perquè haurem de confrontar models. I em sap molt greu, senyor conseller, que vostè digui que nosaltres no tenim model, i li puc recordar que molts ajuntaments de Catalunya governats per coalicions i grups progressistes han avançat molt més que el seu propi model.

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió... Perdó, el senyor conseller em demana la paraula; per què me la demana?

El conseller de Benestar Social

No, simplement per al·lusions, també. (*Rialles.*)

El president

Molt bé.

El conseller de Benestar Social

Jo no he dit que vostè no sabés el que es deia, no ho he dit; he dit que vostès no tenien model, que és una qüestió molt diferent (*Remor de veus.*)

El president

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió. (*Remor de veus.*)

2602

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que ocupin els seus escons i guardin silenci. Es reprèn la sessió amb el capítol de preguntes.

Preguntes

Les primeres preguntes són adreçades al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses per a evitar la introducció de la pesta porcina a Catalunya

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre les mesures preses per evitar la introducció de la pesta porcina a Catalunya, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el passat dia 7 de febrer el Govern holandès va reconèixer finalment que en el seu territori existien focus de pesta porcina clàssica. Malgrat aquest fet, que, per cert, ja era més o menys conegut, van seguir entrant vehicles carregats de garrins d'aquest país a Catalunya.

Arran d'aquest fet, i sobretot pel nerviosisme creat en el sector, demanem quines mesures ha pres el seu Govern per evitar la introducció de la pesta porcina.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, en tot cas li he de dir que abans del dia 7 ja es feia un control; el que passa és que no es feia un control tan estricte, es controlava una de quatre partides de bestiar. A partir del dia 7, quan el Govern holandès reconeix això, es fa a partir d'aquell moment un control de totes les partides, de totes i cadascuna de les partides; són uns controls molt complets i molt estrictes. No podíem, de tota manera, demanar el tancament de fronteres, que, per altra banda, a Espanya és a l'únic país de la Comunitat que s'ha fet, perquè havíem de poder demostrar, havíem de poder-nos carregar d'una sèrie d'arguments tècnics que no teníem en aquell moment. Però –ho repeteixo– nosaltres ho vam demanar a la ministra, la ministra immediatament ho va fer, i a partir del dia 27 està tancada la frontera, i Espanya és l'únic país que ho ha fet, a requeriment nostre i potser a requeriment d'algué altre. Tant és així que, de fet, avui a Europa hi han, degut a aquest brot holandès, hi han diversos països que es troben amb problemes greus, cosa que a casa nostra no passa encara –concretament Alemanya, Itàlia i Bèlgica. Però el que ha tancat la frontera és Espanya, a requeriment, entre altres potser, però en tot cas segur

que també, a requeriment nostre.

S'han fet tota una sèrie de mesures cautelars. Una d'elles ha estat concretament el sacrifici de quatre mil garrins. Val a dir, perquè vegin que s'han extremat les mesures, que després s'ha vist que aquests quatre mil garrins no tenien pesta porcina, però tenien una simptomatologia que era sospitosa i es va pensar que era millor pecar per excés que no pas per defecte, i es van sacrificar i es van establir unes zones de vigilància. O sia que entenc que s'han pres les mesures que s'havien de prendre, doncs, amb diligència.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. El sector porcí mou a Catalunya més de 200.000 milions de pessetes l'any; ha esdevingut els darrers trenta anys la taula de salvació de la renda agrària. És per la seva importància en el sector primari i també per la seva íntima relació amb una cada vegada més important indústria alimentària que l'aparició de la pesta porcina clàssica provocaria unes conseqüències absolutament negatives. Els nervis i fins i tot la psicosi que s'ha arribat a viure entre els ramaders s'explica per l'experiència que es va patir quan aquí en vam tenir alguns casos, fet que va provocar la impossibilitat de poder exportar els nostres productes durant molt de temps.

És per aquest motiu, senyor president, que no s'ha entès per què es tardava tant a declarar la prohibició d'importacions de porcs holandesos a casa nostra. No s'entén per què Catalunya va patir econòmicament tant llaavors i, en canvi, ara, quan el problema el tenen els altres, costa tant d'actuar amb contundència i, a més, ja s'anuncia la ràpida obertura de les seves fronteres. No serà que davant del previsible augment del preu de la carn, el Govern espanyol prefereix prioritzar el control de la inflació que no pas assegurar la no-importació de la pesta?

Catalunya ha estat tradicionalment un gran comprador de porc per a engreix, especialment a la resta de l'Estat; però els darrers anys ha aparegut una nova i massiva importació: la de garrins holandesos. Aquest fenomen es deu a dues causes: el pes cada vegada més gran de les grans empreses integradores amb les seves necessitats de mercat i els purins. És a dir, senyor Pujol, Holanda ens porta a casa l'excés de residus animals que ella no vol; o, dit d'una altra manera, Holanda preserva el seu medi natural a costa del nostre.

Resumint: nosaltres tenim una cabana de porcí sòlida i saludable gràcies a l'esforç dels ramaders i de la mateixa Administració de la Generalitat, per què no reconèixer-ho? Però també hem de reconèixer que els sistemes actuals de control sanitari europeus no funcionen i que s'han de canviar.

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Morera i Tanyà

...senyores i senyors diputats.

El president

Per contestar, té la paraula...

El president de la Generalitat

Escolti, si el Govern pensés que a base de deixar introduir la pesta porcina en trauria algun benefici des del punt de vista de la inflació, seria molt curt de gambals, i realment les conseqüències serien molt negatives. O sia que de cap manera no puc creure que el Govern central pensi això, i nosaltres, concretament, hem actuat, com ja li he dit abans, fins i tot amb excés de diligència. Fins i tot li dic que si no s'ha tallat l'altra frontera és perquè tècnicament no es podia demanar, i la prova és que països normalment considerats com a molt seriosos, com Alemanya o Bèlgica, encara a hores d'ara no ho han pogut demanar. Per altra banda, els holandesos exporten garrins a tot Europa, no únicament aquí; és simplement que ells s'han especialitzat en això com altres països s'han especialitzat en altres coses. En conjunt, crec que tant l'actuació del Govern de la Generalitat com també la del Govern central han estat correctes.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per aconseguir que l'economia catalana assumeixi en les millors condicions el repte de la Unió Econòmica i Monetària europea

El president

La segona pregunta al senyor president és sobre les mesures a prendre per aconseguir que l'economia catalana assumeixi en les millors condicions el repte de la Unió Econòmica i Monetària europea, presentada pel Grup Popular. Té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies. Senyor president, quines mesures ha pres el seu Govern per tal que la nostra economia pugui assumir els reptes competitius de la Unió Econòmica i Monetària europea?

Gràcies.

El president

Per contestar, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

El Govern de la Generalitat ha orientat la seva acció, tota ella, tenint present que, si les coses surten bé, no solament a nivell català i a nivell espanyol, sinó a nivell europeu, ens trobarem d'aquí a poc temps en un escenari que és el següent: amb una moneda estable, sense devaluacions competitives, uns interessos baixos, una inflació baixa i la impossibilitat de ser competitiu per costos laborals més baixos i unes exigències mediam-

bientals grans; això a tot Europa, bastant uniforme. I, per tant, davant d'això, l'únic que podem fer –i tota la política del Govern de la Generalitat de Catalunya s'ha orientat en aquest sentit– és incrementar la competitivitat de la nostra indústria, de la nostra agricultura, del nostre turisme i del nostre servei.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies. Senyor president, la Unió Econòmica i Monetària és també el repte més important que té, en l'horitzó immediat, la política econòmica del seu Govern. La seva resposta, el que m'ha semblat era un catàleg d'intencions. Vostè té raó quan diu que les mesures macroeconòmiques són responsabilitat estatal, però les microeconòmiques són responsabilitat seva. I la pregunta és: s'està fent tot el que cal? Nosaltres no només creiem que no, sinó que creiem que, a més a més, anem de copdescuit, perquè el seu Govern no té un pla de convergència per a l'economia real a Catalunya, i no el tenim perquè vostès estan més pendents d'influir en una política econòmica estatal, que ja està redreçada després del desgavell socialista, que no pas a materialitzar una dinàmica pròpia per fer competitiva la nostra economia.

Un exemple: el nostre endeutament ultrapassa el bilió de pessetes. Un altre exemple: l'any 95 Catalunya va créixer un 3,8, mentre que el 96 ho va fer un 2,2; hem davallat el doble que el conjunt de l'Estat. Un tercer exemple, senyor president, de quelcom que està passant a hores d'ara a casa nostra que és responsabilitat seva i que està perjudicant la nostra competitivitat: a Catalunya estem aplicant normes de certificació de qualitat que són adequades, que són necessàries, però que, és clar, són costoses. Aquestes exigències es compleixen i es sotmeten a rigoroses inspeccions pel que fa a la producció catalana, però no es fa de la mateixa manera per a les importacions, la qual cosa suposa un handicap competitiu molt greu per a la nostra economia.

Li concretaré més l'exemple, senyor president: això està passant a hores d'ara amb importacions de materials de construcció, i aquí no es tracta només que la lleialtat competitiva obligui que les normes s'apliquin a tothom, que també, sinó que –ens agradi o no– el nostre present està determinat pel nostre futur; i la nostra posició no millorarà, senyor president, si nosaltres no avancem en la convergència real. El que cal és que el seu Govern s'ho prengui molt seriosament i encari un rigorós pla de convergència per a l'economia real, cosa que fins ara no ha fet, perquè amb el panorama actual, després de complir Maastricht, a Catalunya què, senyor president?

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

2604

El president de la Generalitat

Bé, això de la lleialtat competitiva té tota la raó; el que passa és que li vull dir que la responsabilitat principal del control de les importacions és de l'Administració central i que aquesta lleialtat competitiva també s'ha d'aplicar a les altres comunitats autònomes espanyoles que a vegades exporten mercaderia que no té les mateixes exigències que nosaltres exigim a les que es fabriquen a Catalunya. Això en primer lloc.

En segon lloc, és veritat que moltes d'aquestes decisions són estatals, però no és que ens en desinteressem. La primera condició perquè Espanya pugui ser competitiva i Catalunya pugui ser competitiva és que hi hagi estabilitat política en el conjunt de l'Estat, i aquí nosaltres fem el que podem.

Per la resta li he de dir que el que fem també és donar suport a la política de constricció pressupostària que fa el Govern central, cosa que no és del tot popular; popular, ja m'entén el que vull dir, oi?, no és del tot... Bé, ja m'entén. Bé, no és del tot popular, però, malgrat tot, ho fem. Bé, i després, doncs, contribuïm a la contenció pressupostària. Nosaltres teníem uns senders, allò que se'n diu «el sender de Maastricht», que ens assignava un dèficit de 48.000 milions de pessetes l'any passat, que s'ha complert; de 26.000 milions de pessetes aquest any, que es complirà.

I dit això, que forma part encara de les coses de caràcter més general i més macroeconòmic, li he de dir que ja situat en el territori de Catalunya i en el camp del que són les competències del Govern de Catalunya, doncs, sí, estem fent totes..., prenent mesures, totes les que podem, naturalment, que necessitem, de cara a aquesta competitivitat: treball en infraestructures, que si gas, que si aigua...; la preocupació que hem demostrat últimament i la pressió que hem fet i que ja havíem fet abans, sense prou èxit, esperem que ara amb més, pel tema del port o de l'aeroport; el tema de la formació —fa quatre dies, quan vàrem anunciar, per exemple, la creació del Parc Tecnològic del Mediterrani a Castelldefels, estàvem en aquesta línia, doncs, de la formació pensada en termes d'increment de la competitivitat—; tot l'esforç que fem perquè Catalunya se situï bé en els mercats internacionals, a través del Copca, a través de moltes altres iniciatives, a través de la nostra presència a l'Icex, i a més mirant d'empènyer els nostres empresaris perquè no solament exportin, sinó fer-los entendre que ara ja ha arribat l'hora que els nostres empresaris el que han de fer és invertir fora, no solament exportar, i situar-se bé en aquest sentit...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Totes aquestes mesures...

El president

...se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Dispensi.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quan fixarà el Govern de la Generalitat el calendari i la destinació corresponent a la partida de 6.000 milions de GISA dels pressupostos per a l'any 1997

La tercera pregunta al molt honorable senyor president és sobre quan fixarà el Govern de la Generalitat el calendari i la destinació corresponent a la partida de 6.000 milions de GISA dels pressupostos per a l'any 1997, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En el transcurs del debat de la Llei de pressupostos per a 1997, els grups de CiU i PP van introduir una esmena per autoritzar una inversió de fins a 6.000 milions de pessetes per a obres escolars a realitzar per l'empresa GISA. A hores d'ara, aquesta inversió és l'única important dels pressupostos de la qual encara no sabem ni el com, ni el què, ni el quan. Ho arribarem a saber mai, senyor president?

El president

Té la paraula, per respondre la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Sí que ho arribaran a saber. Per començar, per precisar, més que res, el que es va fer va ser atorgar un aval fins a 6.000 milions de pessetes a l'empresa GISA, que, sumat als 10.500 milions de pessetes que ja estaven en el pressupost, farà que la inversió d'enguany s'acostarà als 17.000 milions de pessetes. Li vull recordar que, de molt —de molt, de molt; i no sé si això és bo..., és bo, però té les seves contrapartides—, la comunitat autònoma que en el conjunt de l'Estat aplica més la reforma —de molt— escolar som precisament nosaltres, concretament nosaltres.

El que li vull dir és que hi ha una notícia nova —i bona, suposo—, i és que, després d'estudiar durant aquests últims dos mesos ben a fons tota la problemàtica que ens planteja l'aplicació —que és molt difícil— de la reforma escolar, ahir, concretament, el Consell Executiu va decidir prendre, va decidir dedicar..., en fi, va estudiar aquests últims dies la viabilitat jurídica i tècnica per fer un nou finançament a llarg termini, que és el que vàrem decidir concretament ahir. I aleshores, concretament, aquesta decisió comporta un nou aval, un aval que arribarà no a 6.000 sinó a 15.500 milions de pessetes per a obres a fer a través de GISA, concretament setanta-dues actuacions d'obres a través, repeteixo, de GISA.

Amb això crec que li puc contestar, doncs, i donar-li el que estic segur que serà una bona notícia i que permetrà la realització d'una pila d'obres pendents, amb projecte redactat, totes les qualificades com a prioritat 1, i també una part de les obres qualificades amb prioritat 2.

El conseller, durant els propers dies, amb més detall donarà –amb tot el detall– notícia, explicarà quines són les obres que es faran amb aquestes noves aportacions.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per un cantó, aquesta és una notícia que esperàvem de fa temps, que se'ns havia anunciat de fa temps i que se'ns havien anat donant terminis que no s'acomplien. Aquesta, per altra banda, és una notícia que el que fa és intentar paliar la desviació acumulada respecte al Pla plurianual que va aprovar aquest Parlament. Aquest Parlament va aprovar un Pla plurianual no precisament a proposta del Grup d'Esquerra Republicana, perquè el va trobar excessivament limitat, però que en tot cas sí que va ser aprovat, i en el qual vostès, de moment, comptant l'esmena de GISA, vostès de moment tenien una desviació negativa d'uns 15.000 milions, que és el que ens acaba de dir avui que aquesta nova mesura farà.

Aquesta nova mesura el que farà també, ens ha dit, és fer les setanta-dues actuacions de la prioritat primera, que en el compliment del Mapa escolar ja haurien d'estar canalitzades. Aleshores, el que hem d'assenyalar és que amb retard vostès –amb retard– fan el que el Mapa escolar assenyalava que havien d'haver fet. Sé que vostè ens dirà que vostès tenen la millor política de construccions educatives i que els seus instituts són els més bonics i els més ben construïts de Catalunya –vostè n'inaugura bastants, d'instituts; és cert. El que passa és que al nostre Grup també li agradaria que anés a visitar la gran quantitat d'instituts que es fan amb barracons, la gran quantitat d'instituts que estan en centres que s'han de reformar, els quals, en nombre, en aquests moments, són, malauradament, a Catalunya més que aquests nous que vostè ha inaugurat.

Expliqui aviat a la comunitat educativa de què va aquesta nova fórmula, expliqui aviat si aquesta nova fórmula, que és un endeutament a llarg termini, no és també a llarg termini rebaixar les inversions anuals del Departament pel que fa a manteniment i funcionament de centres, i expliqui també l'augment constant que hi ha en els concerts a l'escola privada, que augmenta més que l'escola pública.

En tot cas, però, continuem reclamant aquest annex d'inversions, perquè, per altra banda, vostès han utilitzat els últims mesos aquests «fins a 6.000 milions» per acontentar una munió d'alcaldes que anaven trucant i anaven dient: «El meu institut, per quan?», i vostès els deien: «El seu institut és l'esmena de GISA.» Nosaltres, modestament, hem comptat els alcaldes que ens han dit que vostès els havien dit que era l'esmena de GISA...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bargalló i Valls

...i pujava més de 6.000 milions.

Moltes gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Com que puja més de 6.000 milions, per això ho apujem a 15.000. Això està claríssim, no?

I, per altra banda, li puc dir una cosa..., i repeteixo –i ningú no ho pot negar–: el Govern de la Generalitat compleix en un 99% la reforma –en un 99%–, de molt –de molt, de molt–, molt més que el 30 o el 40% que fan la majoria de les comunitats autònomes. Més no se'ns pot demanar.

Si això, doncs, vol dir que encara hi han situacions no resoltes, insuficiències no satisfetes..., segur. Per això fem aquesta política, que representa en el fons un endeutament a llarg termini –això és evident, no?–, un encàrrec d'obra que s'anirà pagant en el termini de dotze anys. Però és justament per poder donar satisfacció al més de pressa possible a tothom i poder mantenir el ritme que hem mantingut fins ara, que, repeteixo, de molt, de molt, és el més intens de tot l'Estat.

Evidentment, no se'ns poden demanar impossibles, ni a ningú ni a tots nosaltres, no se'ns pot demanar que una llei com aquesta, que requereix moltes aules noves i molts mestres nous, es pugui fer exactament en quinze dies o es pugui fer en un curs escolar: s'ha de fer amb un cert, diguem-ne, ritme.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Li he de dir que, a més, nosaltres, a part d'això, estem fent tota una sèrie d'obres de manteniment... Perdó?

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com afectarà la política urbanística del Govern de la Generalitat la nova legislació de sòl que proposa el Govern de l'Estat

La següent pregunta al president és la pregunta sobre com afectarà la política urbanística del Govern de la Generalitat la nova legislació de sòl que proposa el Govern de l'Estat, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Nadal.

2606

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Com molt bé ha dit el molt honorable president de la Generalitat, Convergència i Unió fa el que pot i el que sap —ho ha dit en resposta a la diputada senyora Nadal— per mantenir l'estabilitat del Govern del Partit Popular. Aquest Govern ens ha amenitzat les darreres setmanes amb una mesura una mica insòlita, que consisteix a anunciar que legislarà perquè tot el sòl sigui urbanitzable, excepte aquell que sigui especialment protegit. Com que la política urbanística del Govern de la Generalitat ha anat en una direcció, a vegades, sensiblement diferent d'aquesta que ara se'ns anuncia, ens agradaria saber què pensa el Govern de la Generalitat d'aquesta mesura i si li donarà el mateix aval que li dóna per garantir l'estabilitat que vostè mateix ha dit que els volia donar.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

No ens costa gaire contestar això, perquè ja ho vàrem contestar una vegada; ho vàrem contestar a un ministre d'Hisenda que es deia Solchaga i que va dir el mateix que diu en Rato ara: que una de les coses que encaria el sòl era la seva excessiva reglamentació. Això, en qualsevol hemeroteca, senyor Nadal, ho podrà trobar.

De moment, per altra banda, de les declaracions del senyor Rato el que es desprèn és una cosa, que són unes línies generals; s'han d'estudiar. Molt probablement —com vostè ja insinua—, nosaltres haurem de trobar un punt intermedi entre el que és la posició que podria ser del senyor Rato i que era la del senyor Solchaga i la que podríem dir-ne d'un reglamentarisme excessiu. En tot cas, això està essent objecte d'una sèrie de contactes i de converses entre el Departament de Política Territorial de la Generalitat, el Grup Parlamentari català i el Govern. Són converses iniciades, es veurà què donen de si, però que tenen com a objectiu una liberalització —que no pot ser salvatge— i un abaratiment del sòl.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Que jo recordi, senyor Pujol, el senyor Solchaga això no ho va dir mai, i qui ho va dir va ser el Tribunal de la Competència en el seu moment. I qui ha dit, quan li ha convingut, que els ajuntaments eren massa permissius o que eren massa restrictius, segons les conveniències, per interessos no precisament públics, ha estat sempre el Govern de la Generalitat de Catalunya. I qui ha esmentat el risc de la llei de la selva ha estat, ahir mateix, el seu conseller senyor Artur Mas.

I és veritat que, avui per avui, l'anunci que fa el Govern del Partit Popular d'una nova legislació del sòl que diu que tots els sòls seran urbanitzables, excepte aquells que siguin especialment protegits, avala un model de creixement econòmic absolutament insensat, absoluta-

ment especulatiu, absolutament imparable, contra els interessos de l'equilibri social i territorial de Catalunya i d'Espanya i que va en contra de molts dels aspectes d'una política urbanística discrecional, «puntillista», extremament detallista, de llapis fi, que ha aplicat fins ara en molts aspectes i amb un caràcter molt sovint discrecional el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I nosaltres voldríem saber de veritat, no pas amb jocs de mans malabars sobre qui ha dit què en cada moment... —i, tomo a insistir, crec que el senyor Solchaga explícitament això no ho ha dit mai, i ho ha dit molt més vostè que no pas ell—, ha de quedar clar que la simple liberalització del mercat del sòl no és garantia d'un abaratiment ni del mercat del sòl ni del mercat de la «vi-venda», i que la liberalització del sòl, tal com ens la planteja el Govern del Partit Popular, porta aquest país al desastre i a una reculada històrica respecte a elements històrics...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, si es repassa bé els diaris i les hemeroteques, les trobarà, aquestes declaracions, més d'un..., i aquests discursos del senyor Solchaga.

Miri, per part nostra, nosaltres sempre hem mirat de tenir una posició intermèdia entre el que en podríem dir un maltusianisme que en algun moment s'havia propugnat per part d'alguns sectors polítics, en els quals, realment, la reglamentació era tan estricta que era molt difícil fer res i, en tot cas, representava una disminució del sòl disponible i un gran encariment, i, per altra banda, tampoc no volem deixar-nos arrossegar cap a un liberalisme radical, que li admeto que en algunes declaracions que hi han hagut recentment podria semblar que fos, diguem-ne, la idea, si més no, d'algun sector del Govern. Però precisament per això n'hem de parlar, precisament a partir d'ara, i per això li he dit que hi havien aquestes negociacions o, millor dit, aquests contactes i aquestes converses inicials.

O sigui, ni unes restriccions sobre l'oferta del sòl que porten al seu encariment, que fan que hi hagi poblacions de les quals molta gent se n'ha d'anar perquè no es poden construir habitatges, que facin que de vegades ens costi Déu i ajut —i de vegades fracassem—, que una bona inversió industrial no es pugui fer perquè simplement no hi ha sòl, i no hi ha sòl d'una manera absurda, perquè n'hi podria haver perfectament; ni això ni tampoc una actitud declarant-ho tot absolutament urbanitzable, sense cessions als ajuntaments, etcètera, que, òbviament, comportaria una greu minva de la qualitat de la urbanització i de la qualitat ambiental.

O sigui, per tant, nosaltres, com negociarem? Mirant de tenir clars dos objectius: primer, clarificar el marc estatal i el marc autonòmic per tal que les competències de la Generalitat, les competències de Catalunya, siguin respectades; i segona, mirant de relacionar l'urbanisme amb l'economia real en els dos sentits, repeteixo, en el sentit de no caure en cap dels dos excessos que abans he esmentat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern de la Generalitat pensa sol·licitar l'indult per als empresaris condemnats per delictes ecològics

Per a l'última pregunta al molt honorable senyor president, que és la pregunta número 5, sobre si el Govern de la Generalitat pensa sol·licitar l'indult per als empresaris condemnats per delictes ecològics, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, a les poques hores de fer-se pública la ratificació pel Tribunal Suprem de la sentència de l'Audiència de Barcelona que condemnava per delictes ecològics el senyor Puigneró, empresari del tèxtil, el conseller Farreres va fer unes declaracions públiques en què expressava una posició favorable a l'indult d'aquest senyor, ja que temia les conseqüències socials i econòmiques que comportaria el seu ingrés a la presó. Comparteix vostè i el seu Govern aquesta petició d'indult, i amb quines arguments?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, el que jo li he de dir és que, com a qüestió bàsica, vull dir, com a qüestió de principi, no és criteri de la Generalitat sol·licitar l'indult així, d'una manera, diguem-ne..., repeteixo, com a qüestió bàsica, de principi, per a ningú, si hi ha un delictes que..., és a dir, si, en tot cas, el Tribunal ha considerat que hi havia una cosa que era delictes, ni per delictes ecològics ni per cap altra.

Pel que fa a l'ecologia li vull dir que justament aquests últims anys hi ha hagut un gran esforç per part de la Generalitat –bastant reeixit, per cert, fins i tot en el cas de Puigneró– per tal que hi hagi una millora, i que, com vostè sap, en aquests moments hi ha una proposta de la Conselleria de Medi Ambient per tal d'impulsar una carta ambiental de Catalunya com a codi d'actuació de les empreses.

Aquesta és la nostra actitud.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Guillot i Miravet

Entenc, senyor Pujol, que, evidentment, la declaració del senyor Farreres era a títol personal, no a títol del Govern ni com a conseller de Treball, amb la seva resposta.

I, en segon lloc, li voldria dir, miri, la seva relació amb el senyor Puigneró –no fa falta fer la relació de quin tipus d'empresari és; a l'entendre del nostre Grup és l'empresari que, com a mínim, avui Catalunya no necessita– és molt clara. Vostè coneix les empreses, les ha visitat. Vostè coneix l'empresari, l'ha lloat. Vostè, entre préstecs i avals, han concedit a aquestes empreses més de quasi 2.000 milions de pessetes durant cinc anys, 91-96, i vostè coneixien la contaminació dels rius. Han sancionat tres cops: el primer cop amb 10.000 pessetes, el segon cop amb 100.000 pessetes i el tercer cop amb 1.935.000 pessetes. I, tal com diu la fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya avui, valora que la Generalitat és el principal obstacle per fer complir la legislació mediambiental, donada la poca cura que posa en la investigació de les agressions ecològiques.

Si enfront d'això, d'aquesta situació, i enfront, en aquests moments, d'aquesta demanda d'indult, si el nostre Grup no hagués presentat aquesta pregunta, el que hauria quedat a l'ambient, el que hauria quedat dins de l'opinió pública és que un conseller del Govern de la Generalitat havia fet aquesta petició. I aquesta petició no hauria estat desautoritzada.

Trobem, senyor Pujol, que, les seves amistats empresarials, ha de corregir-les, i dediqui's a empresaris que realment respectin el medi ambient, que respectin els drets laborals, que respectin els drets urbanístics i que realment puguin generar riquesa junt amb drets socials i ecològics.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Amb totes les virtuts i defectes que pugui tenir el senyor Puigneró –que té virtuts i defectes, com tothom–, em sembla una gran temeritat dir que el senyor Puigneró és un empresari que Catalunya no necessita. I, en tot cas, jo, a vostè, el convido que vagi a dir això a segons quines comarques i a segons quins indrets, o que ho vagi a dir, doncs, al secretari general de la UGT, i li digui que el senyor Puigneró és un empresari que més valdria que no tinguéssim. Em sembla, sincerament, una gran temeritat.

L'únic que li he dit jo abans, sense desautoritzar ningú, és que el Govern de la Generalitat no s'ha plantejat demanar aquest indult –no s'ho ha plantejat–, que no qüestiona la sentència, que té el seu efecte exemplificador, que crec sincerament, contràriament al que vostè deia –i així ha estat admès en el conjunt d'Espa-

2608

nya—, que som els qui tenim una política mediambiental més estricta —i així s'admet—, i, finalment, li he de dir que, de tota manera, no es pot deixar de banda, malgrat la manera en què vostè molt fàcilment ha liquidat, diguem-ne —per dir-ho així, en un cert sentit dialèctic només—, el senyor Puigneró, doncs que, en aquest cas, des dels treballadors de l'empresa fins a partits polítics, des del PSC fins a Unió Democràtica i Convergència, etcètera, el bisbe, la UGT i tanta gent! —i deixo de banda, ara, el Govern de la Generalitat—, doncs han entès que aquest és un cas que requerirà, creuen ells, un plantejament una mica, diguem-ne, particular, potser. En tot cas, el Govern de la Generalitat no s'ha plantejat la petició d'indult. Però sí que crec que hem de tenir en compte, hem de pensar, quan discutim aquest cas, primer, en les dificultats i en els dubtes tècnics que hi havia en el seu moment, deixant de banda —que per això hi ha condemna— les falles que hi pot haver hagut per part de l'empresa, hem de tenir en compte les dificultats i dubtes tècnics que hi havien sobre la manera de resoldre aquest tema; l'excessiva immediatesa de la llei que..., de les lleis que normalment no es té en compte que s'ha de donar més termini per a la seva aplicació; el que ara hi ha hagut..., ara el tema està resolt d'una manera positiva; totes aquestes conseqüències socials que dèiem abans i que poden afectar molts milers de treballadors, els quals jo convido que els vagi a dir que el senyor Puigneró..., més valdria que no existís aquesta empresa. Totes aquestes coses fan que, òbviament, aquest sigui un tema que des de la UGT fins a Convergència, passant pels treballadors i passant per l'opinió pública de tantes comarques, d'una comarca, concretament, sencera, s'hagi de considerar amb una especial atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Acabades les preguntes al molt honorable senyor president, continuem les preguntes al Consell Executiu.

La pregunta número 6 ha estat posposada, com així mateix la número 7 i la número 8, formulades totes elles pel diputat senyor Celestino Corbacho, del Grup Socialista.

Pregunta al Consell Executiu sobre els incidents esdevinguts entre els funcionaris de presons i els Mossos d'Esquadra davant la presó de Quatre Camins

La pregunta número 9, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, presentada pel senyor Roc Fuentes, també ha estat retirada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la possible reducció per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre del cabal previst per al canal Segarra - Garrigues

Per tant, ens correspon ara tramitar la pregunta número 10, sobre la possible reducció per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre del cabal previst per al canal

Segarra - Garrigues, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula el diputat senyor Benet Tugues per formular-la.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a mitjan mes de gener, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre va proposar al director general d'Obres Hidràuliques de la Generalitat de Catalunya rebaixar l'aportació de cabal prevista per al canal Segarra - Garrigues i passar dels 270 hectòmetres cúbics anuals a 220. Això suposaria reduir considerablement el volum de les 50.000 hectàrees que inicialment estava previst que reguessin per l'aportació d'aigua d'aquest canal. L'estat avançat de les obres del pantà de Rialb obliga que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre defineixi de manera immediata la distribució de cabals respectant les previsions inicials que havia fet respecte a l'aigua del Segarra - Garrigues. Estan vostès en aquesta línia, senyor conseller?

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que és molt complicat i, fins i tot, arriscat fer afirmacions com aquestes, que, de fet, simplement es basen en pures suposicions. Perquè jo el que he de dir és que, a hores d'ara, el Govern de la Generalitat, i concretament el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, no té cap proposta oficial i degudament formalitzada en aquest sentit. I, per tant, seria —ho torno a repetir— molt arriscat pronunciar-se sobre quelcom que en aquest moment no existeix.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, doncs, són els únics, vostès, que no se n'han assabentat, senyor conseller. A Lleida ho sap tothom. Ha sortit als mitjans de comunicació. Els afectats, els futurs regants del canal Segarra - Garrigues, van llegir la notícia, la saben, la tenen i estan pendents de què vol fer, de què pot fer el Govern de la Generalitat. I per això li demanava la seva posició: de si acceptaran, quan els la notifiquin de manera oficial, la voluntat de rebaixar el cabal, o no l'acceptaran i pressionaran en el sentit contrari.

Perquè aquest tema del canal, senyor conseller, ja comença a fer pudor, perquè inicialment s'havia de construir juntament amb el pantà de Rialb; posteriorment, el que es va dir és que, conjuntament, s'acabarien les obres; ara això ja no es planteja, i ara el que sí que es planteja és la reducció del cabal inicialment previst. I tot plegat suposa posar més pals a unes rodes que cada vegada són més difícils de fer rodar. Això comporta el descens d'uns ciutadans, pagesos afectats, page-

sos de zones deprimides, que tenen la percepció que amb ells s'hi està jugant, i ja fa molts anys que s'hi està jugant. I ara ha arribat aquesta última mala notícia de la voluntat, no de vostè, sinó de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, de rebaixar l'aportació de cabal inicialment prevista.

I la meua pregunta era aquesta, senyor conseller. Vostès no han rebut res de manera oficial. Molt bé. Doncs aquest rumor corre, i corre de valent. I pregunto, i repregunto: en el cas que oficialment la Confederació els faci aquesta proposta o els comunicui aquesta notícia, què faran vostès? Pressionaran perquè es respecti la dotació inicialment prevista, o acceptaran que la dotació de cabal sigui reduïda a 220 hectòmetres cúbics anuals?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies. Vostè mateix, senyor diputat, ha dit dues coses que em semblen les més evidents. Primer, que aquesta és una responsabilitat de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Per tant, a cadascú la seva responsabilitat quan se li hagi d'atribuir. Segon, vostè mateix deia que és un rumor. El que passa és que vostè diu que està àmpliament difós; però, en tot cas, un rumor. No ho dic jo, ho diu vostè: un rumor. I sobre un rumor no es poden construir teories, perquè, ho torno a repetir, seria absolutament arriscat.

Per tant, jo li prego que, en tot cas, abordem aquest tema amb més, si vostè vol, concreció i amb més detall, quan en lloc de ser un rumor sigui una realitat, no fos cas que es quedés purament en un rumor i, aleshores, probablement no val la pena que perdem el temps. Fins i tot, si s'arribés a plantejar, jo el que li vull dir és que la nostra actitud serà la de sempre, és a dir, d'adoptar en el seu moment una posició absolutament racional, però al mateix temps també absolutament positiva i absolutament beneficiosa per als regants del Segarra - Garrigues.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les accions preses davant Renfe i el Govern de l'Estat per a evitar accidents per descarrilament com els esdevinguts recentment a la via fèrria Barcelona - Vic - Ripoll - la Tor de Querol

La pregunta número 11, sobre les accions preses davant la Renfe i el Govern de l'Estat per evitar accidents pel descarrilament, com ha esdevingut recentment a la via fèrria Barcelona - Vic - Ripoll - la Tor de Querol, presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, segur que vostè ja sap que, en un termini curt, d'un mes i mig, potser una miqueta més, gener i part de febrer, a la via fèrria que s'acaba d'anunciar a la pregunta, la via que va de Barcelona - Vic - Ripoll - la Tor de Querol, hi hagueren quatre accidents de tren, és a dir, quatre descarrilaments, afortunadament sense víctimes —i això que n'hi hauria pogut haver, sobretot en l'últim, en el qual un vagó va estimbar-se de la via i va caure sobre un camió. És evident que quatre descarrilaments en un tram de via com aquest en tan curt termini de temps és un senyal inequívoc que l'estat de la via és molt dolent, i probablement també el dels combois que hi circulen. És per aquest motiu, senyor conseller, que li faig la pregunta per saber si el Govern de la Generalitat ha realitzat gestions amb Renfe, que és la responsable, o amb el *ministerio* corresponent, que és el responsable de l'estat de la via, sobre la presa, l'adopció de mesures, si pot ser urgents, per evitar que hi hagi perill per als que viatgen per la via i per evitar que el servei s'hagi d'interrompre tan sovint.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, no només s'han fet gestions, sinó que fins i tot jo diria que s'han aconseguit resultats certament positius en aquest sentit. Tant és així que en les passades negociacions per als pressupostos generals de l'Estat, d'aquest any 97, concretament es va aconseguir que hi haguessin unes primeres partides d'inversió en la línia entre Vic i Puigcerdà, que certament no són les que nosaltres pensem que hi hauria d'haver en últim terme, perquè són partides relativament modestes —si no recordo malament estem parlant d'uns 300 milions de pessetes—, que, per tant, no serveixen per resoldre el dèficit històric que es ve arrossegant en aquesta línia i que, per tant, nosaltres hem de seguir reclamant que hi hagin millores successives amb el pas del temps. Però certament és un primer pas que significarà també unes primeres millores; val a dir que després, lamentablement, de molts i molts anys de no haver-se fet pràcticament res en aquesta línia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, el Govern de la Generalitat està actuant, sensible a aquesta problemàtica. Està actuant, a més a més, amb algun resultat positiu, que, malgrat tot, ve per la insistència i per la sensibilitat sobre el tema, perquè en últim terme la decisió lògicament correspon al titular de la infraestructura, i que jo espero que aquestes primeres partides pressupostàries serveixin d'exemple per seguir invertint de cara al futur.

2610

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Efectivament, senyor conseller, van fer aquestes gestions que vostè ha indicat, que varen tenir fins i tot un significat clar als pressupostos generals de l'Estat. Estic d'acord amb vostè que la partida de 300 milions és petitíssima per a la via i per a les necessitats que té aquesta via, però el que jo li preguntava era si ja en aquest any, a conseqüència justament d'aquests descarrilaments el mes de gener i de febrer, si s'havia parlat amb Renfe una altra vegada, per part de vostè o del director general de Transports, dient: «Escolti, aquests 300 milions, que s'apliquin ja, i que a més a més n'hi hagin més, perquè realment són insuficients.»

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pot contestar la repregunta el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt breument, molt breument per reiterar que efectivament els contactes amb Renfe són habituals; fins i tot hi ha un grup de treball permanent entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a través de la Direcció General de Transports, i l'empresa pública Renfe, a través del qual, lògicament, es van obtenint a poc a poc, encara que sigui a poc a poc, resultats positius. I una de les nostres insistències, diguem-ne, més reiterades i més evidents és concretament a la línia entre Vic i Puigcerdà.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 12 ha estat posposada; la 13, talment.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 31/V del Parlament de Catalunya

I arribem a la 14, que formula el senyor Daniel Terradellas, sobre el compliment de la Resolució 31/V del Parlament de Catalunya. Per formular-la, té la paraula el diputat senyor Terradellas. *(Pausa.)* Un moment. He parat el rellotge, naturalment. *(Pausa.)*

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, vostè coincidirà, em sembla, amb mi i amb les senyores i senyors diputats, que una de les comunicacions més reivindicades de les comarques de la Garrotxa i d'Osona és la connexió entre la ciutat d'Olot i la ciutat de Vic,

a través del que se n'ha anomenat «el túnel de Braccons». De fet, aquesta no és una comunicació només de dues comarques; forma part del que en diríem les «actuacions de caràcter estructural» de Catalunya. Tant és així que el Pla de carreteres de la Generalitat preveia, precisament, que a l'altura de Vic l'Eix Transversal es desdoblava en Vic - Girona –que ja està fet– i en Vic - Olot. De fet, es va crear, fins i tot, una comissió de seguiment formada per institucions, representants del món de l'economia, del món social de les dues comarques, per intentar aconseguir tirar endavant aquesta comunicació.

La veritat és que aquesta és una obra complexa, i és una obra, per altra banda, delicada, i per aquest i altres motius el Parlament de Catalunya, ara fa precisament un any, a la Comissió de Política Territorial va aprovar una moció que deia que instava el Departament de Política Territorial i Obres Públiques a iniciar de forma urgent consultes amb els ajuntaments afectats pel projecte de l'eix Vic - Olot, per tal de millorar el traçat proposat, tant en els aspectes funcionals com en els mediambientals i els paisatgístics. Com els deia, senyor president, senyor conseller, ha passat un any. Serà el dia 20, d'aquí a pocs dies, que es complirà un any d'aquesta Moció, i els resultats són decebedors; per això hem formulat aquesta pregunta.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar-la, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Senyor diputat, jo entenc que potser per vostè els resultats són decebedors, però en tot cas no ho són pel Govern de la Generalitat, ni especialment pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, perquè, precisament, durant aquests darrers mesos s'ha estat fent una feina molt intensa en relació amb el que podien ser noves aportacions en el que ha de ser en el futur aquest eix entre Vic i Olot, entre Osona i la Garrotxa. Val a dir que, com vostè mateix ha dit, no només es tracta de la comunicació, d'una millor comunicació entre dues comarques, per altra part prou importants, sinó que, a més a més, aquest eix es preveu com el futur desdoblament de l'Eix Transversal entre Vic i Girona, i només per aquesta constatació ja queda clar que, lògicament, si l'Eix Transversal entre Vic i Girona s'acaba, de fet, de posar en servei fa també pocs mesos, queda clar que, més enllà de la comunicació entre comarques, tampoc sembla que des d'aquest punt de vista sigui una obra absolutament urgent per avui o per demà mateix.

Dit això, vostè sap perfectament que aquests darrers mesos també s'ha fet una altra cosa, i que jo crec que hauria de ser especialment apreciada, i especialment apreciada, concretament, per part de bastants ajuntaments, i entre ells algun d'especialment significatiu de la Garrotxa, que són els contactes que ha tingut el di-

rector general d'Urbanisme de la Generalitat, especialment comissionat per a aquests contactes per mi mateix, precisament, per parlar amb els ajuntaments i amb les autoritats locals en la línia de trobar algunes modificacions sobre projectes que s'havien fet, que tinguin una major viabilitat, per un costat, i especialment un millor respecte a les condicions mediambientals.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Terradellas, si ho desitja.

El Sr. Terradellas i Redon

Ho desitjo, moltes gràcies, senyor president. Estic satisfet de compartir amb el conseller la importància d'aquesta comunicació i, al mateix temps, també és bo de saber que el director general d'Urbanisme, de manera oficial, sabem que està treballant en aquesta comunicació. Fins ara, els contactes semblava que no havien existit, malgrat que eren evidents.

De tota manera, senyor conseller, honorable conseller, vostè, de cara a aquest Parlament, ha de garantir que les mocions aprovades...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Terradellas i Redon

...que les mocions aprovades s'han de complir. Ja ha passat un any, i vostès no han garantit el contacte oficial amb els ajuntaments.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies per la seva comprensió. El senyor conseller pot contestar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor diputat, si el debat, al final, s'ha de, simplement, abordar per si el contacte ha sigut més o menys oficial, doncs, em dóna la sensació que no té massa transcendència, sincerament. El que realment és important és si ens n'hem ocupat o no ens n'hem ocupat, i la resposta és: sí, ens n'hem ocupat, hi hem treballat molt, hi estem treballant, i a més a més hi ha alts càrrecs del Departament que estan en contacte, precisament, amb el territori, per afinar millor les solucions de futur, que són les que ens interessen a tots. Si vostè em diu que cal intensificar aquests contactes, doncs li ho admeto, però la resolució del Parlament, en el seu esperit últim, i en el seu fons últim, està més que completa.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del retard en el pagament de les bestretes de manteniment ordinari a les entitats privades d'iniciativa social que gestionen els recursos d'atenció especialitzada de la xarxa bàsica de serveis socials de Catalunya

Correspon ara formular la pregunta 15, que és sobre els motius del retard en el pagament de les bestretes de manteniment ordinari a les entitats privades d'iniciativa social que gestionen els recursos d'atenció especialitzada de la xarxa bàsica de serveis socials de Catalunya. Per formular-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, precisament voldria emprar un to de veu que no permeti o que no pugui permetre al senyor conseller desqualificar les meves aportacions polítiques i poder entrar, a partir d'ara i per al futur, en el debat i l'argumentació política.

Senyor conseller, vostè sap que la xarxa social de responsabilitat pública, pel que fa a l'atenció a les persones amb disminució, està en mans de les entitats d'iniciativa social, i vostè sap que, any rere any, la morositat, és a dir, el retard en el pagament de les bestretes, s'ha fet cada vegada més palesa.

L'any 95, senyor conseller, el retard era de quaranta-cinc dies; l'any 96, de noranta dies, i enguany, l'any 97, estem a inicis del mes de març i encara ni tan sols se saben les resolucions, perquè, com hem dit en el debat d'abans, tot és graciabla i tot s'ha de renovar anyalment, com si les dificultats, els problemes, el treball, els centres ocupacionals, els habitatges tutelars, depenguessin de la voluntat política i administrativa. Com pensa solucionar aquest problema, senyor conseller?

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per contestar-li, l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, el retard en els centres d'iniciativa social que gestionen serveis socials, tothom pot considerar-lo amb un criteri determinat, però en aquests moments, en concret l'any passat, que vostè hi ha fet referència, es va fer una bestreta per import de tres mesos i es va realitzar en tres pagaments iguals, i la resta de l'any s'efectuava una subvenció mensual, prèvia la justificació de l'activitat realitzada. És clar que això, de vegades, pot dependre de si la justificació es fa d'una forma correcta o es fa amb temps. Però mai va succeir, l'any passat, a seixanta i noranta dies, si s'havia fet correctament aquesta justificació. I, avui mateix, el mes de febrer han cobrat el mes de novembre, tot-hom, de les factures que es varen presentar el 30 de novembre. Per tant, en dos mesos, dos mesos i mig, ho cobren. He de dir que això suposa un gran esforç del

2612

Departament d'Economia i Finances, que té una especial sensibilitat en aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. La senyora Marina Geli pot repreguntar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor conseller, vostè sap que això no és el que diuen les entitats d'iniciativa social. Elles són la xarxa de serveis socials, no n'hi ha d'altra; és molt escassa, la xarxa dependent de l'ICASS. El que aquí voldríem reclamar és un tracte just, el mateix tracte per la possibilitat de pagar sous, no només als professionals, sinó també a les mateixes persones amb disminució que estan en els centres de treball, centres especials de treball, el mateix que vostè fa en els centres propis de l'ICASS, que mensualment els pot pagar, això és el que s'ha de garantir en una xarxa que no és una xarxa que sigui paral·lela, complementària, és la xarxa, la xarxa de responsabilitat pública. Vostè sap que en aquest moment hi han dificultats per pagar les quotes patronals; vostè sap que les entitats d'iniciativa social paguen alts interessos bancaris per les pòlisses de crèdit, perquè vostès no han resolt tampoc el pagament d'aquests interessos per demorar les bestretes de manteniment. Per tant, aquesta és la realitat; la realitat que APPS, per exemple, que és una associació que representa més de quaranta-vuit entitats d'iniciativa social, ens va venir a explicar, no al Grup Socialista, no, a aquesta cambra, en el debat de la Comissió de Política Social, les dificultats. I varen comentar: «El vas està quasi ple, està a punt de vessar.» Per tant, la solució està en mans del seu Departament, no només del seu Departament, nosaltres ho entenem; està a mans del Consell Executiu, i fonamentalment, també, del Departament de Finances. Però hi ha d'haver voluntat política, senyor conseller.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Pot contestar la repregunta el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la voluntat política, el sector sap que hi és tota, i que cerquem solucions, però passa que la normativa s'ha de complir, i els interventors han de fer la seva feina, i el Departament d'Economia i Finances, també. Jo, ara mateix, aquesta tarda, a les set tinc una reunió al respecte amb APPS, concretament, per aquest tema i per altres, i analitzarem la forma com els podem ajudar més enllà d'aquest període de seixanta dies, però no és fàcil, perquè realment, com dic, la normativa s'ha de complir, els interventors exigeixen que es compleixi –com és la seva obligació, per altra banda– i, per tant, intentarem cercar, primer nosaltres, després consultant-ho amb el Departament d'Economia i Finances, un cobrament més enllà d'aquests seixanta dies, seixanta, noranta dies, que ara es paga. De qualsevol manera, d'algun retard més enllà que hi ha, hauríem de parlar de l'entitat

en concret –APPS vostè ja sap que són moltes entitats, i no es pot parlar així en general–; per tant, alguna entitat realment necessita que l'ajudem de cara a procurar que justifiqui millor les seves despeses. Però anar més enllà de seixanta dies ja li dic que serà molt difícil, encara que hi estem cercant solucions.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la millora de la seguretat viària del tram de la carretera N-152 situat a la sortida del túnel de Terradelles (Tram. 310-00199/05 i 310-00200/05)

Correspon ara passar a la pregunta número 16, que ha presentat el diputat senyor Pere Jordi Piella, sobre les actuacions previstes per a millorar la seguretat viària en el tram de la carretera nacional 152 situat a la sortida del túnel de Terradelles, al Ripollès. Per formular-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, en primer lloc intentaria agrupar les preguntes 16 i 17.

El vicepresident primer

Molt bé, d'acord.

El Sr. Piella i Vilaregut

Senyor conseller, farà a la vora d'uns tres anys que es va inaugurar una comunicació molt important per al Ripollès, com eren els túnels de Terradelles, en aquest cas el túnel de Terradelles. Des de llavors hi han hagut bastants accidents mortals, concretament més de cinc, i la pregunta concreta és què es pensa fer per resoldre aquest punt negre a la sortida del túnel de Terradelles en direcció a Vic, degut a aquesta alta sinistralitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Per contestar les dues preguntes, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora i senyors diputats, senyor diputat, bé, vostè parteix –i això ja ho hem discutit en altres ocasions en aquest mateix plenari–, vostè parteix d'una afirmació que, certament, no és exactament correcta, no?, perquè vostè defineix aquest punt com un punt negre, i això jo entenc que vostè ho pensi, perquè realment com més proper s'és en el territori, més impacte fa un determinat accident o un nombre determinat d'accidents, encara que no siguin molts en total, però altra cosa és que, quan s'ha de gestionar

una xarxa de carreteres en tota la seva extensió, lògicament no es pot tenir, simplement, diguem-ne, aquesta subjectivitat tan propera, sinó que s'ha d'analitzar això que vostè en deia «un punt negre» amb criteris més raonablement objectius. I des d'aquest punt de vista, en les actuals normatives de carreteres, no només a Catalunya, sinó en el conjunt de l'Estat –per tant, impulsades, en últim terme, pel mateix Ministeri, en el seu moment, d'Obres Públiques–, doncs, es parla de trams de concentració d'accidents, com algunes vegades s'ha comentat també en aquesta cambra, i dintre d'aquests trams de concentració d'accidents, lògicament hi han uns paràmetres absolutament objectius i que, a més a més, es calculen d'una forma estrictament aritmètica, per tant, sense lloc a la subjectivitat.

Torno a dir que, d'aquestes paraules, no n'ha de derivar qualsevol manca de valoració del que signifiquen els accidents quan es produeixen, que tots ells, lògicament, són molt lamentables, i com més durs són els accidents més lamentables són, lògicament. Però em refereixo que, des d'un punt de vista, diguem-ne, de criteris objectius, jo el que li puc dir és que aquest punt en concret, en el túnel de Terradellas, no està considerat en les estadístiques com això que vostè en diu un «punt negre», o com un tram de concentració d'accidents elevada; no ho està. I ja entenc que la rèplica és fàcil, perquè vostè pot començar a enumerar un accident després d'un altre, i amb això vostè es quedarà molt tranquil, segurament; però jo li demano que utilitzi les estadístiques i les xifres en un sentit una mica més global, i en un sentit, si m'ho permet, una mica més realista i ajustat estrictament a la realitat. I des d'aquest punt de vista, i d'acord amb aquestes normes objectives, torno a repetir que aquest no és considerat un punt negre.

Sigui quina sigui la valoració, també li haig de dir una altra cosa, i és que, en tot cas, no són atribuïbles a la carretera els accidents que hi puguin haver. No ho són perquè es compleixen totes i cadascuna de les normes que estan recollides en la normativa actual, vigent, en matèria de carreteres. I, dels cinc accidents –preciso més– que vostè ha esmentat d'una forma encara que sigui indirecta, jo li puc dir que, d'acord amb els informes de la Direcció General de Trànsit, els cinc es van produir únicament i exclusivament per causes d'excés de velocitat, i en cap cas atribuïbles a cap defecte de senyalització ni de, diguem-ne, diagramació de la carretera.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta pregunta, la hi faig des de la intranquillitat d'aquesta gran sinistralitat. Després, li haig de dir que el terme de «punt negre» no és meu, és seu; concretament, al Pla de carreteres de l'any 84 el definia molt clar, i deia que, en qualsevol carretera que tingués més de dos accidents anyals, s'hi havia d'actuar. Per tant, això és una norma que van fer vostès, i el normal de qualsevol govern és complir les normes que té en aquell moment.

També li vull dir que potser en aquest moment vostè m'està dient que s'estan complint les normes. Miri, les normes són mitjans, no són objectius. Si una norma no aconsegueix pal·liar aquests efectes, que evidentment crec que són bastant lamentables, potser que canviem la norma.

I després també potser és un problema de prioritats. Vostè sap que darrerament el seu Departament s'ha gastat 85 milions de pessetes per accedir a un santuari –que em sembla molt bé–, que és la Mare de Déu del Mont. El president ho va justificar dient que era una inversió d'interès espiritual; d'acord, però jo crec que vostès han d'actuar per les coses materials, com és un conjunt de sinistres que són molt lamentables i que crec que tenen l'obligació de fer-ho, independentment d'unes normes o d'unes altres. Les normes són uns mitjans, no són uns objectius, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Pot contestar el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Vostè parla de les normes; doncs bé, si n'hem de parlar, parlem-ne, però correctament, senyor diputat, perquè vostè esmenta unes normes que ja no estan vigents. Hauria de recordar que el Pla de carreteres es va modificar –es va modificar–, i ara hi han unes normes que són diferents de les que vostè esmenta. Per tant, normes, d'acord; però les actuals, les vigents. Perquè, escolti'm, en tota gestió hi ha d'haver una normativa i ens hem de regir per aquesta normativa tant com puguem.

Segon, jo no li he dit que no s'hi hagués actuat, en aquesta carretera; s'hi ha actuat, s'hi han fet repetides actuacions de senyalització i de millora del ferm. El que li he dit és que la carretera compleix amb la normativa; no que estigui per sota, sinó que compleix amb la normativa. I aleshores l'únic que li puc dir és, home, que si compleix amb la normativa, doncs, em dona la sensació que difícilment es pot esmenar l'acció del Govern. Vostè podria proposar una altra normativa, i jo estic esperant que qualsevol dia la proposi per veure si realment és millor que la que existeix o no, però mentre vostè no en proposi cap i existeixi la que existeix, i es compleixi, escolti, doncs, aleshores, suposo que l'acció del Govern des d'aquest punt de vista, en tot cas, diguem-ne que és meritòria.

I, dit això, una última cosa. Jo li demano –li ho demano personalment, fins i tot– que quan parlem d'accidents en carretera no només ens fixem en el que passa a la carretera, perquè fem un mal favor a tothom, i al conjunt de la societat especialment. Els accidents, moltes vegades, moltíssimes vegades, no es produeixen per un defecte de l'estat de la carretera: es produeixen per defecte, precisament, de les normes i de la conducta de circulació, atribuïble a aquells que porten els vehicles. I és allà on des de cambres com aquesta s'ha de fer una crida i una apel·lació constant; tots: Govern i grups de l'oposició.

El vicepresident primer

Molt bé. Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Acabada l'hora de preguntes, passarem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, que formularà el diputat il·lustre senyor Fidel Lora. El senyor Lora té la paraula.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, des del Grup d'Iniciativa - Els Verds hem presentat aquesta interpellació amb l'objectiu d'iniciar un debat en el Parlament, al marge del pressupost, sobre la política de joventut, és a dir, sobre el Pla interdepartamental. Estem obligats a fer aquest debat perquè les coses, per al jovent d'aquest país, no van bé, senyor conseller, i és això el que ens preocupa, el que ens hauria de preocupar a tots, i cercar-hi solucions, i jo diria que de forma urgent.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ens hi obliguen també els esdeveniments, perquè, d'una forma o altra, els joves demanen, amb diferents expressions –i encara d'una manera incipient–, demanen, com dic, una altra política i demanen solucions. És això el que jo interpreto quan des del setembre del 96 ens trobem amb un moviment «okupa», amb ocupacions d'habitatges i manifestacions de joves pel dret a l'habitatge, amb una jornada de vaga que va aturar la universitat pública catalana i amb una manifestació de trenta mil joves universitaris. En aquest sentit, a la Universitat Rovira i Virgili, a Tarragona, els estudiants van estar tancats al rectorat un parell de setmanes per defensar la universitat pública i millors condicions d'estudi. Ens hem trobat amb jornades de vaga a l'ensenyament secundari. Ens hem trobat també amb ocupacions i manifestacions reiterades a les portes de les empreses de treball temporal.

Ja dic que tot això és incipient, però marca una tendència que significa que alguna cosa es mou, que tenim un moviment juvenil a Catalunya amb capacitat de resposta a la política conservadora, un moviment juvenil que reivindica, que és dinàmic i que creix. No em col·locaré en una situació neutral, sinó ben al contrari: el meu desig és que aquesta resposta dels joves avanci, que els joves s'organitzin millor i tinguin més capacitat del que jo diria, en qualsevol reunió de joves, de donar més «canya» a la política del Govern de la Generalitat.

No serveix que vostè avui, senyor conseller, m'enumeri una a una les deu o onze iniciatives que caracteritzen i engloben el que és actuar en la política de joventut. Això seria molt fàcil, però no serveix, perquè aquestes mesures són clarament insuficients –i després em referiré a aquestes mesures del Govern, perquè creiem que no estan orientades en la direcció correcta.

La política de joventut, avui, ha d'estar orientada, essencialment, a l'objectiu de la integració laboral i social

del jovent, perquè estem assistint a una fractura generacional que s'identifica amb una fractura social. S'ha trencat amb les polítiques de tipus neoliberal que vostès practiquen, s'ha trencat amb la progressió en les millores de condicions de vida dels ciutadans, de generació en generació, que es venia produint. Avui, les noves generacions viuran en pitjors condicions socioeconòmiques; entre d'altres coses, avui la joventut no té assegurat el futur, no pot tenir perspectives de futur, i això, a la pràctica, és l'esgotament d'un projecte a mitjà i llarg termini.

Però la realitat és la realitat, i no em cansaré de repetir-la. La taxa d'atur juvenil és del 36% segons l'enquesta de població activa; en canvi, la taxa de població activa en general, la taxa d'atur és del 20%, atur que afecta de forma molt greu la joventut d'aquest país. Dels joves que treballen, el 75% ho fan amb contractes temporals, en condicions de precarietat laboral. L'atur juvenil femení és del 43%. Tan sols un 10% dels joves que estan a l'atur cobren algun tipus de subsidi; així, la taxa de desprotecció és del 90%. El 60% dels joves no té cap tipus d'ingrés econòmic, és a dir, viuen dels pares i de la solidaritat familiar. El 64% dels joves viu a casa dels seus pares, no surt del nucli familiar.

El darrer informe de Càritas sobre la pobresa a l'àrea metropolitana de Barcelona denunciava que un de cada vuit ciutadans es trobava en situació de pobresa, i situava el paradigma d'aquesta pobresa en un jove de vint-i-cinc anys, urbà i amb grans dificultats per accedir al mercat laboral. L'aparició de noves formes de pobresa, sumades a les tradicionals –tercera edat i marginació–, ha afectat de forma especial la joventut i les dones.

Creiem sincerament, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, que la política de joventut del Govern de la Generalitat no es correspon amb aquesta realitat; ben al contrari, sembla que vivim en realitats diferents.

Valorem –això sí– positivament que hi hagi un pla integral de joventut; fins i tot ens posaríem d'acord en el mètode de la seva aplicació. La Secretaria de Joventut, que elabori polítiques, sempre amb la participació de l'associacionisme i dels ajuntaments; que la Secretaria de Joventut coordini, però és des del Departament, des de les diferents conselleries, que s'haurien d'aplicar polítiques cap a la joventut. Podem estar d'acord en aquest tema, però en el contingut, en les polítiques, fins ara, no, no hi podem estar d'acord.

Primer, perquè no és una política decidida per a la integració laboral i social del jove; és simplement un catàleg de serveis, alguns amb més encerts que d'altres, però en definitiva un catàleg de serveis clarament insuficient –catàleg que d'altra banda n'estalviaré l'enumeració al senyor conseller. Un catàleg que és –aquesta és la política que fa avui la Generalitat–: el Centre de Documentació Juvenil –és una iniciativa important, és una iniciativa que serveix com a assessorament a l'associacionisme–, la gestió per part de Turisme Juvenil de vint-i-quatre albergs de joventut; les activitats d'estiu; el carnet jove –que té poca repercussió i eficàcia–; l'Oficina d'Habitatge de Lloguer..., aquí cal recordar, com a exemple, que aquesta oficina de lloguer d'habi-

tatge de la Secretaria de Joventut és un exemple de política fora de la realitat, perquè per utilitzar aquesta borsa de lloguer cal que el jove tingui una nòmina de 130.000 pessetes al mes. Un altre servei: els punts d'informació juvenil. I ara s'anuncien cinc nous serveis o instruments: l'observatori de la realitat juvenil –que esperem que amb participació i amb claredat aquest observatori pugui ser útil per elaborar polítiques concretes–; un altre servei que s'anuncia: la celebració d'un fòrum, Ciutadans del Segle XXI; l'agència catalana de cooperació –respecte a aquest tema m'agradaria fer-li una pregunta concreta al senyor conseller; es tracta d'un dubte que crec que compartim diferents grups parlamentaris: aquesta agència estarà adscrita a la Secretaria de Joventut, sí o no?; aquest tema penso que seria important aclarir-lo–; l'agència catalana d'intercanvis juvenils internacionals, i per últim, un nou servei que s'anuncia, que és l'associació de joves de casals catalans. Senyor conseller, aquests serveis són la política de joventut avui, i vostè no em podrà negar que, encara que hi ha iniciatives interessants, que nosaltres no rebutgem, és una política molt –molt– limitada.

Hi ha un altre aspecte de la política de joventut que no compartim, i és la manca de participació de l'associacionisme i dels ajuntaments.

Jo no tinc altre remei que..., si he de caracteritzar d'alguna forma la política que vostès fan, diria que la política del Govern de la Generalitat, en aquest moment, és una política antijuvenil. L'article 48 de la Constitució diu que els poders públics promouran les condicions per a la participació lliure i eficaç de la joventut en el desenvolupament polític, social, econòmic i cultural, i la Generalitat té competències en matèria de joventut. On queda la integració laboral del jove, el dret a l'habitatge, els centres socials de joventut, que són un instrument important per a la participació als barris de la gent jove? On queda la garantia d'un ensenyament de qualitat i gratuït, sense discriminació econòmica?

Jo li faré saber un escrit que m'ha arribat de la Universitat Pompeu Fabra, d'una organització de joves, d'estudiants, d'universitaris, que diuen: «La Universitat Pompeu Fabra» –en castellà– «hace una selección socio-económica de sus alumnos consciente e indirectamente. Los planes de estudio, los horarios de clase, la imagen de la Universidad, que se presenta como privada, constituyen hoy una barrera para los hijos de los trabajadores. La Universidad Pompeu Fabra es la antítesis de la universidad popular.» Éste es un escrito que corre por la Universitat Pompeu Fabra.

Aquesta –la integració laboral, el dret a l'habitatge, els centres socials, la participació, l'associacionisme, la relació amb el Consell Nacional de la Joventut–, aquesta és la direcció de la política que hauria de tenir el Govern de la Generalitat. I li fem tres propostes concretes: la primera, elaboració d'un projecte de llei d'ocupació juvenil de forma urgent; l'elaboració de mesures per a la promoció pública d'habitatge de lloguer –dic «de lloguer», no «de propietat»: de lloguer– per als joves; la posada en marxa d'un projecte, d'un nou projecte per a la creació d'una xarxa de centres juvenils autogestionats pels mateixos joves, perquè, si no fem això, seguiran les ocupacions de la «vivenda». Tot això,

amb la participació de l'associacionisme, dels ajuntaments, del moviment juvenil en general.

Per això sí, per articular aquestes polítiques d'integració laboral i social, per això sí, per dotar-les de contingut, caldria un fòrum de ciutadans del segle XXI, per això: per elaborar polítiques concretes. I, si no, si no és per això, aquest fòrum no serà sinó una iniciativa de propaganda institucional.

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, doncs. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Cultura, el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vaig manifestar, de fet, el capteniment del Govern respecte a la política de joventut en la meva darrera i recent compareixença a la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, el 21 de novembre de 1996. Es tracta, per tant, d'una data relativament recent, i, per tant, ja puc anticipar que les línies generals que aleshores vaig exposar no s'han modificat.

La política de joventut del Govern, un cop aprovat el marc jurídic necessari i creada la infraestructura adient –la qual cosa hem de situar a darrers de l'any 1991–, fou vehiculada mitjançant un primer pla interdepartamental, a fi de potenciar-la al màxim i assolir d'aquesta manera una òptima coordinació entre totes les conselleries. L'èxit d'aquesta iniciativa va comportar l'aprovació d'un segon programa per al període 1995-1997, que malauradament els efectes, les conseqüències de l'actual restricció pressupostària han afectat el ritme d'aplicació de les mesures que s'hi van preveure.

Ens trobem en una situació que requereix, per tant, sotmetre el Pla a un replantejament, en el qual agraïrem les propostes que els diferents grups parlamentaris, i concretament Iniciativa per Catalunya, vulguin aportar, com també especialment aquelles altres provinents del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, com a transmissor de la problemàtica de les organitzacions juvenils.

Darrerament, el senyor Lora haurà observat que hem encetat una etapa en la qual la Secretaria General de Joventut ha d'esdevenir bàsicament l'òrgan del Govern per identificar necessitats dels joves, per definir el catàleg de serveis que els recursos disponibles permeti oferir-los en cada moment i per establir estratègies d'eficiència en la seva prestació. Seran, per tant, els diferents departaments els que executaran, en funció de les seves pròpies competències, les accions concretes integrants de la política de joventut del Govern de la Generalitat. La concentració en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la gestió dels ajuts

2616

per a l'adquisició d'habitatges és un bon exemple d'aquesta nova orientació. Tanmateix, ningú no pot ignorar que l'adequada resposta a les demandes dels joves exigeix un compromís i una acció coordinada de totes les administracions i entitats implicades.

Coincideixo amb el senyor Lora a centrar aquestes demandes en quatre aspectes: l'ocupació, la formació, la cultura i l'accés a l'habitatge, i entre tots hem de trobar la millor manera –en funció, naturalment, el Govern, de les disponibilitats pressupostàries, però no només; altres institucions també– per tal de contribuir a la resolució d'aquestes qüestions que preocupen d'una manera molt especial els nostres joves.

De fet, el Pla interdepartamental de joventut contempla accions importants en aquests i en altres àmbits. Així, pel que fa a l'habitatge, preveu la continuïtat dels ajuts, i recentment s'ha posat en pràctica una iniciativa per facilitar l'existència d'una borsa d'habitatges de lloguer, adreçada especialment als joves. Fins ara, prop d'onze mil joves per any han estat rebent una subvenció per a l'adquisició d'habitatges protegits, per un import equivalent al 10% del seu cost, i han gaudit de préstecs subsidiats a un interès del 6,5 o fins i tot, com a màxim, del 7,5%. Aquesta política ha comportat una inversió de 44.000 milions de pessetes.

Tanmateix, segons que em consta, com ja va informar el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, els canvis que darrerament han experimentat les condicions del mercat de l'habitatge aconsellen de realitzar una reflexió en profunditat d'aquesta política i dissenyar un nou pla d'habitatge, que convindria començar a aplicar l'any vinent. Bàsicament, es tractaria d'actualitzar aspectes com ara el nombre d'habitatges reservats a joves en les promocions generals; el percentatge finançat del cost de l'habitatge; els terminis d'amortització dels préstecs, o la flexibilització de la subsidiació d'interessos.

Quant a l'ocupació i a la formació, el Pla interdepartamental de joventut esmenta la necessitat d'introduir nous estímuls a les empreses per a la contractació de personal jove, així com de continuar impulsant els programes de formació ocupacional.

En matèria cultural, tenim molt present la conveniència d'estimular la creació i el consum entre els joves, i també la necessitat de promoure l'increment del nombre de locals a la seva disposició per a la realització d'activitats culturals.

El Pla preveu moltes altres mesures referides a la promoció de la salut, el respecte al medi ambient i d'altres àmbits que el senyor Lora coneix en detall, per la qual cosa m'estalviaré ara d'esmentar-les novament.

Sí que voldria remarcar almenys la conveniència d'aglutinar totes les activitats de col·laboració amb el Tercer Món –accions per les quals els nostres joves mostren una gran sensibilitat– mitjançant la creació per part del Govern d'una agència catalana de cooperació. Dit això, i amb independència de quin sigui el resultat del replantejament del Pla interdepartamental de joventut, la nostra voluntat és implicar d'una manera cada vegada més activa les mateixes organitzacions juvenils en la realització de tots els serveis que se'ls ofereixi, com ja s'està

fent, amb uns resultats crec que podem considerar satisfactoris en l'organització de les activitats de vacances.

Un altre aspecte que les administracions no podem ignorar és com evolucionen o com són ateses en cada moment les demandes dels joves, i a fi de poder disposar d'elements per determinar-ho amb exactitud el Govern crearà enguany un observatori de la realitat juvenil, les aportacions del qual han de ser de gran utilitat per a la nostra acció política; també per analitzar amb profunditat tota la temàtica juvenil, i de l'altre, el protagonisme dels joves en la societat del futur, i és pensant en aquesta finalitat que preparem l'organització del fòrum, que tindrà lloc l'any vinent, amb el títol de Ciutadans del Segle XXI.

Aquestes són les nostres principals previsions a curt termini, al costat de les quals n'hi ha d'altres més específiques, com ara la possible creació d'una agència catalana d'intercanvis juvenils internacionals, per la qual cosa hem iniciat converses amb el Govern de l'Estat.

Dels aspectes concrets als quals ha fet referència el senyor Lora, juntament amb aquells altres que ara hi vulgui introduir, en parlaria, doncs, senyor president, en el torn de rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, primer, la nostra concepció interdepartamental de la política joventut; això, hem reiterat en diferents ocasions, al debat de pressupost, a la compareixença del Consell Nacional de la Joventut, l'altre dia, a la Comissió de Política Cultural, la nostra idea que aquesta política ha de ser una política interdepartamental, que s'ha d'aplicar des dels diferents departaments de la Generalitat. I reiterem que no pot ser que la política de joventut estigui al Departament de Cultura, perquè la coordinació s'ha de donar al Departament de Presidència. Continuarem opinant en aquest sentit.

Miri, ocupació. Vostè m'ha explicat els serveis que hi ha; hi ha alguns aspectes positius de l'explicació que vostè m'ha donat. Però, miri, ocupació, Pla integral de joventut: «conscienciar...», o sigui, mesures concretes..., que això no són mesures: són voluntats; i això és una realitat, això és el Pla interdepartamental de joventut. «Conscienciar els estudiants d'ensenyament secundari sobre la importància del coneixement d'idiomes per a una formació més completa»: això és una mesura concreta per a l'ocupació. Això no és una mesura concreta: això és una voluntat, això és un desig, però això no és una política concreta. «Estudiar i endegar accions que facilitin, mitjançant un treball, la reinserció de joves reclusos i de menors tutelats, i extutelats majors de setze anys»: des de la Comissió de Justícia se sap perfectament que no es fa política concreta en aquest sentit. «Promoure programes d'atenció i d'inte-

gració laboral»; és a dir, això no és política concreta, i això és el que està escrit al Pla interdepartament de joventut. En canvi, nosaltres diem: recolzin vostès des del Govern de la Generalitat el repartiment del treball perquè les noves generacions es puguin incorporar al mercat de treball; recolzin vostès el contracte de relleu i tot un seguit de mesures que des dels sindicats, que des de les forces d'esquerra s'estan posant damunt de la taula per fer que les noves generacions entrin al mercat de treball.

Habitatge. Vostè em parla d'habitatge de propietat. Les mesures que té avui la Generalitat són mesures per a l'habitatge de propietat, no per a l'habitatge de lloguer, i nosaltres estem plantejant la necessitat de fer un canvi en aquesta política i passar a fer promoció pública d'habitatges de lloguer, perquè el poder adquisitiu de la joventut catalana no permet la compra d'habitatge. Hem de canviar la cultura, però s'ha de fer política concreta per canviar aquesta cultura de propietat.

Què més? A veure... Ah!, interpreto una cosa ben concreta amb la seva resposta: que l'agència catalana de cooperació estarà adscrita a la Secretaria de Joventut; això és el que jo interpreto. I, si és així, li he de dir que, de cooperació i solidaritat, no tan sols en fan els joves, i que hi ha instruments, com el Comissionat d'Actuacions Exteriors, que depèn de la Conselleria de Presidència... I jo interpretaré que, si aquest instrument, aquest nou instrument, l'agència catalana de cooperació, està a la Secretaria de Joventut, no és sinó una forma d'articular teixit associatiu des de la Secretaria General de Joventut; i això nosaltres no ho recolzarem.

Vostè fa una proposta, i diu –i això és positiu–: «Hem de replantejar la política de joventut.» Hi estem d'acord i hi participarem, en aquest debat. I nosaltres fem tres propostes; això és positiu. Tres propostes: primer, mesures per a la integració laboral; segon, viratge a la política d'habitatge, potenciar l'habitatge de lloguer..., però fent promoció pública, d'habitatge de lloguer. La borsa d'habitatge de lloguer té una efectivitat del 4,2%; per l'Oficina d'Habitatge de Lloguer, els darrers quatre mesos, han passat tres mil joves i s'hi han signat cent quaranta contractes, perquè aquesta oficina és una cosa molt limitada, que potser com una idea global, ben estudiada, ben estudiada i ben implantada, podria ser una cosa positiva, podria ser-ho, però avui no és sinó publicitat –avui no és sinó publicitat–, perquè no té efectivitat.

Ocupació. Habitatge: apostem per l'habitatge de lloguer. Cultura: igual que tenim vint-i-quatre albergs de joventut, per què no anem des del jovent, des de l'organització de la joventut, als barris, anem a crear centres socials de joventut?, perquè hi ha una privatització de locals públics als barris de Catalunya; no hi ha llocs per fer activitats, per fer reunions...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Lora i Lillo

Aquesta és la realitat. I, per tant –acabo, senyor president–, simplement una cosa: fem aquest replantejament

amb participació, buscant mecanismes democràtics..., i li faig una proposta molt, molt concreta: convertim aquest fòrum Ciutadans del Segle XXI –que a mi, ja, el nom aquest de «fòrum», no sé què significa això tant de..., eh?, per a la gent jove, un fòrum–, fem unes jornades perquè tot el moviment associatiu, perquè tots els joves puguin participar a elaborar polítiques concretes, i convertim aquest fòrum en un debat, dins del moviment juvenil, que pugui aplegar al màxim de joves d'aquest país.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria insistir i aclarir que el pas de la Secretaria General de Joventut al Departament de Cultura va respondre tant a la necessitat d'iniciar un procés de desconcentració d'òrgans adscrits al Departament de Presidència com a la conveniència o a la procedència de situar l'àrea de joventut a la conselleria amb la qual manté una relació més estreta, més lligada per raó de matèria. Des de la Secretaria General de Joventut es pot coordinar adequadament la política de joventut del Govern, i, d'altra banda, sempre que ha estat necessari m'he reunit amb els responsables del Consell Nacional de la Joventut, i tinc previst tornar-ho a fer tantes vegades com calgui, per assegurar la coordinació necessària entre els diferents departaments del Govern que requereix la política de joventut.

S'ha referit en altres aspectes a la política d'habitatge. Ja he dit abans que de fet, avui, tot aquest suport a l'accés dels joves a l'habitatge es porta terme íntegrament des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i em sembla que vostè no deu desconèixer que hi ha diversos tipus d'ajuts per facilitar l'adquisició d'habitatge, amb ajuts específics per a la compra d'habitatge protegit. En aquest sentit, l'any 1996 es van invertir 9.946 milions de pessetes per atendre un total de 17.870 sol·licituds, i l'any 1997 hi ha una partida ampliable que... (*veus de fons*), l'any 97 –ara en parlaré, després; ho vaig fent per ordre, eh? L'any 97 hi ha una partida ampliable de 6.118 milions de pessetes. Hi ha també un altre tipus d'ajut, que és la promoció pública d'habitatge per a col·lectius que no poden accedir ni tan sols al mercat d'habitatge protegit; els darrers anys se n'ha beneficiat una mitjana de..., famílies joves per any. I en segon lloc, per facilitar el lloguer d'habitatges, hi ha els ajuts a la construcció d'habitatges dirigits a lloguer per a joves; contractes temporals per import inferior a cinquanta mil pessetes de lloguer mensual, i la borsa d'habitatges de lloguer per a joves, gestionada per la Secretaria General de Joventut.

Pot semblar –i segurament ho deu ser– limitada, però en tot cas em sembla que és una bona mesura la creació de l'Oficina de lloguer d'habitatges per a joves que s'ha fet des de la Secretaria General de la Joventut. Només els primers sis mesos de funcionament de l'Ofi-

cina, han estat gestionats gairebé quatre-cents pisos, i han estat formalitzats 157 contractes; és a dir, una mitjana de més de vint-i-cinc contractes el mes. A part de la intermediació i de l'assessorament tècnic i jurídic, sense cost per als joves, s'elabora un catàleg de pisos de lloguer i la Secretaria General de Joventut gestiona l'assegurança de risc i caució a favor del propietari.

Informem de totes aquestes accions a través dels punts d'informació juvenil; es va fer una edició de tríptics informatius i una roda de premsa en el moment que l'Oficina va entrar en funcionament, i els primers sis mesos han estat ateses prop de quatre mil consultes de joves interessats per aquest servei.

Per tant, em sembla que és innegable que aquests esforços s'han fet; segurament en caldrà impulsar d'altres en aquesta i en d'altres matèries. En tot cas, com que després de la interpellació hi deurà haver la presentació d'una moció, veurem fins a quin punt podem compartir les seves propostes i, en tot cas, impulsar-les per incorporar-les a la política de joventut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya

Passem al desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el sector lleter de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arran de l'adhesió de l'Estat espanyol a l'encara Comunitat Econòmica Europea, el 1986, les reticències del sector lleter es varen concentrar en la implantació de l'anomenat «sistema de quotes lleteres», desconegut fins llavors aquí i que, sens dubte, va marcar un abans i un després en la producció, elaboració i comercialització de la llet i els productes lactis en general. Aquelles reticències davant d'aquest sistema nou responien a una interpretació només lineal del sistema, que, d'entrada, es contemplava únicament com a fre limitador a la producció de llet. A més, es tenia la impressió generalitzada que, en el polèmic i controvertit tractat, a causa d'una negociació dèbil i/o precipitada s'havia transigit massa acceptant un volum clarament insuficient d'assignació global de llet per als nostres pagesos ramaders de la llet.

El cert és que, amb la finalitat d'acabar amb els excedents de llet que van provocar unes mesures clarament proteccionistes aplicades a la Comunitat Econòmica Europea al llarg dels anys setanta, es va establir el 84 el règim de quotes lleteres. Amb aquest sistema cada Estat membre disposa d'una quantitat màxima de tones de llet i productes lactis equivalents en llet per produir.

Aquesta quantitat límit és justament allò que anomenem «quota lletera global de l'Estat membre» o «quota de referència». Si un determinat Estat membre sobrepassa el seu límit fixat, haurà d'abonar a Brussel·les una penalització anomenada «supertaxa», la qual correspon aproximadament al 115% del preu indicatiu per cada quilo de més. A l'Estat espanyol, la quota lletera que li assigna la Unió Europea és repartida entre els ramaders, els quals disposen de la titularitat d'aquesta.

Val a dir, però, que davant de les pors i les temences del primer moment, cal reconèixer un aspecte positiu a les quotes, i és que, en una Europa amb grans zones continentals de potencial i situació idonis per a una producció gairebé il·limitada, les quotes han actuat –i, de fet, encara actuen– com a instrument que permet seguir produint llet en regions lleteres amb menys condicions naturals i amb menor capacitat productiva. La política agrària comuna contempla el règim de quotes com a peça clau reguladora del sector de la llet i productes lactis comunitaris i de la seva evolució. I és per això que ara, actualment, la quota s'ha convertit en un actiu, en un valor de futur, en un valor real de mercat, que cal tenir present, ara, sempre, en qualsevol planificació.

Les repercussions de la integració es materialitzen en virtut de com es va desplegant l'ordenament jurídic comunitari. En aquest sentit, i pel que fa al sector lleter i a la seva reordenació, les regles de joc segueixen gravitant al voltant de les quotes lleteres, les quals es mantindran almenys fins a l'any 2000, data que tancarà l'actual període de vigència. Tot fa pensar que la pròrroga és probable, entre altres raons per les previstes noves incorporacions a la Unió Europea; però, en aquest sentit, quin és el posicionament del Govern de la Generalitat? Què en pensa el DARP? Els consellers d'Agricultura de Galícia, Astúries, Cantàbria, País Basc, Navarra són partidaris del manteniment de l'actual sistema de quotes lleteres, així com de l'augment del topall de producció que té assignat l'Estat espanyol dins la Comunitat Europea, però el Govern de la Generalitat, el DARP, no s'ha manifestat encara públicament en aquest sentit.

Davant la propera reforma de l'OCM de productes lactis, pensem que cal defensar a Brussel·les el règim de quotes lleteres com a únic instrument que pot fer compatible, d'una banda, la competitivitat del sector lleter i, d'una altra banda, l'equilibri del territori. Aquesta proposta hauria de tenir, pensem, dues vies de redistribució entre els Estats membres de la Unió Europea.

Una consistiria a incrementar la quota dels Estats que fos inferior al consum interior; en aquest sentit, cal recordar que molts Estats membres superen i, fins i tot, multipliquen els nivells d'autoabastament, mentre que a l'Estat espanyol només és permès produir el 80% del que es consumeix i, a Catalunya, el diferencial encara és més elevat. De fet, la quota total per a Catalunya són 551.555 tones, i el consum, per contra, és de 710.000 tones.

La segona via de la proposta a defensar a Brussel·les, des del nostre punt de vista –i cal saber quin és el parer del Govern català en aquesta qüestió–, consistiria en la introducció d'una taxa suplementària variable. És a

dir, fins ara la taxa s'aplicava de manera lineal als Estats que sobrepassaven la quota assignada; de cara a la nova OCM, seria convenient contemplar la implantació d'un sistema de penalització, consistent en una taxa variable, en funció del grau d'abastament de cada Estat membre.

Siguin, però, quines siguin les propostes, sembla prou clar que el que és essencial és vincular la reforma de l'OCM del sector lleter a l'obtenció d'unes línies d'ajuts que permetin, d'una banda, augmentar la competitivitat del sector, tot protegint el món rural, i, d'altra, equilibrar els nivells de renda dels ramaders d'aquestes explotacions. Aquests hauran de ser, pensant, els criteris generals que s'hauria de tenir en compte –o que hauria de tenir en compte el Govern de la Generalitat– en el moment que es plantegi la reforma de l'OCM del sector lleter, i instar, per tant, fer valer el seu pes específic en el conjunt del Congrés dels Diputats i la seva influència en el Govern de Madrid.

A ningú escapa que la situació que pateixen moltes de les explotacions lleteres a Catalunya..., passen uns moments prou delicats i, en cap cas, d'excessiva prosperitat. Segons un estudi realitzat pel sindicat agrari Unió de Pagesos, a partir de les dades de les agrupacions de gestió d'explotació, la quota a partir de la qual una explotació ramadera es pot considerar avui rendible i viable es situa al voltant dels 300.000 quilos de llet. Per contra, la quota mitjana per explotació a Catalunya, avui, es situa en els 169.497 quilos. Esdevé, doncs, del tot evident que cal una aportació molt i molt important de quota lletera a Catalunya, si és que, per contra, no volem posar en una situació molt complicada el futur de bona part de les explotacions lleteres catalanes. No és estrany, doncs, que els darrers quinze anys a Catalunya hagin tancat el 68% de les explotacions lleteres; han passat de les 10.022 d'aquell moment a les 3.226 que hi ha a l'actualitat.

Certament, els ramaders de llet que hi ha avui a Catalunya tenen molt poc marge per augmentar els ingressos, reduir les despeses i, per tant, obtenir uns beneficis que els permetin de tirar endavant la seva explotació. Els costos de producció s'han disparat en els darrers anys. Les despeses d'alimentació en una explotació lletera representen entre el 70 i el 90% del total dels costos variables. En aquest sentit, els farratges..., i especialment l'alfals, imprescindible per a una correcta alimentació de les vaques i, per tant, també, per aconseguir una òptima qualitat de la llet, ha experimentat un augment espectacular del preu.

Un altre capítol important en aquests costos de producció de l'explotació fa referència a la sanitat animal, assegurances de l'explotació, inseminació artificial, control lleter..., que fins fa poc comptava amb el suport d'unes línies específiques del DARP, però que unes ordres dels mesos d'abril, juliol i agost del 96 s'han encarregat de modificar a la baixa i, en casos, fins i tot d'anular aquestes línies.

Pel que fa als costos fixos d'una explotació, cal destacar les despeses financeres lligades a les inversions que en molts casos es van produir en una època de bons preus de la llet, però de posterior reducció d'aquests

preus, i també destacar el fet que molts productors es veuen en la necessitat d'haver de comprar quota pagant uns preus que oscil·len entre les 35 i les 45 pessetes / quilo. No cal dir que la millor manera d'augmentar els ingressos d'aquestes explotacions ramaderes catalanes passa per incrementar –i ja ho hem dit al principi– la quota lletera d'explotació. Actualment resta una reduïda quantitat per distribuir, consistent en dues mil tones de llet, provinent del darrer Pla d'abandonament. En tot cas, difícilment es podrà obtenir una nova quota a través de l'anomenada «reserva nacional». D'ençà de l'inici del règim de quotes lleteres, ara fa deu anys, a l'Estat espanyol s'han donat un seguit de plans d'abandonament que han estat indemnitzats per Brussel·les o bé per l'Estat o bé per altres comunitats.

Com que veig que se m'acaba el temps, en tot cas ho ampliarem després, en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Agricultura, l'honorable senyor Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Ausàs, intentaré anar-li contestant les seves preguntes, dient-li, a més, que ha fet una exposició força acurada de la situació actual, i a més, m'atreviria a dir, en un to molt correcte. No estic del tot d'acord amb algunes afirmacions i, en tot cas, intentaré en la meua resposta matisar-les.

Quan diu què pensem al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la continuïtat de les quotes, potser els mitjans de comunicació no ho han recollit, però jo crec que en aquesta mateixa cambra ho he citat més d'una vegada, que entenc que el sistema de quotes ha permès fer una reestructuració en el sector lleter de Catalunya importantíssima, que s'havia d'haver fet d'una manera o d'altra, i que, si no hi hagués establert les quotes, hauria estat d'una manera dolorosíssima per al sector, i, en canvi, doncs, s'ha produït aquesta reestructuració d'una manera absolutament harmònica i suau i sense cap mena de problema social.

A la vegada, jo mateix vaig manifestar en aquesta cambra –i ho recordo molt bé– quelcom que vostè ha repetit, i és que avui dia les quotes signifiquen un actiu. El ramader, abans, si plegava l'activitat, es podia vendre les vaques; avui, el ramader, si plega, doncs, no solament es pot vendre les vaques, sinó que té un actiu que es pot traduir en circulat, que són les quotes.

I fins i tot crec recordar que jo havia citat –no sé si és cert; en tot cas ho citaré aquí, i que serveixi, doncs, per tenir-ne un coneixement una mica més ampli– que fins i tot en alguns països la quota lletera està cotitzant en borsa. Citaré exactament el cas de Dinamarca, perquè en aquest cas ho he vist jo mateix.

Pel mateix, creiem que el règim de quotes és bo i, com vostè ha dit, garanteix que països on les explotacions

lleters no tenien la importància o, a vegades, no tinguin la facilitat per motius bé geogràfics, bé de conreus, que altres països d'Europa tenen la possibilitat de produir en igualtat de condicions. Pel mateix, nosaltres estem d'acord amb la quota.

També dir-li una cosa: la quota jo entenc que no va estar ben negociada a l'inici, però també entenc la dificultat dels que van negociar, perquè, en definitiva, els que van negociar el que van aconseguir és que s'aprovéss la producció que en aquell moment teníem. Tampoc se'ns va atorgar una quota per sota de la producció que teníem. Segurament, si s'hagués pressionat molt, potser el que es podia haver explicat era que la necessitat de consum era molt superior a la producció que en aquell moment teníem, i que raonablement se'ns havia d'atorgar quelcom més de quota.

Ara, jo vull recordar una cosa. Vostè abans ha dit: «Teníem 10.000 explotacions i ara en tenim 3.226.» Ja no és ni ben bé així: en tenim algunes menys. Però fins i tot crec que per fer-se una idea del que ha significat aquest tema..., i donat que vostè no m'ha fet altres preguntes, sinó que després ha fet unes informacions d'un moment delicat, doncs, crec que dóna temps per fer-ho. En l'inici —ara parlo de Catalunya—, la producció que teníem eren 523.842 tones de venda a indústria i 3.900 tones de venda directa; o sigui que la quota que se'ns va atorgar, que era la real —no era ni més ni menys, sinó que era la que en aquell moment van declarar els ramaders—, eren 527.742 tones. Posteriorment hi va haver quatre programes d'abandonaments molt ràpids, que van significar quasi 104.000 tones d'abandonament —abandonament que van cobrar els ramaders—, i, a la vegada, hi va haver una suspensió per no-utilització de la quota de 22.500 tones. Però, en conjunt, són 125.000 tones que van ser reduïdes de la nostra aportació. Pel mateix, l'any 91, quatre anys després de l'inici, la quota que tenia Catalunya era de 397.000 tones. Aquí es va produir una reassignació en base a la producció real que, tot i que s'havia abandonat llet, la realitat és que en el país la producció havia augmentat, i, en base als requeriments del Govern de la Generalitat de Catalunya, es va aconseguir una assignació de 133.309 tones. Vol dir que vam recuperar-ne unes 8.000 més de les que s'havien abandonat. O sia, a efectes pràctics s'havien venut més de 100.000 tones a Catalunya, però a efectes reals no se n'havia perdut ni una de producció. A més a més, en aquest mateix període de l'any 91 al 92, a part d'aquesta assignació que es va fer en base a la producció, es va fer molta pressió al Govern de l'Estat per a l'estimació dels recursos que havien presentat els ramaders. I estic segur que vostè en té molta constància perquè precisament la seva zona, l'Alt Urgell, era un dels llocs on es van produir molts recursos, i nosaltres vam insistir molt davant del Govern pel fet que aquesta és una zona —o com vostè ha dit— en què de vegades la llet quasi és monocultiu. D'aquests recursos se'n van estimar pràcticament 30.000 tones. Aleshores teníem una quota resultant, que va començar a aplicar-se l'any 94, de quasi 561.000 tones; vol dir que tot i haver-hi hagut quatre abandonaments, nosaltres ja portem quasi 70.000 tones de més de les que teníem. Es tornen a fer plans d'abandonament per part de l'Estat i s'abandonen 44.843 hectàrees; no s'abandonen: es

venen, amb la qual cosa tornem a baixar a 516.000. D'aquestes, reclamem —aquí els productors ja no podien..., ja no hi havia manera, no hi havia recursos d'altra mena— i aconseguim de la reserva nacional 21.618 tones, de tal manera que finalitzem aquest període amb 538.000 tones i pràcticament 4.000 tones de venda directa.

Què vol dir això? Vol dir que a Catalunya han passat, de les explotacions que vostè deia... —jo no vaig tan lluny, sinó agafant l'any 87—, teníem una mica més de 7.000 explotacions; l'any 95 en tenim 3.774, i he de dir-li que el 97 en tenim 2.735 —no les 3.200 que vostè deia. I la mitjana, en aquest moment, de producció de llet per explotació es situa a 198.000 quilos llet, tona.

Vostè ara em preguntarà com pot ser que n'hi havia 3.200 i han baixat a 2.700. Molt fàcil: això ha succeït perquè hi ha al voltant..., no al voltant, hi ha 544 explotacions que tenien quota assignada que han passat un període d'anys que no l'han produït. Són uns senyors que tenen quota que moltes vegades, amb tota sinceritat, és una quota a negociar, per dir-ho d'alguna manera, i, en el moment que passa ics temps en què no s'utilitza, doncs, l'Estat dóna de baixa aquesta quota. Jo li haig de dir que en aquest moment, d'aquests ramaders, 37 han presentat les oportunes alegacions. També s'ha de dir que aquests 544 ramaders no arriben, entre tots plegats, a 8.000 tones. Vol dir que, tot i que siguin cinc-cents ramaders i escaig, la variació de quantitat total és molt petita. I, d'aquests, 37 han presentat alegacions, i nosaltres, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, 23 les hem informat favorablement. Les altres, entenem que no les podíem informar, perquè no obien..., la qual cosa significarà una recuperació, una certa recuperació de quota.

De totes maneres, dir-li que a Catalunya el fet és que, després d'haver abandonat de l'ordre de 170.000 i escaig —no tinc la suma—, a vora de 180.000 tones de llet venuda i haver cobrat una mica més d'11.000 milions de pessetes de compensació, el resultat final és que teníem 523.000 tones assignades en el moment de començar les quotes, i, en aquest moment, vostè mateix ha dit..., quina xifra ha dit?, si no ho recordo malament 550.000. Va per aquí —va per aquí. O sigui que tenim, fins i tot, 25.000 tones; exactament tenim —els meus comptes són una mica menys generosos que els de vostè—, tenim 21.000 tones més que a l'inici.

Vostè mencionava un tema que era el de la taxa variable, el pagament. Jo ho veuria molt bé —jo ho veuria molt bé—, amb tota sinceritat. El que veig pràcticament impossible és que la Comunitat Econòmica Europea accepti aquesta fórmula.

Jo crec que el camí que hem de seguir..., i és un camí que les forces polítiques a nivell d'Estat hi van estar totes d'acord, i es va votar una proposta, una proposta en el Congrés, que va ser que l'Estat espanyol, basant-se precisament en aquesta diferència de producció —consum que tenim, demani a la Comunitat una ampliació de la capacitat de produir. Exactament...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

...es reclama un milió de tones.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té, per a la rèplica, la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en tot cas, doncs, celebri i comparteixo l'afirmació aquesta del conseller respecte de la negociació, la propera negociació de l'OCM del sector lleter. Des del Govern de la Generalitat pensem que es pot i que cal donar un impuls important en forma de propostes d'actuació concretes en favor del sector lleter català; des del DARP pensem que es pot apostar pel sector lleter, per exemple, obrint línies concretes de finançament destinades a petits i mitjans productors, amb la finalitat que aquests puguin adquirir quota nova que permeti, que faci possible rendibilitzar molt més les seves explotacions.

Pensem que els propers plans d'abandonament han de ser específics per a cada comunitat autònoma, i, per tant, en el nostre cas ha de ser planificat i ha de ser dut a terme pel mateix DARP. També és clar que, el preu de la quota, l'hauria d'adoptar el DARP i fer-lo suficientment atractiu per tal de millorar el resultat, els minsos resultats del darrer Pla d'abandonament. No pot fugir més quota catalana a altres comunitats, i, per tant, la quota abandonada a Catalunya pensem que s'ha de redistribuir a Catalunya mateix. I, per acabar, el cobrament d'aquesta quota, doncs, s'ha de produir al més aviat possible i, en tot cas, en un període no inferior als cinc anys. Si no em falla la informació que tinc, el darrer pla d'abandonament en part no va funcionar, doncs, pel preu gens atractiu, al voltant d'unes 45 pessetes –penso– llavors, i també –i molt important– per la demora en el pagament. La Generalitat pagava llavors, sembla ser, doncs, a sis, set anys. Per contra, Galícia donava suport, facilitava aquesta venda de quota, i arribava, sembla ser, a una xifra de 70 pessetes el litre, la qual cosa, és clar, facilitava la fugida de quota catalana cap a aquesta comunitat.

Pensem també que des del DARP es podria crear, en aquest sentit, una reserva autonòmica, un banc de quota que en podríem dir, que n'evités la fugida –com deia– cap a altres comunitats, i des del DARP es podria també dur a terme, doncs, aquest repartiment d'aquests dos milions de quota que va quedar rescatada del darrer pla d'abandonament.

Pensem també que des del DARP es podrien restituir aquelles línies d'ajut derogades en forma de diverses ordres, sobretot, doncs, dirigides al control lleter, dirigides als grups de sanejament, i no pot ser que per tal d'evitar costos augmenti el nombre d'explotacions desprotegides i sense cap tipus d'assegurança, perquè el fet de derogar aquelles ordres en part pot facilitar i

pot portar al desprotegit per part del pagès o a la contractació d'algun tipus d'assegurança.

Des del DARP pensem que cal establir línies d'ajut també per a la millora d'estructures i per oferir un recolzament tècnic i econòmic de l'explotació agrària a través del reforçament, també, del Saema.

En tot cas, i per acabar, si com hem dit abans el sistema de quotes es mantindrà almenys fins a l'any 2000, el que sí que és motiu de preocupació actualment són –penso– els efectes derivats de la Ronda Uruguai del GATT. Alguns d'ells, ja immediats i clarament lesius; un progressiu desarmament aranzelari davant de nacions amb un pes comercial molt important; concessions preferencials a favor d'agrupacions supranacionals d'arreu del món, i una rebaixa de les restitucions per vendre a països tercers, per exemple, i ara mateix, a Andorra. La disminució del proteccionisme fronterer, en conseqüència, ens farà –no hi ha dubte– cada dia més permeables a les influències de mercats extraordinàriament extensos. I vet aquí, penso jo, que aquest és el repte, el gran repte, que tenim al davant i que entre tots hem de poder buscar-hi i trobar-hi una solució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica definitiu, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, jo crec, senyor Ausàs, que ha fet unes afirmacions que no s'ajusten..., i que hi ha un cert confusionisme. Primer, quan parla de la quota, que el preu hauria de ser més alt, miri, la quota, la compra de quota última, que va ser proposada per l'Estat espanyol, va tenir el mateix preu a totes les comunitats. No és cert que a Galícia es pagués a 70 pessetes. Es va pagar a tot arreu a 45 pessetes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo crec que això és bo perquè si les administracions posem a la compra quota a preus superiors immediatament elevem el preu de mercat –elevem el preu de mercat. I he de recordar-li una cosa: de Catalunya jo no m'atreveria a dir que no ha fugit cap litre cap a fora, però el que sí que li puc demostrar és que pràcticament estic segur que som la comunitat autònoma que hem comprat més quota a altres comunitats. És al revés. Hi ha hagut un traspàs de quota gallega, de quota asturiana, de quota..., etcètera, que ha vingut, i sobre tot de quota de les Balears, que ha vingut cap a Catalunya. Pel mateix, el fet de mantenir un preu de quota baix és bo per els nostres productors.

Si no hi ha hagut abandonament, jo li diré per què és. Vostè abans ha dit que les explotacions lleteres passen per un moment delicat. Jo li he de dir que absolutament no –absolutament no–, amb tota rotunditat. Vull dir, les explotacions lleteres estan passant per un bon moment. I un bon moment que per a uns és excellent i

per a uns altres no tant, en funció de la dimensió de l'explotació, en funció d'un seguit de coses, però gràcies a les quotes en aquest moment el sector lleter està rebent uns preus de retribució per la llet que mantenen uns marges, doncs, prou dignes i que, fins i tot, doncs, alguns manifesten que força bons. Però, miri, jo no crec que ens hagi que preocupar que la quota..., en l'últim pla d'abandonament només hi hagi 2 milions de litres. És una excel·lent notícia. Allò dramàtic hauria estat que n'hi hagués hagut 140 o 170, com en els anteriors..., 170.000, com en els anterior plans.

Aquestes quotes sempre són autonòmiques, d'aquests abandonaments. Hi ha previstos tres abandonaments, dels quals n'han fet un primer. N'hi haurà dos més que jo no crec que tinguin massa èxit, amb tota sinceritat, però, en tot cas, sàpiga que aquestes quotes ja queden aquí a casa nostra.

Quant al fet que el pagament es fa a sis o set anys –això neix dels anteriors plans. Els anteriors plans, quan es comprava la quota, no es pagava un preu per litre directe, sinó que es pagava al productor durant –si no ho recordo malament– set anys el valor de la producció anyal que tenia, i se li pagava cada any. Però, vull dir, era un pagament diferit en set terminis però no que se'l pagués en set terminis, no, no. Aquest senyor cobrava la llet de cada any, per dir-ho d'alguna manera, sense munyir. Llavors, la quota que es compra ara és de pagament immediat. Vull dir, pagament immediat..., poden passar uns mesos, però, en tot cas, no hi ha ningú que es pugui retreure de vendre quotes, si ho desitja, per això.

Quant a les ajudes, miri, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, igual que els altres departaments de la Generalitat de Catalunya, ha hagut que reduir els ajuts. I nosaltres hem procurat reduir els ajuts precisament en els sectors que entenem que podien costejar-se'ls a través dels guanys de les seves explotacions. I jo crec que això fins i tot és saludable. Per dir alguna cosa, vostè ha dit que nosaltres havíem suprimit les ajudes al control lleter quan, precisament, no n'hem suprimit, en absolut, d'ajudes al control lleter, perquè això sí que creiem que és molt bo i, tot i que entenem que ho podria fer solament el sector, és bo que hi siguem l'Administració per tirar-ho endavant.

I els grups de sanejament. Els grups de sanejament s'han reduït una mica però poden seguir fent perfectament la seva feina. Si em diu el que és les ADS, li reconeixeré que aquí sí que nosaltres hem baixat.

Però, per contra, també dir una cosa: que hem posat a disposició del sector una eina que considero fonamental i extraordinària, que és el Laboratori Interprofessional de la Llet, i que a més, doncs, ha significat un esforç molt considerable per part nostra, però que ha fet que avui en dia el sector sàpiga en tot moment la qualitat de la seva llet i, en contraprestació, pugui exigir-ne el preu, i a la vegada la indústria també té una eina molt adequada per poder demostrar, doncs, si la llet és tal com veritablement es pensa el productor.

Jo crec que en conjunt –i per acabar, perquè se m'encén el llumet vermell–, crec que en aquest moment ens trobem en el procés final d'una fase de reestructuració

d'un sector força important a Catalunya que l'hem superat amb força èxit, i amb força èxit, entre altres coses, per l'aplicació de la quota i per les ajudes comunitàries que hem tingut al respecte. En aquest moment? Hem de mirar cap al futur. Quin és, el futur? Miri, aconseguir que ens doni més quota la Comunitat Econòmica Europea; i també estic d'acord amb vostè que dintre d'aquest futur hauríem..., o hem de treballar a aprofundir en unes línies de millora de les explotacions, no tant basant-nos en la rendibilitat –miri què li dic–, no tant basant-nos en la rendibilitat, sinó basant-nos en la necessària obtenció d'un nivell de qualitat que cada dia serà més exigít per la indústria i pel consumidor. I sí que em plau dir-li, en aquest sentit, que conjuntament...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Em permet tres segons?

El vicepresident primer

Tres segons.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Bé. Que conjuntament amb el Ministeri, precisament aquest dilluns, en la taula sectorial celebrada aquí a Barcelona, s'han establert un seguit de línies, la proposta d'un seguit de línies, que jo estic segur que ajudaran a aconseguir aquests objectius davant del sector.

Moltes gràcies, senyor president –per la seva amabilitat–, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya

Passem ara al punt 10 bis de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya; per formular-la, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, el Grup Socialista va presentar aquesta interpellació perquè els desviaments en la despesa sanitària a Catalunya considerem que són força preocupants. Quan el Govern de la Generalitat va presentar els pressupostos de 1995, semblava que tot això estava ben encarrilat. Aleshores, els membres del Govern de Convergència i Unió varen recordar l'encert de l'acord assolit amb el Govern central per al quadrienni 1994-1997 i el reconeixement dels deutes anteriors.

El conseller d'Economia, senyor Macià Alavedra, en el moment dels acords de 1994, havia dit textualment: «Amb l'acord es podrà arribar a una eliminació del dèficit de la sanitat pública catalana els propers anys.» Posteriorment, també, el mateix president de la Generalitat, l'octubre de 1995, afirmava que un dels fruits de la seva col·laboració amb els socialistes havia estat el finançament de la sanitat, que havia estat molt important per a Catalunya. Certament, els pactes del Govern socialista per al finançament de la sanitat van introduir importants modificacions al sistema anterior: increment anyal en base a la taxa de creixement del producte interior brut –per tant, la sanitat no es veia afectada amb els ajustos de la reducció del dèficit, conseqüència de Maastricht, sinó que tindria uns creixements anyals en funció de l'increment de producte interior brut, cosa molt important en un moment de reducció de la despesa pública–; millora del percentatge de distribució que li correspondria a Catalunya; càlculs sobre la base de la despesa efectiva o real; aflorament dels dèficits dels anys 92 i 93, etcètera.

Ara bé, lluny de l'escenari que es plantejava en aquell moment, la realitat de la situació financera de la sanitat a Catalunya està sent molt diferent: lluny de millorar els resultats econòmics de la sanitat, aquests han anat en augment progressivament –els dèficits, em refereixo. No els avorriré amb xifres, que quan no es veuen escrites no són fàcils de seguir; només els diré –i tenim moltes dades que ho corroboren– que el 31 de desembre de 1995 –és a dir, no l'últim exercici, sinó l'anterior– el dèficit acumulat real de la sanitat a Catalunya era de 286.000 milions de pessetes: d'aquesta quantitat, 190.000 milions corresponen al dèficit acumulat real del Servei Català de la Salut, i els 96.000 milions restants són el dèficit acumulat que tenen els centres concertats a finals de 1995, degut bàsicament al fet que, els serveis que paga el Servei Català de la Salut, els paga per sota del seu cost real, i que els centres concertats es veuen obligats a suportar fortes despeses financeres degut al retard dels pagaments que els fa el Servei Català de la Salut.

He promès no avorrir-los amb xifres i només els diré que, analitzant l'informe que sobre la situació econòmica financera de l'any 1995 fa la Central de Balanços, que és un organisme del Servei Català de la Salut, per a un conjunt de vuitanta-tres centres sanitaris, es dedueix que es maquillen els resultats de la Generalitat, ja que no coincideix, amb una diferència total de 62.000 milions de pessetes, el que vostès diuen que deuen a final d'any als centres i el que el conjunt dels centres diuen que els deuen. Això no és nou: el Grup Socialista ja va denunciar aquesta qüestió, que passava de manera similar quan analitzàvem l'informe que feia la Sindicatura de Comptes del Compte general de 1994; el 1995 s'ha tornat a produir, i la diferència, a més, és més gran.

Dic tot això perquè volem deixar constància de manera contundent de la manca de transparència del Govern de la Generalitat en els seus comptes, deixar constància del maquillatge constant que fan dels resultats. El Parlament de Catalunya i, per extensió, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya hem de saber quina és la situació real de la situació financera de la Generalitat pel

que fa a la sanitat. Vostès tenen els números: quant hem d'afegir, de dèficit generat el 1996, als 286.000 milions acumulats a finals de 1995? I què més hi ha, que no sapiguem? La pregunta que ve ara és evident: per què hem arribat fins aquí? Veritablement ens diran que tot aquest forat és culpa de la manca de finançament de Madrid?

Mirin, estariem d'acord que es van calcular uns estalvis per a l'Insalud, posteriorment als acords de 1994, que potser no són totalment certs. I és precisament per això que el ministre Solbes, al final de la darrera legislatura, va pactar amb vostès una quantitat de 60.000 milions per compensar-ho. Aleshores, els seus actuals socis del Partit Popular varen dir que no, que això ja ho arreglaria el nou govern del Partit Popular. Què han aconseguit, d'aquells 60.000 milions? El president Pujol s'esforça a dir que el pacte amb el Partit Popular està sent més productiu per a Catalunya que el que tenia anteriorment amb els socialistes; en aquest cas, però, ha estat tot al contrari: el que contemplen els pressupostos de l'Estat de 1997 per al finançament de la sanitat per a Catalunya és estrictament el pactat en els acords de 1994 a 1997, i no es contempla res d'aquells 60.000 milions que el ministre Solbes estava disposat a pagar-nos.

Ara bé, amb això tampoc no n'hi ha prou: per més diners que demanem a Madrid, no farem front a aquesta situació si no gestionem molt millor de com ho estan fent. Aquests dèficits demostren que fan i han fet una mala gestió: en les successives organitzacions i reorganitzacions del Servei Català de la Salut ha primat la burocràcia per sobre de l'eficàcia; tenen generat un desgavell en els serveis centrals, amb proliferació d'organismes, amb duplictat en les feines, amb conflictes continus de competències; a tot això cal afegir, a més, la poca transparència pel que fa als serveis especialitzats concertats, com els laboratoris d'anàlisis clíniques, la rehabilitació o la nefrologia; després de quinze anys d'haver rebut les transferències, la gestió empresarial ha arribat a tot arreu menys als centres de l'Institut Català de la Salut, i no parlem de fórmules simplistes, de suprimir els estatutaris i fer contractes laborals. Vostès no han estat capaços –i no sembla que vagin per bon camí– de desfer la macrocefàlia de l'ICS, d'introduir l'autonomia de gestió de cada centre, més competència, millora de l'eficiència, d'incorporar els conceptes d'eficàcia i de control de costos en els professionals, d'introduir sistemes d'informació objectiva i de transparència en els resultats de cada hospital i de cada centre; a l'Institut Català de la Salut, a pesar dels esforços de molts professionals, hi ha grans bosses d'ineficiència i de dèficits, i vostès ho saben perfectament, i és precisament aquí on hi ha menys transparència.

Què han fet per reduir les despeses farmacèutiques, que a Catalunya són proporcionalment majors que a la resta de l'Estat? Què fan, a banda de proposar que paguin els pensionistes? Han pres mesures en l'arrel del problema, en l'acte de la recepta mèdica? Vostès han anat fent propostes al Govern del Partit Popular. Primera, la del tiquet de cent pessetes per recepta, que ara ja neguen, degut al rebuig popular que va generar. Després han parlat que paguin els pensionistes a partir d'un nivell de

2624

pensió, parlant del concepte de justícia vers els treballadors actius que ja paguen un 40%; nosaltres diem que els pensionistes que cobren pensions més elevades ja paguen els impostos corresponents via impost de la renda, per aquestes pensions, i en canvi, quan un treballador es jubila, la pensió que se li reconeix, suposant que hagi cotitzat trenta-cinc anys continuats i que es jubili als seixanta-cinc anys, ja és tal que el seu nivell de renda baixa entre el 15 i el 20% del que cobrava quan estava en actiu. És aquesta, precisament, la raó que justifica el sistema actual, en què els pensionistes no paguen les receptes. Es tracta, doncs, d'un mecanisme compensatori d'aquesta minva de nivell de renda en el moment de jubilar-se. Per tant, no hi ha injustícia vers els treballadors actius.

L'elevat dèficit acumulat que tenen també els està portant, aquesta vegada a la callada, a introduir mecanismes de copagament de serveis. És a dir, una de les solucions que han trobat als seus dèficits és traslladar-los als usuaris: això ho estan fent amb els decrets que han preparat per fer pagar als malalts mentals crònics, i també als malalts crònics amb malalties evolutives progressives, a partir del mes d'estada a l'hospital o centre sanitari; per nosaltres, senyor conseller, l'assistència psiquiàtrica ha de ser gratuïta, igual que les altres malalties.

Senyor conseller, els manca eficàcia i els manca planificació. Com a conseqüència dels dèficits acumulats i de la poca planificació i priorització, tenim aturada la reforma de l'atenció primària, quan a la llarga la primària reformada resulta més barata per al conjunt del sistema sanitari que la primària sense reformar. El nostre model, el dels socialistes, és essencialment diferent del que vostès estan portant a la pràctica, i es fonamenta en el manteniment del sistema de salut basat en el finançament públic, a través d'impostos generals, i prestacions gratuïtes en el moment de la provisió dels serveis a l'usuari, com a millor garantia d'igualtat i d'eficàcia. En aquest sentit, és prioritari el principi polític de finançament suficient del sistema, i igualment important també és evitar tota mena d'ineficàcies i malbaratament dels recursos públics.

El vicepresident primer

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Molt bé, moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies per la seva comprensió. Pot ara intervenir, per contestar la interpellació, l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius. Té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Carme Figueras, bé, en primer lloc, li vull agrair que hagi formulat aquesta interpellació perquè ens permetrà explicar un cop més

la situació del finançament de la sanitat i el perquè ens trobem com ens trobem. I a més a més, malgrat que hi hagi hagut una valoració en el seu moment positiva d'uns determinats acords, és bo que aquesta pregunta la formulï el Grup Socialista, ja que bona part de la situació que estem vivint és conseqüència d'una política sanitària de catorze anys del Govern del PSOE (*remor de veus*).

Cal recordar que les transferències s'assoleixen l'any 1980, 1981, i la problemàtica del finançament de la sanitat encara no s'ha resolt en el decurs de tots aquests anys, malgrat alguns avenços que vostè ha esmentat. Com que no tindria temps de repassar any per any el que ha passat, seria bo citar alguns fets que considero prou il·lustratius. Solament una dada, per a coneixement d'aquests senyors i senyores diputats: l'any 1984 es decideix passar els autònoms –aproximadament 1.840.000 persones a tot l'Estat, i 390.000 a Catalunya– al règim general de la seguretat, sense cap finançament específic. O una altra, que és força demostrativa: el Govern socialista va dur a terme tres operacions de reflatament del deute sanitari, els anys 1989, 1992 i 1994, per un import d'1 bilió 25.000 milions de pessetes, que corresponia a deutes del període 1987-1993; algun problema hi havia d'haver perquè un govern necessités en menys de set anys reflatar més d'1 bilió de pessetes, tenint en compte, a més a més –a més a més–, les desviacions de l'Insalud any rere any, que sumen més de 900.000 milions de pessetes en el mateix període.

Catalunya havia estat rebent, doncs, en aquell moment, entre 40 i 45.000 milions de pessetes l'any. La pauta, durant tots aquests anys, era pressupostar per sota del tancament, i posteriorment procedir a les corresponents regularitzacions o liquidacions. L'any 1994 s'aprova un nou model de finançament sanitari. Com vostè deia, la nostra coalició va donar suport a aquest nou model, amb reticències que feien en aquell moment referència a la base sobre la qual s'implantava el nou model i a les mesures de racionalització. I ho vàrem fer per sentit de responsabilitat. Aquell any 1994 ens trobàvem davant la necessitat d'ajustar el creixement de la despesa pública a les exigències que comportava la nostra integració a la Unió Econòmica i Monetària i, d'altra banda, establir un escenari d'evolució de la despesa sanitària.

L'acord de finançament a què es va arribar per al període 94-97 tenia com a base que la despesa sanitària creixés al mateix ritme que el PIB, la qual cosa, la qual cosa, ja suposava un esforç molt important de contenció de la despesa i de disminució del ritme de creixement de la despesa al voltant de quatre punt anuals. Era un compromís força difícil d'assumir en un context paral·lel al de tots els països del nostre entorn, de creixement molt gran de la demanda per raó de l'envelliment de la població –les persones de més de seixanta-cinc anys produeixen despeses sanitàries entre quatre i sis vegades més grans que la resta–, l'aparició de noves patologies –com la sida–, la introducció de noves tecnologies diagnòstiques i terapèutiques i la universalització de les prestacions sanitàries, conjuntament amb un increment de les expectatives de la població com a conseqüència de l'increment de la renda. Els últims

anys, el creixement de la despesa sanitària, hi insisteixo, havia estat de quatre punts per sobre del PIB, fenomen que no és únicament i exclusivament de l'Estat espanyol, sinó també de la majoria de països europeus, tal com recullen els diferents informes publicats per l'OCDE.

A més, però, i atesa la tradició de subpressupostació, desviacions i sanejament de l'Insalud, es va produir en aquell moment una forta discussió sobre l'import de la base de partida, que era la despesa efectiva de 1993, a la qual s'havia d'aplicar el creixement del PIB nominal. La xifra del Ministeri de Sanitat era insuficient, segons les comunitats autònomes, en uns 100.000 milions i, malgrat això, el Ministeri encara la va reduir en 100.000 milions de pessetes més; això feia pensar en aquell moment en una insuficiència al voltant dels 200.000 milions de pessetes. Segons una anàlisi de la despesa de tot el sistema que van fer l'any 1995 conjuntament les comunitats autònomes amb competències en sanitat, si s'agafa com a base del sistema la despesa mitjana de tot el Sistema Nacional de Salut –Insalud no transferit més comunitats autònomes–, el 1994 la insuficiència es situava al voltant dels 200.000, que confirma el que nosaltres ja dèiem en el seu moment.

Hi ha una altra cosa que cal dir: no era lògic utilitzar en aquell moment, com s'ha vist posteriorment, com a base de partida del sistema, el pressupost de l'Insalud no transferit, que suposa aproximadament el 40% del total, extrapolant-lo al 100%. El Ministeri d'Economia va exigir –i vostè ho ha recordat–, a més, l'aplicació d'un descompte de 90.000 milions de pessetes, sota l'epígraf de «mesures de racionalització de la despesa», sense concretar de quines mesures estàvem parlant. Aquests 90.000 milions es reduïren del pressupost per al 94, i la deducció s'actualitzaria segons el PIB nominal. El juliol, el Ministeri d'Economia, i d'una manera unilateral, va comunicar l'ampliació d'aquest descompte fins a 150.000 milions de pessetes, malgrat que les mesures de racionalització eren dubtoses i amb efectes reduïts. No hi havia cap acord amb el ministre Solbes, i, si hi hagués hagut un acord, l'hauria pogut aprovar: encara estaven en el govern.

Per tant, queda clar que, malgrat que l'acord de l'any 1994 té alguns aspectes positius –s'intenta per primer cop establir un sistema més objectiu i s'estableix un escenari de creixement any rere any–, té alguns aspectes molt negatius –base insuficient, mesures de racionalització i distribució amb base «capitativa» no corregida per altres factors com l'estructura poblacional, l'existència de centres d'excel·lència o docència, el flux de malalts desplaçats–, que no han corregit el que sempre hem vingut reclamant: un pressupost real, suficient i equitatiu.

Per tot això, el Grup Parlamentari va prioritzar aquesta problemàtica en les negociacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 1997 i, com a resultat d'aquestes negociacions, es va aconseguir que els recursos destinats a la sanitat creixessin el 1997 un 6% i que els estalvis que es produïssin de l'aplicació d'una sèrie de mesures de contenció de la despesa, com són la congelació salarial o l'acord amb la indústria farmacèutica, revertissin en el finançament dels serveis sanitaris.

Què s'ha fet, què hem fet nosaltres per reduir el dèficit que vostè esmentava? En primer lloc, una de les poques comunitats a l'Estat espanyol que té un instrument, que és el Pla de salut, com un instrument de planificació estratègica per orientar la compra de serveis sanitaris i sociosanitaris en base als problemes de salut de la població, introduint alguns dels seus objectius en la contractació, en els contractes, en els convenis de compra de serveis amb les entitats proveïdores, i en aquest moment està creada una comissió assessora per al desenvolupament del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris.

Malgrat les seves afirmacions –i després m'hi referiré; si no, no tindria temps en aquest moment–, cal destacar els esforços realitzats per l'Institut Català de la Salut, tant en l'àmbit de l'atenció primària com de l'atenció hospitalària, per tal de reduir les seves despeses de personal, la qual cosa ha estat possible gràcies a l'ajustament de plantilles dut a terme: 1.024 persones menys de l'any 1993 al 1996, malgrat la posada en funcionament de nous serveis i el rigor en les substitucions de personal. D'altra banda, s'ha produït també una contenció del creixement de la despesa corresponent als serveis sanitaris concertats; així, la mitjana de creixement de les tarifes dels serveis concertats amb centres hospitalaris ha tingut la següent evolució: creixement del 92 envers el 91 d'un 9,8%; creixement del 93 envers el 92 d'un 4,5%; creixement del 94 al 93 d'un 1,2%; l'any 95, 2,7, i 2,6 l'any 96. Aquesta política de contenció ha incidit fonamentalment en els centres hospitalaris i extrahospitalaris, i s'ha mantingut el nivell creixent de recursos destinats als concerts sociosanitaris i de salut mental.

Pel que fa a l'atenció extrahospitalària, que vostè també ho ha esmentat, cal destacar les actuacions que s'estan portant a terme amb relació a la descentralització dels productes intermedis als proveïdors finals, com és el cas del transport programat, de les proves d'anàlisi clínica i del diagnòstic per la imatge, amb l'objectiu de donar la responsabilitat de la despesa a qui genera o sol·licita el servei, la qual cosa implicarà necessàriament una racionalització de la despesa.

Amb relació a les despeses de béns i serveis, cal destacar les actuacions dutes a terme també en l'àmbit de l'Institut Català de la Salut per tal de reduir el seu creixement. Així, cal fer esment de l'impuls dels processos de contractació agregada per als diversos centres sanitaris en aquelles partides que suposen un major volum de despesa, com són el material sanitari, la roba, els gasos medicinals, reactius, etcètera, que permeten aconseguir millores comparatives en els preus d'adquisició dels esmentats productes.

Cal també esmentar les actuacions realitzades en matèria d'estalvi energètic. Pel que fa a la despesa farmacèutica, em voldria referir als acords amb el Consell de Farmacèutics de Catalunya i amb Farmaindústria, i també amb mesures dirigides, per exemple, al seguiment dels grans prescriptors, als programes de formació i informació als professionals i a l'establiment de pressupostos orientatius a les diferents àrees bàsiques. Hem dut a terme també reordenacions de serveis assistencials a diverses zones de Catalunya, com el

Garraf, l'Anoia, Manresa i Mataró, i s'ha donat suport a la reconversió de determinats proveïdors, com l'Aliança o Sant Pau.

I, per acabar, res més que esmentar que hem estat pioners en l'impuls de fórmules de gestió –malgrat les seves afirmacions de mala gestió–, basades en la creació de les condicions que facilitin una gestió més eficient i eficaç dels recursos, consorcis..., la creació de consorcis –Terrassa, Parc Taulí, Vic–, fundacions –Igualada, Sant Pau–, empreses públiques –l'IDI, l'ICO, el Banc de Sang–, fet que el seu partit encara no té clar en aquest moment, en el tema de les fundacions o en el tema dels consorcis, com s'ha fet palès aquests dies en la discussió sobre el Projecte de Llei de fórmules de gestió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica la senyora diputada; té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, cada vegada que li faig una pregunta, o que l'interpello, em parla vostè del Govern socialista. Vostès estan fent aquí el mateix que fa el Partit Popular a nivell de l'Estat, que és parlar del Govern anterior. Però s'ha confós: aquí del que parlem és de la gestió de govern de Convergència i Unió a la Generalitat, i això és el que..., per això l'estem interpel·lant a vostè, o quan interpel·lem altres consellers en aquesta cambra.

Miri, m'ha reconegut que la situació..., o sigui, que els pactes del 94-97 van ser uns bons pactes, amb el que vostè ha dit, perquè realment, realment..., almenys, això ho van dir vostès, i quan vostè mateix ha dit els avantatges que tenien els pactes també ho ha reconegut. Miri una cosa... M'ha parlat dels afloraments dels dèficits, de tota la història passada: el 1994, precisament, el que es va fer és acabar amb la situació dels crèdits ampliables, i vostè ho sap molt bé, amb la qual cosa ja tots els càlculs anaven sobre despesa real, és a dir, vam fer un *borrón y cuenta nueva*, en aquest sentit. I és clar que sí, que van anar aflorant els dèficits, i d'aquests dèficits que van anar aflorant en el territori Insalud, Catalunya en va anar cobrant la seva part corresponent. I això és l'important.

També li estic reconeguda, senyor conseller, perquè no m'ha discutit les xifres del dèficit que jo li he donat, del 1995, i per primera vegada no les discuteixen en aquesta cambra, i per tant li estic agraïda, que així ho faci. Val a dir, també, que ens ha costat molts esforços arribar a aquesta xifra dels 286.000 milions de pessetes –el 31 de desembre del 95, torno a repetir.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Em parla dels 200.000 milions que fan falta –200.000 milions a tot l'Estat, anyalment–: un 16%, és a dir, un 15,99, que és el percentatge que té Catalunya d'aquests 200.000 milions, són aproximadament 30.000 milions de pessetes; per tant, amb això no en tenim prou, per-

què hem generat un dèficit aquests anys que demostra que, si no millorem la gestió, si no acabem amb les bosses d'ineficiència, no n'hi ha prou.

Miri, senyor conseller, jo crec que molt poca credibilitat tindran enfront dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya per imposar o introduir sistemes de copagament en el finançament mentre mantinguin aquesta deficient gestió i no siguin molt més eficients. No creu, senyor conseller, que seria molt millor aconseguir una gestió exemplar del propi pressupost? El que no pot ser és que les despeses administratives hagin augmentat en sis anys en un 50%, quan se suposa que hem anat a un sistema millor i més exemplar de la gestió de la sanitat. I voldria també recordar-li que el Grup Socialista al Parlament va votar afirmativament, de la modificació de la Llei d'ordenació sanitària, precisament aquests sistemes de gestió de què vostè parlava, que diu que el Grup Socialista a nivell d'Estat no hi està d'acord: estem parlant de la gestió del Consell Executiu de la Generalitat, i estem parlant d'aquesta cambra, del Grup Socialista, del Partit dels Socialistes de Catalunya, pel que fa a Catalunya.

Hi ha una dada important que no he dit fins ara i que encara fa que sigui més sorprenent que s'hagi arribat a una situació de dèficit tan elevada, de més de 300.000 milions –perquè si als 286.000 hi afegim el 96 ens n'anirem segurament, desgraciadament, als 300.000 milions, com a mínim–, i és la dada del 21% de persones de Catalunya que tenen doble cobertura, és a dir, que tenen un sistema d'assegurança privada, que fa que la despesa pública respecte a aquestes persones sigui menor, perquè tenen aquesta doble cobertura. És a dir que el que ve, en teoria, de diners, per cada cent persones, es reparteix entre setanta-nou; pot ser que algunes més, perquè resulta que no cobreixen les despeses farmacèutiques.

Per acabar, diré que segurament el model de la sanitat catalana pot ser una mica més car en comparació amb la resta de l'Estat, pel seu nivell de qualitat, quant a tecnologia i quant a investigació, i també pel seu nivell de proximitat. És veritat que tenim una bona xarxa d'hospitals comarcals, però en cap cas ni això, ni que el finançament de Madrid hagi de ser superior, ni el fet que manqui més finançament per als desplaçats, justifica ni de bon tros la situació a què la seva gestió ha portat la sanitat catalana. Per arreglar això, cal, primer de tot, més transparència, més voluntat política, una millor gestió i un gran pacte per la sanitat a Catalunya, amb tots els agents socials, polítics, professionals, i amb la participació de tot el sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la rèplica, i per un temps de cinc minuts, té la paraula el conseller senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyores i senyors diputats, si s'ha de parlar de Madrid és perquè el sistema de finançament no és una compe-

tència de la Generalitat: ho és del Govern central, i potser per això hem de parlar de quina és la situació. Jo no he parlat de quin és el dèficit o l'endeutament del Departament de Sanitat i Seguretat Social: jo he parlat d'insuficiència financera. D'una insuficiència financera que fins i tot crec que té noms i cognoms i que crec que vostè coneix molt bé.

Caldria aclarir una cosa. Una empresa, una institució, pot tenir dèficit per dos motius: en primer lloc perquè gestioni malament, que és la seva teoria, i en segon lloc perquè els recursos que rep siguin insuficients, i ho siguin any rere any —d'alguna manera, és l'argument que sembla que utilitzen els centres de què vostè ha parlat. Puc dir amb tota seguretat que no ens trobem en el primer dels supòsits: el sistema sanitari en el seu conjunt gestiona bé. Ens trobem, doncs, en el segon, amb un pressupost insuficient: la despesa sanitària pública encara és inferior al nostre país amb relació als països del nostre entorn. Amb totes les imperfeccions i defectes que segons vostè té el nostre model sanitari, el cert és que algun diputat que s'asseu al costat seu, o ben a prop, es passa beneint aquest sistema sanitari, aquest model sanitari català, arreu del món: no deurà ser tan dolent el model sanitari quan l'intentem exportar als països d'Hispanoamèrica... (*Remor de veus.*)

D'altra banda, vostè té una certa confusió, es confon amb les dades: confon les dades de les liquidacions pressupostàries que inclou el Compte general que el Govern presenta a aquesta cambra amb les dades de la Central de Balanços del Servei Català de la Salut. Aquesta és una eina creada per orientar els centres sanitaris que voluntàriament —que no hi són tots, que inclou també els centres de l'ICS— hi participen sobre la seva situació econòmicofinancera i la seva eficiència amb relació a d'altres centres del seu entorn. I és un error tècnic voler comparar aquestes dades, i més si s'utilitzen sense una anàlisi correcta. Es diu, per exemple, que el Servei Català de la Salut deu als centres 19.876 milions de pessetes de subvencions, quan aquest concepte inclou 15.899 milions de pessetes que són deutes dels patrons de l'Hospital Clínic amb l'esmentat centre, principalment l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, segons afirma la memòria auditada de l'Hospital Clínic Provincial de Barcelona, que va estar governat durant molt de temps per uns..., pels governadors que tenia l'Estat central aquí a Barcelona.

A més, presentar el dèficit de finançament de la sanitat com un problema exclusiu de la Generalitat de Catalunya és absurd, com quelcom que només afecta Catalunya.

Un altre exemple. Els informes que Coopers & Lybrand realitza per als proveïdors dels hospitals diuen que Catalunya deu uns 18.000 milions de pessetes a proveïdors. Aquesta xifra és un 11% del deute total dels proveïdors, quan Catalunya té un percentatge de població protegida del 16%; en canvi, Andalusia té un percentatge de població del 17,7%, i sap quin és el deute total? El 46% del seu deute. Probablement, també a Andalusia deuen estar gestionant vostès molt malament. Amb uns terminis de pagament que a Catalunya són de 385 dies i a Andalusia són de 549.

Parla de l'ICS. Sempre que aprofita l'ocasió, parla de l'ICS i de la mala gestió. Jo li demanaria certa coherència. Quan vostès demanen que Palafrugell no ho gestioni una altra entitat, sinó que sigui l'ICS, deuen entendre que ho deu fer bé. I vostès ho han demanat, i, si no, li ensenyaré el que han dit vostès a la premsa. I, en tot cas, ho farà l'ICS.

Deixi'm dir algunes dades de l'ICS, deixi-me'n dir algunes dades. De l'any 1993 al 1996, les altes s'han incrementat el 9,3%; el nombre de visites totals de l'Institut Català de la Salut s'ha incrementat el 20,3%; el nombre d'urgències, el 5,5%; el nombre d'intervencions, el 17,5%, i l'evolució de l'activitat de cirurgia major ambulatoria s'ha incrementat el 252,4%. També sembla que no coneix el que pensen de tot aquest tema del finançament de la sanitat altres consellers de sanitat. Per exemple, el senyor José Luis García Arboleya, en la seva compareixença a la subcomissió parlamentària, va dir que el Sistema Nacional de Salut tenia un deute de més de 200.000 milions de pessetes anuals, i que la Junta d'Andalusia ha reclamat en el seu moment, 240.000 milions de pessetes a l'Estat central. I, si vol, li citaré el que diu el senyor García Arboleya. Diu: «Con lo cual, 60.000 millones de diferencia, cuyo 17%» —i parla de les mesures de racionalització— «son 11.000 millones que, multiplicado por cuatro años, pues son casi 50.000 millones.» I per tant parla d'aquests 50.000; i ho fa també una companya seva, la consellera de sanitat de Castella - la Manxa, la senyora Matilde Valentín, que diu: «Para garantizar una capacidad homogénea del gasto sanitario es preciso partir del gasto real y disponer de un presupuesto globalizado del Sistema Nacional de Salud para todo el Estado.» De vegades es diu —i vostè ho ha dit— que el Departament de Sanitat centrifuga d'alguna manera el seu dèficit als centres concertats. El Departament compra serveis als centres concertats, paga unes tarifes i, com tots els indicadors de preus, han pujat menys ràpidament els últims anys, però no hi ha cap dubte que en la situació pressupostària que ens trobem, malgrat la qual encara creixen els concerts amb els centres, amb aquest creixement intentem aconseguir —i això ho estem fent— incrementar la productivitat atenent més malalts.

També m'ha parlat abans del Decret de l'assistència psiquiàtrica. Hi insisteixo, aquest Decret no és res més que el desenvolupament d'un decret de l'any 1990, i el que fem és que l'usuari aboni una part de...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La diputada em demana la paraula? Per quina...? Per al·lusions?

La Sra. Figueras i Siñol

Perdoni, senyor president, només és per contradiccions, perquè el senyor conseller ha afirmat que jo havia dit una cosa que no he dit.

El president

Endavant. Un minut.

La Sra. Figueras i Siñol

Només és una frase.

Jo en cap moment he qüestionat el model sanitari català, sinó la gestió que es fa de la sanitat a Catalunya, que és molt diferent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Iniciem el capítol de mocions...

El senyor conseller demana la paraula, per contradiccions o per al·lusions? (*Pausa.*) Per un minut, la té.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Si el model sanitari català té alguna virtut, és precisament haver introduït fórmules de gestió més eficients. I això ho reconeix tothom.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomunique l'àrea metropolitana de Barcelona

Iniciem, doncs, com he dit fa un moment, el capítol de mocions, l'onzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomunique l'àrea metropolitana de Barcelona, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Permetin, senyores i senyors diputats, que amb la presentació d'aquesta Moció, que ens agradaria que vostès votessin afirmativament, faci un petit repàs de quina va ser la nostra exposició en la interpellació, i que motivava aquella interpellació i aquesta Moció.

Nosaltres varem plantejar que hi havia una situació preocupant a les rondes de Barcelona. Una situació que venia, per un cantó, per una indefinició de la titularitat de les rondes; que també venia per una indefinició de la categoria d'aquestes –no sabíem si eren vies urbanes, si eren vies interurbanes, si eren travessies–; per una

característica particular d'aquestes rondes, que era la seva, diguem-ne, multimunicipalitat, ja que deu ajuntaments formen part..., o passen les rondes pels seus territoris, per les seves zones, més la pota nord, més la pota sud, més els accessos; pel volum de trànsit... Els dèiem a vostès, senyores i senyors diputats, fa quinze dies, que 915.000 vehicles passaven setmanalment per les rondes –140.000 diaris per la ronda de Dalt, i 110.000, de mitjana, per la ronda del Litoral–, i que això es convertia en un circuit amb unes carreteres, amb unes vies transitades, de les més transitades de l'Estat; que els accidents provocaven milers d'hores perdudes de treball, pels embussos; que un accident de camió representava una mitjana de 95 minuts d'aturada i una màxima de tres hores, i que el nivell de deteriorament dels serveis de control i dels serveis de vigilància d'aquestes rondes, i dels serveis de seguretat, s'havia agreujat perillosament, i més quan s'havien deixat de pagar, o es deixava de comptar amb determinats ingressos, amb determinats diners, que servien per al manteniment d'aquestes rondes.

Dèiem que s'havia perdut aquell pressupost de 181 milions de pessetes que donava, o que prestava, la Direcció General de Trànsit; dèiem que s'havien deixat de banda, o que no es comptava amb aquells 85 milions de pessetes que havia aportat l'IMPU, que servien per considerar temes dels túnels, dels serveis de socors, dels serveis de ventilació, dels serveis de control dels gasos, i dèiem que fins i tot tots els aspectes de senyalització horitzontal, que representaven 47 milions de pessetes l'any, s'havien perdut o no es tenien en aquests moments. Que en conjunt, explicàvem –i ho estic resumint ràpidament–, la pavimentació, la recuperació dels desperfectes, els accidents, la jardineria, etcètera, implicava una despesa de 1.549 milions de pessetes anuals, a la qual també vam fer un esment específic que va portar un cert debat amb el senyor conseller, sobre el rebut de la llum, que es devien al voltant d'uns 300 milions de pessetes en rebuts de la llum. I que aquesta era una situació econòmica preocupant, tant pel que era el manteniment com per la seguretat de les persones, com per donar d'una vegada per sempre una sortida positiva al problema de les rondes.

En aquest sentit vam fer la interpellació demanant al Govern que hi intervingués; que hi intervingués el Govern de la Generalitat per tal de coordinar, per tal de consorciar, per tal de trobar solucions. I això és el que varem plantejar amb aquella interpellació. I, jo, sincerament, senyores i senyors diputats, els he de dir que, personalment, em va sobtar en certa forma la resposta del conseller. Per què? Perquè la vaig trobar centrada molt en una rèplica al que en podríem dir els plantejaments de l'Ajuntament de Barcelona, quan aquí el que estàvem plantejant era una qüestió global que vam considerar una qüestió de país, una qüestió que afectava no sols un ajuntament específic –que evidentment té un pes específic molt gran–, sinó deu ajuntaments de l'àrea metropolitana, del que conforma una gran Barcelona. I la resposta del conseller se'm va centrar moltíssim en aquesta relació, diguem-ne, bilateral, entre Govern de la Generalitat i Ajuntament de Barcelona, i, més concretament, amb al·lusions específiques a l'alcalde Pasqual Maragall, en tot allò que feia referència

a si sortia a la foto, si pagava el rebut de la llum o no. Però obviem aquest tema.

El segon tema que també em va sobtar, de la intervenció del conseller, va ser la seva al·lusió a l'incompliment del conveni per part del que era aquesta relació bilateral amb l'Ajuntament de Barcelona. La mecànica parlamentària en aquell dia no va permetre un segon torn de resposta, en la qual li volia comentar al senyor conseller quina interpretació hi havia sobre els temes del conveni. Però a mi sí que m'agradaria acabar de llegir el punt 10 del conveni, signat entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, sobre el finançament de tota aquesta xarxa arterial de Barcelona, perquè crec que dóna una mica de llum a aquell debat que vam tenir aquell dia i que pot orientar positivament una sortida amb aquesta Moció que estem discutint.

La disposició desena, que té el títol «Conservació, explotació, titularitat, de les carreteres», diu el següent –i repetiré un trosset que va llegir el senyor conseller, però que no el va acabar de llegir del tot–, diu: «La conservació i explotació de les noves vies seran a càrrec de l'administració que les finansi fins que finalitzi la programació establerta en el present conveni. Un cop finalitzades les obres i el seu període de garantia, la titularitat en correspondrà a l'Administració local. La conservació i explotació de les vies estarà a càrrec de l'Administració local, i a aquest efecte s'instrumentaran, quan calgui, els mecanismes legals i econòmics procedents.» I repeteixo el que a mi m'agradaria que constés i que estem plantejant com una sortida positiva: «i a aquest efecte s'instrumentaran, quan calgui, els mecanismes legals i econòmics procedents». I quan estem plantejant aquesta interpellació i la Moció és que diem: aquests mecanismes encara no s'han instrumentat, o sigui, no s'han posat en pràctica aquests mecanismes legals i econòmics pertinents.

I el que plantejàvem aquí no era dir-li al senyor conseller: «Senyor conseller, vostè pagui.» No li estàvem dient això. Li estàvem dient: «Senyor conseller, vostè segui a parlar, agafi la direcció d'aquest tema, asseguï totes les administracions, segui també amb una taula amb el Ministeri del Fomento, segui amb els ajuntaments –amb aquests deu ajuntaments–, segui amb la Generalitat de Catalunya, a la qual vostè representa, i iniciïn converses; converses que han estat aturades i que no és el moment, aquí, en aquests moments, de discutir qui n'ha estat el responsable, o no.» Simplement, aquest era el plantejament de la nostra interpellació; com veuran vostès, també es correspon molt amb la Moció que els hem presentat per a la seva aprovació. Una moció que vostès coincidiran amb mi que és una moció lleugera, una moció pràcticament volàtil, de tan lleugera que és, i evidentment molt còmoda per al Govern de la Generalitat, però que l'únic que li demana és que s'iniciï d'una vegada el camí de sortida d'una situació que és preocupant, i que diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, juntament amb les administracions afectades, cerquin un acord, amb la major brevetat possible, per tal de garantir la gestió, el manteniment, la vigilància, l'explotació, de les rondes de Barcelona.» Aquesta era la iniciativa que vam plantejar en l'anterior debat parlamentari.

Aquesta és la iniciativa que creiem que és votable, i que s'ha de votar, perquè un problema d'aquest tipus, amb unes rondes com la ciutat de Barcelona, mereix l'atenció i la bona voluntat, i la bona voluntat política, per part de totes les administracions. I aquest és l'aspecte que nosaltres pensem que pot ser votat afirmativament.

No ens interessa l'enfrontament entre institucions. Ens interessa un tractament global d'aquest problema, un tractament de bona voluntat política. Pensem en aquests moments que el Govern de la Generalitat té alguna cosa a dir-hi, que les administracions locals tenen coses a dir-hi, i que amb postura de voluntat política positiva en podrem sortir endavant, pel bé de tots els milers de persones, dels milions de persones que fan servir aquesta xarxa viària, que no dubtem que és de les més importants de l'Estat espanyol i, segurament –segur–, la més transitada de tot Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha presentada una esmena del Grup Popular; per presentar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, en la meua intervenció defensaria l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Popular i em posicionaria, a la vegada, respecte a la Moció que ha presentat el Grup parlamentari Socialista, i que ha defensat l'illustre diputat senyor Joan Ferran.

L'abril de 1992, les rondes de Barcelona varen ser realitat. I no solament van esdevindre una obra vital per al desenvolupament d'infraestructures que envolten uns jocs olímpics, sinó que a la vegada ho són per a la intercomunicació de tota l'àrea metropolitana.

Barcelona, com s'ha dit ja aquí, capitalitza el centre de les rondes, però tenen afectació en deu termes municipals, és a dir, en deu municipis que envolten la ciutat de Barcelona. Avui, al cap de cinc anys, hem de tornar a parlar i parlem de les rondes, però ho fem dels problemes derivats especialment del seu manteniment i de futurs problemes que es poden derivar de falta de manteniment; m'atreiria a dir –i diré més– negligències que poden esdevenir sempre per falta de manteniment.

Com també s'ha dit, 140.000 vehicles diaris per la ronda de Dalt, 110.000 diaris per la ronda del Litoral, és a dir, prop del milió de vehicles diaris setmanal. Això converteix les rondes en una via d'extraordinària activitat. No solament han afavorit els desplaçaments d'un costat a l'altre de Barcelona, i també dins de l'àrea metropolitana, sinó que a la vegada és enllaç amb autopistes, futures autovies, el mateix port i també l'aeroport.

Les rondes varen fer que Barcelona, que Catalunya, estigués a l'altura d'altres ciutats europees, també de l'Estat espanyol, com Madrid, com París, com Milà. La construcció d'aquestes, en els seus diferents trams, com és lògic en una obra d'aquestes característiques, es va fer amb aportacions de totes les administracions, i els

corresponents convenis, convenis on, des del Grup Parlamentari Popular, ens hem d'aturar i fer-hi referència.

En primer lloc, conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques –avui Ministeri de Foment– i l'Ajuntament de Barcelona: ronda del Litoral, 30 d'octubre de 1987. El conveni, en l'apartat d'estipulacions, lletra e, diu el següent: «Interpretar per part de la comissió de seguiment» –i crec que hem de fer referència en més d'una ocasió a les comissions de seguiment d'aquests convenis–, «en cas de dubte, les normes i previsions del present conveni», comissió formada per dos representants de la Direcció General de Carreteres del Ministeri i dos representants de l'Ajuntament de Barcelona –i remarco «Ajuntament de Barcelona» perquè en el seguit dels convenis hi farà referència. El punt desè d'aquest conveni diu –i se n'ha fet referència aquí–: «Un cop acabades les obres i el seu període de garantia, passarà la titularitat a l'Administració local...», i continua aquest punt desè. Però també en d'altres convenis, i en aquest conveni signat en aquell moment pel ministre Javier Sáez de Cosculluela i l'alcalde de Barcelona, senyor Pasqual Maragall.

Faig referència a un altre conveni, concretament el de la ronda de Dalt, de l'any 1987, entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona; com en l'anterior, també, una comissió de seguiment, en aquest cas formada per dos representants de la Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya i dos representants de l'Ajuntament de Barcelona. En el punt novè d'aquest conveni, un altre cop es passa a dir: «La titularitat passarà a l'Administració local, acabat el seu període de finançament i el seu període de garantia», i en els mateixos termes tot el referent a la conservació i explotació –signat, aquest, pel president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, i per l'alcalde també de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Pasqual Maragall.

Conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques –Ministeri de Foment–, Ajuntament de Barcelona i Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana, referent al cinturó del Litoral, del 19 de febrer de 1993. En el seu punt quart, diu el següent: «El Ministeri, a través de la Direcció General de Carreteres, continuarà assumint la conservació de la ronda del Litoral durant l'any 1993». I en el seu punt cinquè diu: «Com a màxim el 31 de desembre de 1993, la Mancomunitat de Municipis es farà càrrec de la conservació i explotació de la ronda, del cinturó del Litoral» –signat pel ministre, en aquell moment, senyor Josep Borrell i per l'alcalde de Barcelona, senyor Pasqual Maragall.

Un altre conveni: el conveni subscrit entre la Direcció General de Trànsit i la institució municipal per a la programació urbanística i els Jocs Olímpics del 92, fent referència als sistemes de gestió de trànsit de les rondes; en la lletra g, com en els altres convenis, també una comissió de seguiment, formada per dos representants de la Direcció General de Trànsit i dos representants de l'Ajuntament de Barcelona. El punt vuitè d'aquest conveni diu: «L'Ajuntament de Barcelona es compromet a realitzar els acords necessaris amb les administracions locals que són suport territorial de trams dels cinturons per coordinar o gestionar directament la conservació i explotació del sistema de gestió» –signat pel director

general de Trànsit d'aquell moment, senyor Miguel Muñoz, i el regidor delegat de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Jordi Parnal.

Doncs queda clar, des del punt de vista del Grup Popular, que hi ha uns convenis, unes signatures, uns compromisos, uns compromisos de manteniment, i queden clares unes titularitats des del nostre punt de vista: del nus de la Trinitat fins al nus de la Diagonal, Ajuntament de Barcelona; del nus del Morrot fins al nus de la Trinitat, és a dir, ronda del Litoral, Ajuntament de Barcelona; del nus de Llobregat al nus del Morrot, Ministeri de Foment, i del nus de la Diagonal al nus del Llobregat, Generalitat de Catalunya.

La història de les rondes, la seva importància, els convenis, les signatures, les titularitats i les bones intencions, m'atreviria a dir, però avui problemes... Problemes, com he dit en el principi de la meua intervenció, que tenen l'origen en els manteniments –i fent referència al que l'illustre diputat senyor Joan Ferran feia tant en la interpellació de la darrera sessió com avui mateix–, els manteniments de senyalització, gestió del trànsit, és a dir, càmeres de televisió, senyalitzacions horitzontals i un llarg etcètera, amb un cost aproximat que es xifra –si no m'equivoco en els meus càlculs– en més de 300 milions de pessetes; una altra part, d'enllumenat i ventilació, de més de 55 milions de pessetes, i un cost total –i avui n'ha tomat a fer referència–, a part dels que he anomenat, del que són pavimentacions, desperfectes d'accidents, clavegueram, estacions elevadores, la mateixa jardineria, de més de 1.500 milions de pessetes.

I aquí es planteja qui paga, en definitiva, i crec que hem de ser clars amb aquesta Moció que se'ns proposa avui. Doncs els convenis són clars: qui en tingui la titularitat. Com hi pot haver avui càmeres de televisió que no funcionin? Com hi pot haver focus d'enllumenat en trams –i des de ja fa mesos– que estiguin apagats definitivament, que estiguin avariats? Com hi pot haver mal estat de trams de paviment, trams on ja ha desaparegut la senyalització horitzontal, i factures de llum pendents de pagament de més de 300 milions de pessetes? No és vindre a fer demagògia, però algú s'imagina les rondes i trams de les rondes amb la llum apagada perquè les companyies s'han cansat de tindre les factures, fins aquest moment, pendents de pagament? Un trànsit de prop d'un milió de vehicles setmanal ha d'estar sotmès a un conjunt de deficiències que posen en perill la seguretat de vides humanes? Aquest és un tema de verdadera alarma, on el llum ja és contínuament obert. Hem d'esperar un gran accident per assegurar totes les administracions damunt de la taula?

Però aniré més enllà. El director general de Trànsit, nomenat el juny de 1996, s'adreçava l'11 de juliol a l'alcalde de Barcelona. En primer lloc, li feia referència a un escrit de la mateixa Direcció General de Trànsit, del juny del 95, sobre la problemàtica del manteniment de les instal·lacions, regulació i control del trànsit, i li recordava que el Ministeri havia contractat el manteniment també l'any 1996, i ho feia per tal que durant tot aquell temps es solucionessin els problemes, tenint present i dient-li en el mateix escrit que a partir de l'1 de gener d'enguany no es farien càrrec del manteni-

ment. En la resposta, l'alcalde de Barcelona li contes-tà que era conscient del venciment del contracte i que s'havia d'obrir un procés de diàleg. Avui –març, ja, de 1997– no s'ha fet aquest procés.

Senyores i senyors diputats, l'Ajuntament de Barcelona –i ho hem de dir des del Grup Parlamentari Popular aquí al Parlament de Catalunya– no té cap partida pres-supostària per al manteniment de les rondes, és a dir, zero pessetes. Suposem i esperem que no hauran per-dut els convenis, perquè en aquests hi ha responsabili-tats contractuals assumides i ben clares.

Avui, les rondes continuen jugant un paper clau. Les inversions que s'estan executant i de futur hi connecten: l'autovia des de Martorell, que connecta amb el cintu-ró del Litoral; la remodelació del nus de Bellvitge i duplicitat de carrils, de dos a quatre, i també obres de futur que connecten amb les mateixes rondes. Proble-mes que s'han de solucionar. I avui des del Grup Par-lamentari Popular no volem entrar a dir qui té la res-ponsabilitat del moment en què ens trobem, però el Govern de la Generalitat té, entre moltes d'altres, la responsabilitat d'intentar solucionar aquesta problemà-tica. Les rondes són a Catalunya, són a Barcelona, ter-ritori de Catalunya i d'ús a Catalunya, i ni l'àrea metro-politana ni els habitants de Barcelona i dels municipis afectats –i m'atreveixo a dir tots els usuaris de les ma-teixes rondes– no poden continuar així, tot i que proba-blement la Generalitat ja hagi assumit les seves respon-sabilitats.

Ara bé, com he dit, hi ha convenis, signatures, i és per això el motiu de la nostra esmena d'addició, que fa re-ferència en el text a l'Ajuntament de Barcelona i al conveni, i és per això que el Grup Parlamentari Popu-lar, desitjant que s'accepti aquesta esmena, hi votarà favorablement. En cas de no fer-ho, ens abstindríem, ja que creiem que no fóra lògic parlar del Consell Execu-tiu de la Generalitat, d'administracions afectades, sense fer-ho de manera clara de l'Ajuntament de Barcelona, peça clau per buscar i trobar les solucions adients.

Acabo, senyor president. Senyores i senyors diputats, prop d'un milió de vehicles setmanals circulant per les rondes no poden esperar més ja, en aquest moment, interpretacions de convenis, falta de responsabilitat política i manca de voluntat.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup Mixt, el diputat se-nyor Benet Tugues, que veig que ho farà des de l'escó.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. La Moció que se'ns posa a consideració és una moció amb un text curt i clar –la qual cosa sempre és d'agrair–, i a més a més reclama una cosa aparentment tan innòcua com és que el Con-sell Executiu, juntament amb altres administracions afectades, busquin l'acord per tal de garantir la gestió, manteniment, vigilància i explotació de les rondes de

Barcelona. Qui es podria negar a recolzar un text d'aquestes característiques? El que passa és que si hom va seguir el debat derivat de la interpellació del diputat senyor Joan Ferran amb el conseller de Política Terri-torial i Obres Públiques, la cosa no és tan innòcua ni tan innocent; probablement és una mica penosa, però no innocent. Penosa perquè discutir mitjançant una interpellació sobre qui pagarà la llum de determinat tram de les rondes provoca un cert astorament. De fet, la qüestió, certament, no és només la de pagar la llum, encara que sí que és la més sorprenent, perquè el pano-rama que ens va pintar el senyor Ferran sobre l'estat de gestió i conservació de les rondes era de Far West, en la seva més estricta definició de ciutat –en aquest cas, de rondes– sense llei: sense que ningú es preocupi de l'estat dels sistemes de vigilància i senyalització vari-able, càmeres, senyalització lluminosa, pòrtics, ventila-ció, postes de SOS, sensors d'SO, enllumenats de tú-nels, generadors; sense que ningú es preocupi de la senyalització horitzontal, vertical i informativa, del manteniment del ferm, i ja no diguem d'aspectes com la jardineria, parterres, talussos i palmeres escapçades per l'impacte d'algun vehicle, i sense que ningú es pre-ocupi, com deia, de pagar la llum. De fet, després d'es-coltar el senyor Ferran, sorprèn que tants i tants ciuta-dans optin encara per utilitzar les rondes i no busquin alguna altra opció alternativa.

És una obvietat dir ara que això no pot continuar així i que, per tant, tothom ha d'assumir les seves responsa-bilitats, si no és que l'exemple que pretén donar l'Ad-ministració –i no dic quina– sigui aquest tan penós. I ara es pot continuar la discussió encetada en la substan-ciació de la interpellació de si és l'Ajuntament de Barcelona, o altres ajuntaments, o els consells comar-cals afectats, o és el Govern de la Generalitat qui ha de pagar el manteniment de les rondes. El que resultaria grotesc és que, construïdes les rondes, inaugurades degudament amb tota la parafernàlia que una inau-guració d'aquesta categoria exigeix, ara ens espolséssim la gestió com aquell que s'espolsa una nosa. Certament, és poc agraït i poc lluït gestionar i mantenir les rondes; no pots ara inaugurar el recanvi d'una càmera de vigi-lància o tallar la cinta d'un nou rètol informatiu. Ara, els ciutadans, de tota manera, tenen tot el dret del món a circular per vies en condicions a tots els nivells. Prou accidents, i greus, hi ha a la rondes, prou embussos, prou retencions, com perquè l'Administració encarre-gada d'una gestió que intenti evitar aquests inconveni-ents es desentengui d'aspectes fonamentals com els que anunciava en la seva interpellació el senyor Ferran.

Per tant, no hi ha cap excusa perquè la situació conti-nui tal com ens la van definir. El que no farem, però, nosaltres és entrar en una baralla sobre qui és el respon-sable d'aquest desori; aquest entenem que no és ni el lloc ni el moment. Nosaltres ni assenyalem amb el dit, ni acusem ningú, ni volem donar suport a coartades partidistes. Qui hagi de pagar, que pagui; qui hagi de mantenir, que mantingui; qui hagi de gestionar, que gestioni.

De tota manera, com deia al començament, qui es pot negar a recolzar un text que demana a diferents admi-nistracions arribar a un acord? El senyor Ferran, en un

to entre èpic i nostàlgic, ens recordava un cartell que deia: «I tu què has fet per la victòria?» –de fet, el cartell havia de dir: «I tu què has fet per pagar la llum de les rondes?» Doncs miri, senyor Ferran, de moment nosaltres li votarem favorablement la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigercós. (*Veus de fons.*)

El Sr. Bargalló i Valls

Senyor Bargalló, senyor president.

Vam escoltar amb molta atenció en el Ple passat la interpellació formulada pel diputat senyor Ferran i Serafini, molt bona part de la qual hem sentit reiterada avui per part dels tres portaveus..., o dels dos portaveus, i d'ell mateix, que ens han precedit. Sens dubte, aquest és un tema complex, del qual es podria fer fàcilment molta demagògia, del qual es poden fer també discursos fàcils i cridaners, però a la vegada és un tema que posa a la taula la dificultat de la coordinació entre administracions i, a la vegada, la necessitat d'aquesta mateixa coordinació.

El senyor Ferran i Serafini, en presentar la Moció, deia que era una moció modesta, volàtil –seguint el lirisme que ha utilitzat–, i de fet, realment, és una moció que pot ser aprovada per tot el Ple, perquè estrictament és una moció que demana una cosa tan elemental com que la gestió, el manteniment, la vigilància i l'explotació de les rondes dites «de Barcelona», però que no només són de Barcelona, sinó que arriben a deu municipis, han de tenir aquest garantiment, perquè són utilitzades diàriament per un volum de la població molt important. I, en tot cas, demanar que totes les administracions afectades, les més importants, les que tenen més pes específic o més quilometratge en el seu municipi, i les que menys..., és una petició absolutament justa.

Per aquests motius, i perquè sabem que el senyor Ferran i Serafini això ho fa amb la voluntat que tots els convenis signats i que avui s'han anat reiterant s'han de complir, i no pas amb la voluntat d'inventar-se convenis nous o d'altres d'aquest tipus, el nostre Grup donarà el vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació del Ple anterior es va manifestar una posició, des del nostre punt de vista, de poc contingut polític per part del conseller de Política Territorial, en el sentit de limitar l'acció i la gestió pública a l'aplicació d'un article d'un conveni. Qui ha de fer el manteniment de les rondes de Barcelona? L'Ajuntament de

Barcelona? La Generalitat? El conseller deia: «Nosaltres, el Govern de Catalunya, només la part que ens toca; la resta que s'espavili qui li pertoca». Home, a mi em sembla que, en un tema d'aquest tipus, cal una mica de responsabilitat institucional i dir que les rondes de Barcelona són una via supramunicipal, una via metropolitana; fins i tot, i aquesta n'és una demostració, la utilitzen els camions que vénen de França i es dirigeixen cap al sud, per evitar el peatge de l'autopista. Des del nostre punt de vista, la Generalitat no es pot emparar en l'articulat d'un conveni –val a dir, també, signat a corre-cuita per fer front als esdeveniments del 92– per deixar sense manteniment una infraestructura tan important.

Dit això, cal que les administracions afectades –tal com diu també la Moció proposada pel Grup Socialista– busquin una concertació per finançar el manteniment de les rondes, tal com es va fer també en la construcció, entre la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministerio de Fomento. Una vegada trobat el finançament a partir d'aquestes reunions, hi ha d'haver un control de la gestió, del manteniment, de la vigilància i de l'explotació d'aquestes rondes, i aquest control l'ha de fer l'Autoritat del Transport Metropolità, ja constituïda, on participen representants dels ens locals, Govern de la nació i Govern de l'Estat. I a partir d'aquest ens, des del nostre punt de vista, portar a terme una política de mobilitat sostenible que es basa a transvasar usuaris del transport privat al públic portant a terme polítiques de transport intermodal; un element, em sembla, bàsic, i no acabarem de fer-ne pedagogia, sobre aquest tema.

I, per acabar, dir que votarem, evidentment, favorablement aquesta Moció del Grup Socialista, ja que creiem que és un primer pas per solucionar la problemàtica de les rondes, i dir també que, si s'aprova aquesta Moció, cosa que esperem per responsabilitat política, exigirem que la concertació de les administracions afectades es faci al més aviat possible i, evidentment, denunciarem qualsevol actitud dilatòria en aquest tema.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Víctor Vila. (*Pausa.*) Endavant, senyor diputat.

El Sr. Vila i Giró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ferran, illustre diputat, voldria començar la meua intervenció arran d'aquesta Moció explicant una metàfora, una alegoria. Diu que eren tres amics que volgueren compartir un bell somni: costejar el disseny i la construcció d'un gran jardí, d'un parc al servei del veïnat. Els tres amics es posaren d'acord en la seva aportació econòmica fins a la col·locació de la darrera palmera i es dividiren el parc i en feren tres parts, una per a cada un, i es comprometeren, en la seva part, a la gestió, el manteniment, la vigilància i l'explotació. I vingué l'estiu i arribà el dia de la inauguració i es feren moltes festes en una de les parts del jardí, i després de les festes un dels amics no volgué acceptar

el conveni signat i els altres dos amics no li feren qüestió i compliren tot el signat.

Senyores i senyors diputats, aquesta allegoria em recorda, i molt, el tema que ara estem debatent i que l'Ajuntament de Barcelona, una de les tres parts signants dels convenis en el tema de les rondes, utilitza el Grup parlamentari Socialista per difuminar les responsabilitats inherents a la seva titularitat en els trams que n'és titular. Serà clarificador que torni a recordar a tots vostès, senyores i senyors diputats, la situació de les rondes de Barcelona, m'hi veig en l'obligació.

Cal assenyalar, en primer terme, que es poden distingir diferents trams. El tram primer, tram de les rondes inclòs entre el nus de la Trinitat i el nus de la Diagonal: es tracta d'un tram amb característiques urbanes sense vorals i amb palmeres en la mitjana, de tres més tres carrils; aquest tram va ser construït per la Generalitat i és de titularitat de l'Ajuntament de Barcelona. El segon tram, tram de les rondes inclòs entre el nus de la Diagonal i el nus del Llobregat: es tracta d'un tram de característiques de traçat i secció amb vorals que són de tipus menys urbà que l'anterior; és una secció de tres més tres carrils; aquest tram va ser construït per la Generalitat i és de titularitat de la Generalitat; té mitjanes amb barreres rígides de seguretat en tota la seva longitud. Els dos trams anteriors formen l'anomenada ronda de Dalt.

Tercer tram, tram de les rondes inclòs entre el nus del Llobregat i el nus del Morrot: construït pel Ministeri de Foment fa molts anys, amb característiques viàries que permeten el trànsit de tipus interurbà, amb vorals i radis adients; aquest tram és titularitat del Ministeri de Foment i té una secció bàsicament de dos per dos carrils. Tram quatre, tram de les rondes inclòs entre el nus del Morrot i el nus de la Trinitat: té característiques urbanes sense vorals, va ser construït pel Ministeri de Foment amb motiu dels Jocs Olímpics; aquest tram és de titularitat municipal i té una secció bàsicament de dos més dos carrils. Els dos trams anteriors formen l'anomenada ronda del Litoral.

Actualment els trams de característiques viàries menys urbanes tenen una regulació diferent: el tram dos, Diagonal - nus del Llobregat, es regula per la Llei de carreteres de la Generalitat, i el tram tres es regula per la Llei de carreteres de l'Estat; els trams de tipus més urbà, 1 i 4, no tenen una regulació específica, però sobre aquests trams actua la policia municipal de Barcelona, bàsicament, i són controlats pel centre de control municipal de les rondes; als trams fora del terme municipal de Barcelona, la Guàrdia Civil de trànsit té les competències en matèria de regulació de trànsit —trams 2 i 3.

Pel que fa directament a la conservació de les rondes, cal tenir present que els convenis entre les diferents administracions que van construir les rondes defineixen molt clarament les titularitats dels distints trams i les administracions responsables de la seva conservació i explotació.

D'acord amb l'anterior, i mentre no s'arribi a altres acords, l'únic tram de les rondes de titularitat de la Generalitat de Catalunya és el que transcorre entre el

nus de la Diagonal i el nus del Llobregat —el tram dos. Segons els convenis subscrits, el tram de les rondes de Barcelona inclòs entre el nus de la Trinitat i el nus de la Diagonal és de titularitat demanial de l'Ajuntament de Barcelona. Pel que fa al tram inclòs entre el nus de la Diagonal i el nus del Llobregat, s'ha de tenir present que aquest tram és de titularitat de la Generalitat de Catalunya, la qual garanteix el seu manteniment, vigilància i explotació en condicions adients. S'ha de considerar també que el Ministeri de Foment conserva els trams de la seva titularitat.

Pel que fa al tram esmentat en primer lloc, és a dir, el tram entre el nus de la Trinitat i el nus de la Diagonal, cal tenir present que la seva explotació es fa mitjançant el centre de control de les rondes gestionat per la policia municipal de Barcelona. El manteniment d'aquest tram és atès per l'Ajuntament de Barcelona en tot allò que fa referència a les incidències que afecten el trànsit; la resta del manteniment presenta certes deficiències, que en tot cas són imputables a l'Ajuntament de Barcelona.

Senyor Ferran, en la seva intervenció ha dit, ha recordat que hi havia una indefinició sobre la titularitat. Bé, repeteixo, vostè probablement deu tenir la titularitat indefinida, però només la té vostè, perquè els convenis que es van signar en el seu moment diuen que «acabats els períodes de garantia, la titularitat de determinats trams de les rondes seran de les administracions locals», i jo entenc que ni la Generalitat de Catalunya ni el Ministeri de Foment són administracions locals.

Senyor Boada, vostè ha fet un comentari respecte a la clàusula desena. No es va anar de pressa; aquesta clàusula va sortir i es va fer l'any 87. O sigui, realment, senyor Boada, des de l'any 87 no es va tenir pressa a acabar el 92, però es van fer aquestes clàusules del conveni. I aquesta clàusula desena, que és la que parla de la conservació, explotació i titularitat, hi diu el mateix que vostè ha comentat, senyor Ferran; exactament igual al que va dir el conseller; està transcrit, les mateixes paraules: «La conservació i explotació de les noves vies» —s'entén la ronda de Dalt i la ronda Litoral— «serà a càrrec de l'administració que la financi fins que finalitzi la programació establerta en el present conveni, que s'acaba, precisament, amb la construcció de la infraestructura. Un cop finalitzades les obres i el seu període de garantia, la titularitat correspondrà a l'Administració local».

No hi ha massa lloc a dubtes, aquí: la conservació i explotació de les vies estarà a càrrec de l'Administració local. Ho torno a dir: de l'Administració local. I, a més a més, anava dient el senyor conseller: «...i a aquest efecte s'instrumentaran quan calgui els mecanismes legals i econòmics procedents». Això és el que va dir exactament el conseller el dia de la seva interpellació —està transcrit en el seu discurs.

Perquè, senyor Ferran, amb aquesta Moció el Grup parlamentari Socialista no hauria de donar la impressió que aquí del que es tracta és d'escombrar responsabilitats cap enfora perquè no es poden assumir les pròpies. Indubtablement em refereixo a l'equip de govern de l'Ajuntament de Barcelona. Perquè, senyor Ferran,

quants diners hi ha en el pressupost de l'Ajuntament de Barcelona per fer front a aquestes obligacions contractuals? S'han d'assumir moltes responsabilitats i resulta que n'hi ha una que evidentment no és lluïda, que és la de pagar –i abans s'ha comentat, l'electricitat no és lluïda, però realment és obligatòria–; vostès reclamen la col·laboració de les altres administracions, que certament s'ha fet, però que a partir del moment que un assumeix alguna responsabilitat..., perquè si no, si s'actua irresponsablement, aleshores no es pot demanar corresponsabilitat a ningú.

Senyores i senyors diputats, el meu Grup, el Grup de Convergència i Unió, està disposat que el Govern de la Generalitat cerqui uns acords amb totes les administracions afectades i que sigui prioritari, com a model a seguir, el referent de la M-30 a la ciutat de Madrid.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president; des del mateix escó, per posicionar-me sobre l'esmena que ha presentat el Grup Popular.

Mirin, senyors del Grup Popular, hi han tres raons per les quals no els podem acceptar aquesta esmena. La primera, perquè és una raó que podria ser d'una certa desconsideració als deu ajuntaments pels quals circulen les rondes de Barcelona; no seria de rebut que constés el nom d'un ajuntament i dels altres deu no, seria una desconsideració, i ens sembla que en la redacció de la nostra Moció s'entén clarament que «el Parlament de Catalunya insta totes les administracions afectades». L'Ajuntament de Barcelona, òbviament, és una administració afectada i, per tant, considerem que en aquesta redacció està inclòs precisament el que vostès ens plantejaven.

Segona raó per la qual no els la podem acceptar: és perquè nosaltres hem fet molta atenció que el que preteníem no era una confrontació entre els interessos d'un determinat ajuntament, en aquest cas el de Barcelona, i la Generalitat de Catalunya; hem plantejat una moció en què dèiem que aquest era un problema de país, d'una carretera, d'un circuit dels més transitats de l'Estat i que per tant, i per aquestes circumstàncies, no pot ser un tema bilateral entre dues administracions quan en aquests moments està afectant un conjunt molt ampli. I per altres coses: perquè no ens interessa reobrir aquesta interpretació, que considerem incorrecta, d'enfrontament interinstitucional només entre dues administracions.

I una tercera, i una tercera raó, que és més que una raó, és una sospita: sospitem que en la seva intervenció hi ha una certa intenció de fer oposició a l'Ajuntament de Barcelona a través del Parlament de Catalunya. I aquesta raó em sembla que obeeix més a interessos del seu grup municipal que no, precisament, a un interès de

caràcter general com en aquests moments estem plantejant en el Ple del Parlament de Catalunya.

I, per acabar, senyor president, simplement per una allusió, una pregunta directa que m'ha fet el senyor Víctor Vila, sobre els pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona respecte a les rondes: sembla que el senyor Víctor Vila no tingui grup municipal convergent a l'Ajuntament de Barcelona, que m'hagi de preguntar a mi quins són els pressupostos per a les rondes.

Gràcies.

El president

Acabada la presa de posicions i el debat, i fixada la posició del Grup que ha presentat la Moció sobre l'esmena presentada, que no ha sigut acceptada, iniciarem la votació.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut refusada per 43 vots a favor, 50 en contra i 9 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

El diputat senyor Higin Clotas, portaveu del Grup Socialista, em demana la paraula.

El Sr. Clotas i Cierco

Sí, senyor president, per sol·licitar una alteració de l'ordre del dia, que fóra passar la interpellació..., però, la Moció que correspon substanciar en aquests moments, que és la que porta el número de l'ordre del dia 12, del senyor Joan Ganyet, del diputat senyor Ganyet, a l'últim punt de l'ordre del dia, i poder substanciar primer, acumulativament, les mocions números 13, 14 i 15.

El president

Moltes gràcies. Pregunto als portaveus dels grups parlamentaris si estan d'acord amb aquesta alteració de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Hi ha acord per part de tots els grups.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats

Molt bé, doncs, en aquest cas, iniciarem el debat dels punts 13, 14 i 15, les tres mocions subsegüents a les interpellacions respectives sobre finançament d'universitats, sobre proposta d'implantació, integració i reordenació de l'ensenyament universitari en relació amb la programació universitària per al període 1996 i, la tercera de les mocions, sobre la política universitària.

La seqüència per a aquest debat conjunt seria la següent. Primer intervindrien els grups presentants de mocions –en primer lloc Esquerra Republicana, que presentarà la seva Moció i es posicionarà sobre les mocions dels punts 14 i 15; a continuació el Grup Socialista, que presentarà la Moció número 14 i es posi-

cionarà sobre les mocions dels punts 13 i 15, i en tercer lloc el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que presentarà la Moció del punt número 15 i es posicionarà sobre les mocions dels punts 13 i 14—; després intervindria el Grup de Convergència i Unió per a les esmenes presentades a les tres mocions, i es posicionaria sobre les tres mocions, i, finalment, els grups que no han presentat esmenes.

Iniciem, doncs, el debat, en primer lloc, amb la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per exposar la seva Moció, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Ara substanciem la discussió de les mocions subsegüents a les tres interpellacions que sobre universitats vam tenir oportunitat de desenvolupar en el passat Ple. Les tres mocions —i el nostre posicionament serà tant de defensa de la nostra com de plantejament respecte a les altres dues— tenen uns elements comuns, com van tenir les interpellacions, i uns elements de distinció, perquè les mateixes interpellacions es van anar desenvolupant sobre aspectes diferents de la política universitària. La Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana té quatre punts, sobre quatre dels blocs amb què vam voler estructurar la nostra intervenció.

En primer lloc, un bloc que creiem que en bona manera explica part de la problemàtica dels altres tres i que, d'altra manera, en podria donar vies de solució, que és la necessitat de començar a treballar en la redacció d'un projecte de llei del sistema universitari de Catalunya. Bona part de les qüestions que estem discutint no dic que es poguessin solucionar només pel fet de tenir una llei pròpia, perquè, com tots sabem, podia ser una llei pròpia dolenta, o bona que després es posés a la pràctica de manera dolenta o de manera bona; el que sí que és cert és que el fet de no tenir aquesta llei pròpia ens porta una problemàtica que no es pot solucionar d'una manera clara.

Un dels aspectes que estarà aquí damunt la taula avui i que els propers dies tindrem en aquest Parlament és el fet que l'actual legislació universitària ens obligui, els que creiem en la universitat pública, a triar una via legal que no sigui la de la universitat pública. Això ens va succeir amb la Universitat Oberta de Catalunya. Jo recordo que va ser precisament, entre molts altres motius, a través d'una moció del Grup d'Esquerra Republicana sobre el tema de la universitat no presencial que es va anar endegant el treball, i tots teníem clar que volíem una universitat no presencial catalana, però que la legislació espanyola no ens ho permetia, que ja n'hi havia una que es deia UNED, amb la qual no estàvem, ni tecnològicament, ni curricularment, ni metodològicament, d'acord. I vam haver d'optar per una via que no era la de la universitat pública. Això és una contradicció en molts aspectes, però, per altra banda, és el resultat que hi ha una legislació marc que no s'adequa a les nostres necessitats. Per això demanem aquesta redacció d'aquest projecte —i ens trobarem d'aquí a uns dies, parlant de la Universitat de Vic, ens tornarem a trobar amb el mateix tema, parlant de la universitat de Vic.

En segon lloc, parlarem del tema de les beques. També n'hem parlat moltes vegades: ara hem de celebrar que les negociacions de traspàs estiguin avançades i, en tot cas, ara el que ens preocupa és no només acabar d'aconseguir el traspàs de les beques, sinó que això ens permeti consolidar una política d'igualtat d'oportunitats a l'hora de l'accés als estudis universitaris i als estudis de caràcter superior o secundari no obligatori. I aquí és on hem de començar a treballar com a pas següent.

En tercer lloc, hi ha aquella famosa Moció 28/IV, de l'any 93, en què se'ns va aprovar l'inici de confecció d'un estudi sobre alguns dels nous criteris de finançament. Aquest estudi es va aprovar, o aquesta Moció, i deia, en el seu últim apartat, del punt cinquè, que el Parlament rebria les conclusions de l'estudi; han passat alguns mesos, alguns anys, i el Parlament encara no ho ha rebut. Doncs ara demanem..., allò, de manera volàtil, com deia el diputat Ferran i Serafini en la Moció anterior, de manera tranquil·la, demanem que ara, en un termini concret i prudencial, però a la vegada molt clarament fixat, puguem rebre-ho.

I finalment el tema..., un altre aspecte de les conseqüències de la legislació LRU a casa nostra, que és la situació actual de bona part del professorat universitari, en què la mateixa universitat s'ha vist abocada a un tipus de contractació i de règim laboral que no és el més adequat possible.

Pel que fa a les altres mocions, hi ha aspectes, tant en la Moció socialista com en la Moció d'Esquerra Republicana, que van pel mateix sentit, i, per exemple, d'altres diputats i diputades ja en faran esment, però hi ha hagut fins i tot una proposta de transacció per part del Grup de Convergència i Unió en tres punts de les tres mocions, que l'hem signada tots els grups, i per tant hi estem d'acord, i això indica aquest sentit. De fet, en la Moció del Partit Socialista, insisteixo, votarem també tots els punts a favor, com farem en la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

En la Moció d'Iniciativa per Catalunya, només hi ha un punt en què nosaltres tenim un petit dubte, no en el que vol dir Iniciativa per Catalunya - Els Verds en aquesta Moció, que hi estem d'acord, sinó en algunes de les conseqüències que podia tenir tal com està redactat, que és, justament, el fet que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, amb la ploma del diputat senyor Ignasi Riera —o amb el teclat informàtic—, ens diu que el que cal deixar clar és que els recursos públics destinats per a la vida acadèmica habitual de les universitats han d'anar a parar només a les universitats públiques. En això estem absolutament d'acord, i a més a més hi estem absolutament d'acord perquè hi ha una legislació, fins i tot, que ho deixa molt clar; aquí hi ha el problema, que ja sortirà damunt la taula, que ja he explicat al començament, de la UOC. La UOC no és una universitat pública, en aquest sentit, no pas perquè els grups parlamentaris no ho volguéssim, no pas perquè el Govern no ho volgués —almenys així sempre se'ns ha dit—, sinó perquè la legislació ens hi obligava. Per tant, el que ens agradaria és que s'acabés trobant una fórmula en què, mantenint aquest postulat, per nosaltres irrenunciable, que els diners públics per al manteniment

universitari han de ser per a les universitats públiques, se salvés aquest fet de la UOC, que, en tot cas, en tot cas, a més a més, quan s'acabi fent una llei universitària catalana –que un dia o altre s'acabarà fent–, la UOC es podrà reconvertir a universitat pública, que és el que en aquell moment demanarem i el que el nostre Grup situarà en el redactat d'aquest Projecte de llei d'universitat pròpia de Catalunya: la conversió de la UOC en universitat pública, que és la voluntat inicial i la que acabarà sent.

De les mocions d'avui, en sortirà un conjunt de text aprovat que em sembla que és un pas endavant. Segurament no sortirà tot el que nosaltres proposem i els altres grups proposen, però que s'aprovi serà un pas endavant que em sembla que, a més a més, ens obligarà no tan sols a continuar parlant d'universitats, sinó a parlar-ne més encara, d'universitats. Ho vaig dir en la interpellació i ho reitero avui: fa deu anys del traspàs de les universitats a la Generalitat, hem complert una primera etapa; la segona etapa és anar molt més endavant, molt més endavant, no tan sols en els aspectes que hi ha hagut aquests primers anys, de consolidació d'estudis, d'augment d'universitats, de perfil d'un altre sistema universitari, sinó molt més endavant a través d'aquests passos normatius, d'aquests passos legislatius, fins i tot passos de creació de noves vies de finançament, de creació d'un nou plantejament, de creació de solucions.

Pel que fa a les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió a la nostra Moció, senyor president –i aprofito..., i ara ja em posiciono sobre les esmenes i, per tant, renuncio al torn que em pertoca reglamentàriament posteriorment–, l'esmena al punt tercer, que canvia «donar compliment» per «trametre»..., com que, per nosaltres, «donar compliment» entenem que reglamentàriament vol dir que el Govern ens ha de trametre l'informe corresponent, doncs, ja ens va bé, i el que parla..., en lloc de dir «al punt cinquè», sinó a l'especificitat del punt cinquè, que volíem que es complís, que era l'informe sobre el nou sistema de finançament, doncs, l'acceptem sense cap inconvenient. I, pel que fa al punt quart, com que hem signat aquesta transacció amb el punt cinquè de la Moció del Grup Socialista i les esmenes del Grup de Convergència i Unió, evidentment que nosaltres sí que, quan signem un paper en el Parlament, després complim i votem d'acord amb aquest; per tant, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000

Per presentar la seva Moció, té la paraula, en nom del Grup Socialista, la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és una satisfacció per al Grup Socialista al Parlament de Catalunya el debat que, a l'entorn de les tres interpellacions plantejades i el que avui completem amb la presentació de mocions, s'ha fet al voltant de la política universitària. Nosaltres pensem que aquest debat respon –respondrà, en part, en funció dels textos que acabem aprovant avui–, respon a demandes del present i, segurament, el que és més important, ha de respondre, ha de ser funcional amb els desafiaments de futur que la formació universitària té plantejats al nostre país. Segurament, com deia el diputat que m'ha precedit, tot el gruix de text aprovat avui significa un pas endavant. Amb aquesta perspectiva, nosaltres considerem que són mocions per avançar; són mocions, segurament, per avançar potser menys del que el nostre Grup voldria, però, d'alguna manera, significaran un avenç en la consolidació, en aspectes diversos, de la política universitària a Catalunya.

M'avanço a dir que les esmenes plantejades pel Grup de la majoria tendeixen, segurament, a suavitzar el caràcter de molts dels textos que es contenen en les mocions i que, evidentment, pensant en termes de consens i pensant en termes d'avançar fins allà on sigui possible, és amb aquesta lògica que el meu Grup ha acceptat les esmenes que s'hi han plantejat. El que sí que vull anunciar ara és que hem de ser especialment curosos en el seguiment i en el compliment d'aquestes mocions, perquè si són mocions que rebaixen uns plantejaments que són en part insuficients, i després no som capaços de garantir-ne el compliment, aleshores sí que, d'alguna manera, faríem un cert frau a les expectatives que aquest debat ha pogut suscitar.

Bé, en primer lloc voldria plantejar quins són els punts de la Moció del Grup Socialista, i simultàniament em posicionaré en relació amb les esmenes plantejades, en aquest cas només pel Grup de Convergència i Unió, i després faré un posicionament genèric sobre les dues altres mocions dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana.

L'afany que tenia el nostre Grup en plantejar la interpellació que dóna lloc a aquesta Moció era intentar completar alguns aspectes que consideràvem que no estaven suficientment tractats, recollits en la proposta de programació que havia aprovat el Consell Interuniversitari de Catalunya.

Nosaltres pensem... –i en aquest sentit s'orienta el primer punt de la nostra Moció, que, pel que tinc coneixement, té molt poques possibilitats de reeixir, i ho lamentem–, l'havíem plantejat perquè, ultra les lleis de creació de les universitats de Catalunya, l'altra única llei que ha fet aquest Parlament és la de coordinació i creació de consells socials. L'incompliment d'aquesta Llei, que fixa una programació quadriennal de la programació universitària, ha estat denunciat per gestors universitaris, però també pel Síndic de Comptes, en una sessió d'aquest Parlament, en relació amb el tractament a una universitat concreta, però que es fa extensiu al conjunt. La programació quadriennal és un mecanisme de garantia de funcionament del sistema, de respecte a

l'autonomia universitària. En aquest sentit, demanàvem que es temporalitzés i que es fes una previsió de finançament de la proposta de programació. Sembla que aquesta iniciativa té poques possibilitats d'èxit, però continuarem insistint en relació amb això.

El segon punt de la nostra Moció era intentar incloure en aquesta proposta global de programació els títols propis de les universitats. Sabem tots que, cada vegada més, en un context competitiu, les universitats segurament caldrà que emfatitzin els perfils propis, el rol propi que els correspon en un sistema complex. Els títols propis, en part, responen a això, i, tenint en compte que el fet que no justificava la seva inclusió era la promulgació del Decret d'acreditació i que aquest Decret ha estat ja publicat, semblaria lògic que aquests estudis s'hi incloguessin. Hem aconseguit un redactat relativament satisfactori que, d'alguna manera, canalitza aquest neguit.

Un altre punt, el tercer, plantejava la necessitat de procedir a un estudi..., que voldria remarcar, sobretot, que no es tracta de fer un estudi mecanicista per tal que l'oferta universitària s'ajusti mimèticament a les necessitats de l'estructura productiva, però sí que pensem que, tenint en compte la funcionalitat econòmica de l'educació superior, i tenint en compte la voluntat d'atorgar eficiència als recursos públics que s'hi destinen, i tenint en compte que en l'estudi de programació aprovat pel Consell es deia explícitament que no s'havien tingut en compte l'oferta i la demanda del mercat de treball, semblava interessant ampliar això des d'una perspectiva que nosaltres en dèiem «d'estudi integral». El text final és: «Continuar els estudis...», és a dir, tornem a una redacció consensuada, més feble, però que, en qualsevol cas, també permet avançar sobre això.

Un altre aspecte: el punt quart es refereix a la qüestió de la formació professional, els cicles formatius superiors. I també sembla que tenim constància que aquest punt té poques possibilitats de reeixir; potser per això hi vull posar més èmfasi. Quan un grup parlamentari, en funció d'una interpellació, insta el Consell Executiu que, aquesta programació, no l'hagi de fer el Comissariat d'Universitats i Recerca, no exclou considerar que, quan plantegem la problemàtica dels sistemes d'educació superior i els reptes actuals, puguem demanar a qui correspongui..., si correspon al Departament d'Ensenyament, que ho faci el Departament d'Ensenyament. Però és evident que és una mancança absoluta, que tenir uns mòduls professionals 3 més perfilats dels que tenim en l'actualitat segurament permetria avançar en la qualitat, segurament contribuiria a reduir i amortir en part un problema de fracàs acadèmic important que tenim a les universitats, i segurament que dissenyar aquests cicles formatius seria funcional amb les demandes de l'estructura productiva.

I aquí em permeto simplement recollir una demanda que se'ns va plantejar als diputats membres de la Comissió d'Indústria quan vam visitar una indústria química de Tarragona. La cosa anava exactament per aquí: és una mancança, és una mancança l'elaboració del mapa de la formació professional, i nosaltres volem destacar que ho és també des de la perspectiva dels cicles formatius superiors. El nostre sistema ha integrat

com a formació universitària la que en altres països té un caràcter de formació professional; estem en aquest context, ens agradi o no, però això caldria desenvolupar-ho. Sembla que de moment el Govern no té massa voluntat d'avançar cap aquí; continuarem insistint sobre això.

I l'altre aspecte és el punt cinquè, referit a les plantilles, un tema que també es plantejava en les mocions d'Iniciativa i d'Esquerra, que no sé del tot, procedimentalment, com correspon fer-ho, però, en tot cas, avanço que el nostre Grup donarà suport a l'esmena transaccional que recolliria el punt cinquè de la nostra Moció, el quart de la Moció d'Esquerra i el quart de la Moció d'Iniciativa.

En relació amb els punts que es contenen a les mocions dels altres grups parlamentaris, d'Iniciativa, per exemple –la Llei catalana, la fita financera cap a l'1,75% de finançament a l'ensenyament superior, la demanda de la transferència en política de beques, la utilització dels recursos públics per les universitats públiques o la promoció de la integració de persones discapacitades–, el nostre Grup manifesta el ple suport a tots els punts, a tots i cada un dels punts de la Moció d'Iniciativa, amb el benentès que hi votarem favorablement tot i que el Grup d'Iniciativa accepti algunes esmenes que, d'alguna manera, modifiquin, si no l'esperit, segurament l'expressió del text inicial.

El mateix em correspon de dir respecte dels punts que es plantegen en la Moció presentada per Esquerra Republicana, que també posa l'èmfasi en aquest tema pendent del Projecte de llei de sistema universitari, o en relació amb la transferència de la política de beques, o també per intentar avançar en aquesta qüestió punyent sobre les dificultats de les plantilles de la carrera docent, del futur incert, i molt sovint precari..., això que s'ha definit com la «penenització» dels noranta, fent paral·lismes amb una situació conflictiva que existia a les universitats espanyoles i catalanes els anys setanta, que, d'alguna manera, va trobar una canalització per la via de la Llei de reforma universitària, però que novament, després d'un període d'expansió del sistema i de dificultats de finançament, ens tomem a trobar amb una situació complicada per a moltes persones, individualment, per la seva carrera docent i professional, però segurament també des de la perspectiva de la qualitat global –tema, el de la qualitat, que sé que preocupa substancialment els responsables de la política universitària de Catalunya que ens acompanyen en aquest debat, als quals em permeto d'agrair la seva assistència.

Bé, i això és tot. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora diputada, entenc que, amb la seva acceptació de les esmenes presentades a la seva Moció, renuncia al torn per fer aquesta explicació, igual que ha fet el...

La Sra. Duch i Plana

Efectivament, senyor president, la meua inexperiència ha fet que no ho formulés com convenia quan tocava.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària

A continuació té la paraula, per explicar la seva Moció, el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Jo també volia començar saludant la presència en la substanciació d'aquesta Moció dels responsables de la política universitària al Govern de la Generalitat. I començo dient que estic bàsicament d'acord amb tot el que acaben de dir el diputat senyor Bargalló i la diputada senyora Maria Duch, i, tot i no pertànyer al Tarragonès, es pot dir que en aquest cas coincidim del tot en les propostes.

Per nosaltres, el tema era molt important, i quan rebin la transcripció del que va ser el debat en el Ple anterior, amb les tres interpellacions, es veurà que hi ha una aportació nova de política universitària interessant. En tot moment el nostre Grup va voler insistir que entenia la universitat com a docència més investigació i que, ja que el Comissionat és d'«Universitats» i «Recerca», també les universitats són, alhora, docència i recerca. Insisteixo en aquest punt perquè, si no, no s'entendria el perquè de la insistència de la nostra Moció en algun d'aquests aspectes.

Considerem la política universitària com a central per a tota elaboració política ara, avui, aquí a Catalunya, perquè ens seria molt difícil formular una política juvenil coherent sense formular una política universitària coherent –en aquest mateix Ple, el diputat del nostre Grup senyor Fidel Lora ha parlat d'aquesta política juvenil–; perquè ens sembla un element fonamental a favor de l'ocupació, de l'accés al mercat de treball, de la modernització de la nostra societat, que no es farà si no hi ha una política adequada, justament, d'universitats i de recerca, i per europeisme. Si volem ser comparables amb Europa a l'hora de tenir igualtats d'oportunitats, a l'hora de poder ser competitius a Europa, hem de parlar, justament, d'aquesta universitat europea que volem, i, si ens anem acostant cada vegada més a l'oferta que hi ha a molts països d'Europa precisament en el moment d'accés a la universitat, em penso que queda clar que no estem en els mateixos nivells pel que fa a l'èxit, és a dir, pel que fa al fracàs –diguem-ne així– escolar universitari, en què la quantitat de persones que abandonen els seus estudis universitaris és, en aquest cas, molt gran, segurament perquè tampoc no hi ha les mateixes condicions per estudiar en aquest, el nostre país, que no pas en una sèrie de països d'Europa. Ara, el tema, repeteixo, és important, perquè, en el marc d'un mercat de treball únic, hauran de ser els que hagin estudiat a les universitats catalanes els que hauran de competir amb els formats en d'altres universitats.

Ja vam dir a la interpellació –ho repetim avui– que, d'ençà que hi ha transferència de recursos i transferència de la política universitària del Govern de l'Estat al Govern de Catalunya, hi ha hagut millores globals; ho vam dir l'altre dia, i, per tant, no ho repetim. Però alhora també hem de dir que hi ha neguit en el sector: neguit pel que fa, encara, a l'actual pressupost d'inversions actualment vigent, per veure què es podrà fer i què quedarà per fer amb aquest pressupost d'inversions; neguit pel que fa a la concreció del mapa universitari català; neguit pel que fa a situacions laborals, especialment del professorat adjunt i associat; neguit pel que fa a la política de beques, que va ser un dels elements que ens va estimular a fer aquesta interpellació; neguit per l'atenció, encara insuficient, al suport de la investigació i de trobar noves vies de fer efectiva aquesta investigació des de la universitat i, naturalment, en complicitat amb molts altres sectors no universitaris; perplexitat, molt sovint, creiem, en l'acció del Govern, precisament quan es tracta de definir aspectes bàsics d'un mapa més clar. Quan d'aquí a pocs dies parlem –n'han parlat tant el senyor Bargalló com la senyora Duch– del futur dels actuals Estudis Universitaris de Vic, ens preguntarem: i per què en la definició del Mapa universitari de Catalunya no quedava clar que hi havia una àrea central, entre Vic i Manresa, que bé mereixia tenir una universitat pública, i no ens havíem d'inventar noves fórmules per pensar com omplíem aquest buit?

A partir de tot això, el nostre Grup planteja una moció, amb punts, alguns d'ells, ja comentats; en comentaré només algun.

Hem parlat ja de la Llei catalana d'universitats; no insisteixo en aquest tema.

En el segon punt parlem de la necessitat d'assolir un 1,75% del PIB..., a veure..., per a universitats i recerca –no «per a universitats»: «per a universitats i recerca»–, i tornem a insistir, en aquesta proposta, que es tracta d'universitats i recerca: és absolutament bàsic tenir recursos per a la recerca, si no volem dependre, justament, en tot el que són els nostres processos industrials...

El punt número 3, sobre l'assumpció de les competències de les beques, va ser segurament el tema més important en el debat de l'altre dia. Queda clar i, en aquest cas, ja dic, des d'ara, que el nostre Grup renuncia..., o sigui, retira aquest punt número 3, a favor de la formulació que ha fet sobre el mateix tema el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Com que l'entendem més clar i no ens interessa en cap cas el protagonisme, és clar que cedim el protagonisme a d'altres que ho han fet millor.

En el punt número 4 parlem justament del professorat associat i ajudant. Ja dic que en aquest punt acceptarem la transacció que ens plantejarà el Grup de la majoria.

I, finalment, dos punts. Refermar públicament –així ho dèiem– el compromís del Govern de la Generalitat d'aplicar la totalitat dels recursos públics destinats a universitats a les universitats públiques de Catalunya. En aquest cas, si van a buscar les fonts i veuen el que va dir el conseller de la Presidència en aquest punt, en

respondre les nostres interpellacions..., va parlar exactament d'això. Com que hi havia un compromís formal i ens interessaven molt els compromisos formals dels consellers de la Generalitat, vam dir: convertim aquest compromís formal en un compromís votat per tots els grups de la cambra.

I, evidentment, hi ha pendent la problemàtica de la UOC. Jo, en aquest punt, senyor president, sí que per un moment voldria sentir abans la proposta que ens pugui fer, de transacció, el representant del Grup de la majoria, per dir si acceptem o no l'esmena en aquest punt. Per tant, acceptaríem les altres, però en aquesta ens reservàrem el moment de l'acceptació fins al final.

I, finalment, un punt que pot semblar menor i no és menor: prendre les mesures tendents a garantir la plena integració de persones discapacitades en el si de les universitats catalanes. S'han fet coses, però em penso que tots som molt conscients que en aquest terreny ens falta sempre molt per fer. I si el tema el plantejem quan parlem de l'escola primària, quan parlem de l'ESO, quan parlem d'altres cicles educatius, és normal que ho plantejem també a la universitat. Jo vaig tenir la sort que vaig estudiar filologia romànica amb un company que era cec, i que era en molts aspectes un dels alumnes modèlics del curs; justament, no semblava una especialitat per a una persona invident, però en canvi va ser exemplar per a tots nosaltres, i en aquests moments és un professor eminent –no justament en una universitat catalana: ha hagut de trobar feina fora del nostre context i del nostre país– i un expert, precisament, en fonologia, i és un dels homes que més coses ha pogut aprendre i ha pogut ensenyar sobre allò que vam estar estudiar junts.

Pel que fa a les mocions dels altres grups, també insistir que les votarem, donarem el suport complet a tots els punts d'aquestes mocions. Voldria insistir en el cas de la Moció socialista, justament en el punt número 4, el tema de la formació professional: quan abans parlava de comparació amb Europa, d'allò que ens diferencia en aquests moments, sobre l'oferta europea d'estudis universitaris, és que no tenim una sòlida formació professional superior, que, d'una banda, serviria justament per evitar que molts se n'anessin cap a la universitat, evitaria certes massificacions, o un cert fatalisme cap a la universitat de qui vol continuar estudiant, i d'altra banda tindria molt més a veure amb el que són el conjunt d'ofertes d'estudis, i d'estudis superiors, i fins i tot d'estudis de formació permanent, en el context dels estudis necessaris en aquests moments per adaptar-se a una societat que canvia i que varia molt –aquests dies em correspon l'honor de passejar per aquí, pel país, un grup de professors de la Universitat de Bremen i, parlant de la situació universitària de Bremen i d'aquí, els estranyava molt el dèficit que hi ha en el nostre país del que és justament formació professional superior.

A la resta de punts, ja he dit que..., dono per explicat que hi donarem suport.

I pel que fa a la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya exactament el mateix tema. Ja hem dit que, a més, el punt concret, sobretot, de la qüestió de les beques, està més ben formulat el punt tal com el

formula Esquerra Republicana que el nostre, i en aquest sentit no sotmetem a votació el nostre punt i passem a sotmetre el d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, una pregunta solament: entenc que vostè ha explicat l'acceptació de les esmenes de Convergència i Unió, llevat de l'esmena número 2, presentada a la seva Moció, que es reserva el dret de pronunciar-se.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president.

El president

Gràcies. Correspon ara intervenir al Grup Mixt, per posicionar-se sobre totes les mocions. (*Veus de fons.*) Ah, perdó, primer el Grup de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, en aquest torn de posició del Grup de Convergència i Unió, i de defensa de les esmenes, em passejaré al llarg de les tres mocions, especificant en cada cas els punts a què em refereixo, perquè a les tres mocions hi ha molts punts d'intersecció entre elles i, per tant, agruparia els diferents punts en diferents temes.

Un dels primers temes que es planteja en els diferents punts d'aquestes mocions és el tema de la llei catalana d'universitats, el desenvolupament d'una llei catalana d'universitats, plantejat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i per Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Nosaltres, en aquests moments, creiem que seria bastant ineficaç desenvolupar una llei catalana d'universitats a partir de la Llei orgànica de reforma universitària del 1983, que, com vostès saben, és una llei que ha impulsat molt la universitat espanyola, ha representat un gran guany, l'aplicació de la Llei de reforma universitària des del 1983, però a la vegada saben també que aquesta és una llei que encotilla molt el sistema universitari. Si bé és cert que la primera fase de la seva aplicació va representar aquest guany, avui la Llei de reforma universitària es mostra –hi ha hagut exemples, aquí, fa un moment, amb la UOC, i amb la llei de la Universitat de Vic ho tornarem a veure– ineficaç per resoldre alguns problemes que té plantejats la universitat, i d'altres que deriven de l'evolució del sistema universitari català, que tampoc pot resoldre la Llei de reforma universitària.

Per tant, la posició del nostre Grup al respecte és que, en aquests moments, el que convé és una reforma de la Llei orgànica de reforma universitària, i en aquest tema estem. La Conselleria de Presidència, el Comissionat d'Universitats, prèvies consultes amb la comunitat universitària, amb les diferents universitats de Catalunya, ha plantejat a través del nostre Grup Parlamentari a Madrid unes converses amb el Govern central de cara,

primer, a la reforma del Reglament del Consell d'Universitats, la qual cosa ens proporcionarà una major autonomia a la Generalitat de Catalunya, de cara a prendre decisions en universitats..., referents també a la carrera universitària del professorat, adequar la carrera universitària del professorat –d'això en parlarem posteriorment–, etcètera. Per tant, engegat aquest procés de negociació amb el Govern central, creiem poc adient que ara s'aprovi una llei o que comencem a treballar sobre una llei d'universitats catalanes, perquè, ho repetixo, sota l'empara d'una llei que encotilla tant el sistema universitari, no arribaríem a resoldre, a solucionar els problemes actuals que té plantejats la universitat.

Jo m'atreviria a demanar al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup d'Iniciativa per Catalunya si volguessin considerar la retirada d'aquest primer punt de les seves respectives mocions, no perquè a nosaltres no ens interessi desenvolupar una llei catalana d'universitats, sinó perquè ho considerem poc adient, donada la situació actual de les negociacions i perquè, ho repetixo, creiem que no arribaria a solucionar els problemes que té plantejats la universitat.

Un segon gran tema que apareix en els diferents punts de les mocions presentades pels diferents grups parlamentaris fa referència al finançament. De fet, ja el senyor Ignasi Riera, en el primer punt de la seva Moció, que planteja la llei catalana d'universitats, en la qual es preveu el seu finançament, en parla. No hi faré cap referència, aquí, perquè en tot cas ja en parlariem al seu moment; al que sí que faré referència, per començar, és al punt número 3 del Grup d'Esquerra Republicana que diu el següent: «Instar el Govern de la Generalitat a donar compliment, en el termini de sis mesos, al punt cinquè de la Moció 28/IV d'aquest Parlament.» El punt cinquè de la Moció 28/IV d'aquest Parlament deia: «Instar el Govern a intensificar els treballs per establir un nou model de finançament universitari, en el sentit que la subvenció rebuda per dues universitats que imparteixen una mateixa titulació sigui igual per a cada estudiant que la cursi.» I una segona part d'aquest punt cinquè: «...i a presentar-ne les conclusions a aquest Parlament, un cop estigui enllestida la proposta definitiva». La primera part de la Moció m'agradaria comentar-la, encara que el punt a què es refereix la Moció d'Esquerra Republicana fa referència, sobretot, a la segona.

Jo crec que el compliment del primer punt és realment difícil, donada la conformació de les universitats catalanes, tal com s'han conformat. Vostès coneixen que hi ha universitats situades en ciutats, en edificis nous, una mateixa universitat que té edificis vells, altres situats en extraradis..., per tant, establir un sistema específic de finançament, o igual quantitat de diners per cada estudiant que cursi una carrera, per exemple, a l'Autònoma i una carrera a Girona, és realment difícil, perquè les despeses d'inversió en un i altre cas són diferents: mantenir un edifici nou o mantenir un edifici vell és diferent, les despeses de funcionament també són diferents, i si intentéssim corregir aquests diferencials hauríem de tocar l'ensenyament, hauríem de tocar el professorat –que és el sector més flexible per tocar, perquè el capítol 2 de funcionament sol ser una cosa molt petita–, i, per tant, segurament que, si arribéssim a una situació

d'aquest tipus, el que generaríem serien iniciatives en el sentit de tornar endarrere en aquest aspecte igualitari d'inversió més despesa igual per a dos estudiants que cursen la mateixa carrera en dues universitats diferents.

Pel que respecta a la segona part, deia: «Presentar les conclusions a aquest Parlament, un cop estigui enllestida la proposta definitiva.» Bé, ja hi va haver al seu moment una contesta del Govern respecte al control de la Moció, en la qual es detallava en què consistia el sistema: el sistema és el sistema de contractes programa, que ja tenim, el Comissionat, des del Govern, una certa experiència en el que respecta als plans d'inversió universitària, i la veritat és que tenim poca experiència en el finançament de les despeses universitàries que no corresponen a inversions. Per tant, el que demanem, amb l'esmena que presentem, és: «Instar el Govern de la Generalitat a trametre en el termini de sis mesos un informe a aquest Parlament sobre les mesures adoptades pel que fa a l'aplicació de la Moció 28/IV d'aquest Parlament.» No les conclusions; les conclusions encara no les podem tenir. Jo crec que és un pèl precipitat anunciar les conclusions tan aviat. Primera, perquè serien difícils de treure, en realitat.

Un altre aspecte..., a altres punts sobre el finançament es refereix el punt número 1 de la Moció presentada pel Grup Socialista. Diu: «Procedir a la temporalització i previsió del finançament de la proposta» –a la proposta de programació, es refereix– «per a la implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris com a garantia de l'exercici de l'autonomia de les universitats i de la coordinació del sistema.» Miri, senyora Duch, nosaltres creiem que sí que complim la Llei de coordinació universitària, perquè la mateixa Llei de coordinació universitària preveu l'adopció anualment de la programació i, per tant, no tenim necessitat de temporalitzar el finançament més enllà d'un any. L'adopció de la programació és anual per part del Govern i, per tant, no tenim necessitat de temporalitzar-ho al llarg d'un període més llarg. Per altra banda, vostè coneix –i vostè ho va citar l'altre dia en la seva interpellació– que estem davant una davallada demogràfica; vostè va apuntar que hi hauria més demanda d'estudis universitaris; que potser aquests estudis universitaris no anirien en el marc del que en diríem formació reglada, segurament anirien més cap a la formació continuada; hi ha un altre aspecte important a tenir en compte, que és la reordenació d'algunes titulacions en curs; hi ha un altre aspecte important que vostè també ha citat, que és la implantació de l'ensenyament superior no universitari; no sabem com evolucionarà el nombre d'alumnes que entraran a la universitat –vostè sap que ara l'Estat espanyol és el primer europeu quant a percentatge d'estudiants que entren a la universitat, en edat d'entrar a la universitat, que entren a la universitat, amb un 43%, el primer d'Europa; països que tenen desenvolupat l'ensenyament superior no universitari estan en taxes quasi invertides: per exemple, Suècia té un 37% de joves en edat d'entrar a la universitat, cursant ensenyament superior universitari, mentre que tenen un 14% d'estudiants en edat d'entrar a la universitat cursant estudis universitaris, i hi ha posicions intermèdies, com per exemple el cas de França, amb un 30,6% a l'ensenyament superior universitari i un 17,3 en ensenyament

superior. Per tant, davant de totes aquestes variables –davallada demogràfica, reordenació del sistema universitari, implantació d'ensenyament superior no reglat–, seria una mica..., no hauríem o no hem de lligar-nos de peus i mans. Segurament que vostè, si tingués la responsabilitat del Govern, no ho plantejaria, això, eh?, no ho plantejaria.

Bé, seguint amb aspectes que afecten el finançament, tenim el punt 2 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: «Aprovar, per tal d'assolir que l'any 2005 hi sigui destinat com a mínim un 1,75% del producte interior brut, un nou pla plurianual d'inversions per a universitats i recerca de Catalunya.» Bé, al respecte li he de dir, senyor Riera, que, respecte a percentatges de producte interior brut, Catalunya està en línia, en línia amb altres països de la Comunitat. Les dades corresponents a 1993, destinades a ensenyament superior, 1993... (*remor de veus*) –m'hi referiré, senyor Riera, a la recerca–, a Catalunya teníem un 0,9% de producte interior brut..., el mateix que a França, al Regne Unit 0,7, a Alemanya 0,9..., quant a ensenyament superior; per tant, estem en línia amb els països de la Comunitat.

D'altra banda, vostè diu: «Un 1,75% referit no solament a ensenyament superior, sinó també a recerca.» Bé, quant a recerca, tant la Generalitat de Catalunya, a través de la Direcció General d'Universitats, com la CIRIT, i la Comissió Interministerial de Ciència i Tecnologia, ha fet durant aquests anys, aquests últims anys, un gran esforç de preparació d'investigadors; per tant, el potencial en recursos humans, pel que es refereix a investigació de les universitats, és molt elevat. I ara ens sembla –malgrat que hàgim de continuar invertint un cert percentatge de producte interior brut, si volen, en investigació– que el que ens convé és fomentar la transferència de tecnologia, la transferència de coneixement. I això és el que preveu, d'una manera molt clara, el segon Pla de recerca, recentment aprovat per la Generalitat de Catalunya.

Tampoc... –una altra de les raons–, tampoc ens podem comprometre a llarg termini, encara que sigui el 2005, a un percentatge d'aquest tipus. Les raons serien les mateixes que he esgrimit quant a la temporalització del finançament dels ensenyaments universitaris.

Seguint amb aspectes que afecten el finançament de les universitats, el senyor Riera plantejava..., refermava públicament el compromís del Govern de la Generalitat d'aplicar la totalitat dels recursos públics destinats a universitats a les universitats públiques de Catalunya. Nosaltres aquí hem presentat una esmena en el sentit que, per comptes de «refermar públicament», «mantenir», i allà on diu «la totalitat de recursos públics destinats de les transferències» per «despeses corrents destinades». Aquesta és l'esmena que presentem. I el sentit d'aquesta esmena era per salvar aspectes del segon Pla de recerca de Catalunya, aspectes de recerca, en el sentit que, si des de l'administració volem afavorir la transferència de tecnologia, per tant hem de buscar la corresponsabilitat en la finançament de la recerca, i alguns recursos públics aniran a parar a empreses del sector productiu, per tant a empreses privades, i el punt de la Moció redactat tal com la presentava vostè no ens permetria executar el pressupost de recerca.

Adicionalment he de dir-li el que ha dit el senyor..., el que ha comentat el senyor Bargalló: bé, per motius d'encotillament de la Llei de reforma universitària, en el seu moment la Universitat Oberta de Catalunya va haver de ser creada a través d'una fundació privada, perquè la Llei de reforma universitària preveu que la Universitat Nacional d'Educació a Distància té competència sobre tot el territori nacional, i la pròpia..., per tant, la Llei de reforma universitària no preveia la creació, o no permetia la creació, de la UOC; bé, li he de dir que, malgrat que la Universitat Oberta de Catalunya estigui assentada sobre una figura jurídica de dret privat, a tots els efectes, menys els jurídics, a tots els efectes –programació, finançament–, és una universitat pública –adicionalment, el Patronat de la Fundació Universitat Oberta de Catalunya, està constituït majoritàriament, majoritàriament, per patrons de la Generalitat de Catalunya. Per tant, m'agradaria que m'acceptés una transaccional en el sentit d'afegir a l'esmena que li he comentat fa un moment, allà on diu «universitats públiques de Catalunya», «i Universitat Oberta de Catalunya». Per salvar aquest fet.

Bé, pel que respecta a la carrera universitària, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya havia presentat un punt demanant fer les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat per tal de donar solucions efectives a la precària situació laboral del professorat ajudant i associat. D'altra banda, el Grup Socialista plantejava l'objectiu comú, per a la millora de la qualitat de la formació superior, de fer un programa per dotar les universitats de les plantilles de professorat exigides per la legislació. Bé, li he de dir a la diputada socialista que no hi ha una legislació que clarifiqui quines han de ser les plantilles; hi ha un document del Consejo de Universidades que és indicatiu, però no és d'obligat compliment.

I vostè, senyor Riera, plantejava també un punt, en el mateix sentit: «Publicar, en col·laboració amb els equips de govern de les universitats catalanes, un informe sobre la situació laboral del seu professorat associat i ajudant». Bé, aquí jo els he de manifestar que el nostre esperit ha sigut, abans de regularitzar el professorat ajudant i associat, trobar o..., fer transparent la situació del professorat de les universitats catalanes, de les universitats públiques catalanes, treballant conjuntament amb els equips rectorals –és a dir, un procés obert, dialoquant–, i, després, endegar un procés de correcció, si és que existeix realment el que primer apuntava aquí.

Com han dit els meus predecessors, per al conjunt d'aquests tres punts..., o quatre d'Esquerra, cinc de PSC i quatre d'Iniciativa per Catalunya, hem presentat una esmena transaccional que recull les aspiracions de tots.

Bé, un altre aspecte dels diferents punts –aquest, referit als socialistes– fa referència a la programació dels títols propis. Bé, com vostès saben, la Llei de reforma universitària ha previst els títols propis, en el marc de l'autonomia de les universitats, per corregir aquells aspectes de la formació no coberts pels ensenyaments oficials, i és cada universitat qui pren la responsabilitat de la programació i del finançament d'aquests estudis propis. La senyora Duch ens demanava que aquesta programació dels títols propis fos recollida en la pro-

posta de programació, elaborada per la Comissió Acadèmica del Consell Interuniversitari de Catalunya, i pel Ple del Consell Interuniversitari de Catalunya; nosaltres creiem que no hi ha de figurar, donat el fet que les universitats són autònomes per programar aquests estudis propis, i, per tant, que la seva responsabilitat la puguin exercir plenament. El que sí que volem, el que sí que volem, i així hem presentat una esmena en aquest sentit, és que les universitats l'incloguin en la seva programació i informin l'administració. (*Remor de veus.*)

Pel que respecta als mòduls professionals de grau superior, creiem que no és adient aprovar la Moció del Grup Socialista, que diu: «Programar una oferta suficient i ajustar-la a les necessitats de Catalunya de cicles formatius superiors, en coordinació amb l'oferta de formació professional». Creiem que no és adient aquí, eh? Es tracta de mocions sobre universitats, ja hem dit la influència que podien tenir sobre el desenvolupament del sistema universitari i, per tant, no votarem a favor d'aquest punt de la Moció socialista.

Quant a discapacitats —el punt 6, presentat pel senyor Riera—, hi estem plenament d'acord, així com a la transferència de beques, que ja ha anunciat el senyor Riera, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que renunciava al seu punt, en favor del punt 2, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i nosaltres també hi estem d'acord, en aquest sentit.

Bé, i això seria tot. Aleshores, organitzar correctament les votacions, per portar aquest impuls del Govern endavant.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat, ha parlat d'una esmena transaccional al punt 4 d'Esquerra Republicana, 5 del PSC i 4 d'Iniciativa per Catalunya: el text d'aquesta esmena transaccional, si me'l pogués donar, per poder-ne donar lectura en el moment oportú... (*Pausa.*) Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president.

El president

Endavant.

El Sr. Bosch i Garcia

Senyores diputades, senyors diputats, les tres interpellacions de l'anterior Ple, i les mocions subsegüents que avui discutim, tenen al nostre entendre una línia comuna de preocupació pel futur del sistema universitari català —ara per ara en minúscules—, i la seva planificació en els propers anys. Aquesta preocupació, que nosaltres compartim, també arriba a la totalitat del sector universitari català, començant pels mateixos rectors de les nostres universitats. Les universitats catalanes pateixen la poca o nul·la previsió pressupostària del Govern. Una situació reconeguda pel mateix conseller de Presi-

dència, que situa els centres universitaris en una precarietat que no pot ser bona per als estudis que comparteixen, i molt pitjor per a les línies de recerca que fan les mateixes universitats. De fet, estem patint un sistema lligat a la situació competencial de la nostra estructura autonòmica dins de l'Estat espanyol. Les universitats, certament, són ens autònoms, i que cal respectar al màxim, però la seva condició d'organisme públic ha de comptar amb un sòlid finançament per part de les institucions i, alhora, una política de beques adequada a la realitat social del país i degudament finançada. I avui per avui encara estem depenent de competències i recursos que vénen de l'Estat, i avui per avui encara estem esperant la creació d'un Sistema Universitari Català propi —en majúscules—, amb plena competència i suficients recursos com per garantir un bon ensenyament i un bon nivell de recerca. Mentre el Consejo —espanyol— de Universidades tingui res a fer a Catalunya i pugui administrar recursos propis, anirem malament; mentre les beques depenguin directament del MEC, continuarem amb la discriminació històrica dels nostres estudiants. L'origen de tot, senyor president, és el nefast sistema de finançament que el nostre país pateix. No cal recordar dades, però resulta que, mentre al País Basc les universitats gaudeixen d'uns pressupostos molt acceptables, o els estudiants gaudeixen també d'un sistema propi de beques, ja traspasat, i que està molt més d'acord amb la realitat del país i molt més ben pagat que no pas el nostre, nosaltres encara estem depenent de l'Estat. Per tant, poc podem fer Catalunya en universitats, o en molts altres camps, si no resollem el nostre sistema de finançament. Mentrestant, anem fent la viu-viu i anem administrant una misèria que paguem a preu d'or.

Ens centrem en les mocions. Compartim la necessitat de redactar una «lleï del sistema universitari català de Catalunya», o bé... —perdó, «català», i punt—, o bé una «lleï catalana d'universitats», segons la moció a què ens referim. Entenem que aquesta proposta parteix del respecte escrupolós d'autonomia universitària, però que vol establir un sistema coordinat de planificació i finançament. Un finançament que ha de ser suficient i degudament planificat, per tal d'assegurar a totes les universitats una perspectiva prou àmplia com per preparar i optimitzar les seves actuacions.

Les nostres universitats necessiten créixer i millorar. Necessiten —i ara mateix hi ha diversos projectes en marxa— nous edificis, nous campus, etcètera. La resignació expressada pel conseller de la Presidència, la considerem trista i penosa, quan afirma que no té idea del que faran d'aquí a un any o d'aquí a tres anys.

El tema de les beques és una altra d'aquelles situacions penoses. Celebrem que hi hagi perspectives, en dos o tres mesos, segons el conseller, per arribar a un acord que faciliti el seu traspàs, i alhora confiem que es compleixi a la perfecció. Esperem, doncs, que aviat puguem comptar amb aquest traspàs i es pugui planificar una clara, justa i ben pagada política de beques, que faciliti els estudis als estudiants amb pocs recursos.

Diverses mocions —de fet em sembla que totes— fan referència amb diferents paraules a la problemàtica del professorat ajudant i associat de les universitats. Estem

parlant d'un col·lectiu prou nombrós, unes cinc mil persones, segons la *Memòria del 95-96 del sistema universitari de Catalunya*, un llibre que, per cert, ha estat rebut per aquest diputat just avui, i aquesta problemàtica, però, no és aliena al tema pressupostari, ja que es temen tots aquests professors que, en cas de retallades pressupostàries, seran els primers a patir-les, donada la seva precarietat. Cal aclarir el seu règim laboral i cal aclarir quin ha de ser el seu futur; és per això que donarem suport als punts de les mocions que fan referència a aquest tema i que en demanen informes o, més directament, solucions.

Finalment, uns breus comentaris sobre els darrers dos punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. El punt cinc d'aquesta Moció fa referència al compromís que els diners públics vagin només a universitats públiques. Hi estem d'acord i, d'entrada, hi donem suport; ara bé, tenim un dubte potser semàntic sobre el concepte «públic» i que en aquesta mateixa tribuna ja ha estat expressat fa poca estona –entenem que els temps evolucionen i els significats de les paraules canvien. Pel que fa al sistema català d'universitats, hi ha dos blocs molt clars: les públiques –la Universitat de Barcelona, l'Autònoma, Politècnica, Lleida, Girona, etcètera–, i les privades –ara per ara la Ramon Llull i aviat la Lliure–, però resten casos especials que són difícils de catalogar en aquestes categories. Em refereixo, com ja s'ha dit, a la Universitat Oberta de Catalunya i a la futura Universitat de Vic: tant una com l'altra estan creades o es pensen crear a partir de la Llei d'universitats privades, però totes dues manifesten que no tenen afany de lucre, volen evitar l'elitisme i, diuen, tenen voluntat explícita de servei a la societat, recolzades, a més, per altres institucions públiques, com ajuntaments o consells comarcals. Veuríem negatiu, per tant, la classificació d'aquests organismes en el capítol estricte d'universitats privades. És, però, amb aquestes precisions, i amb les precisions que hem escoltat fetes pel mateix diputat que ha presentat la Moció, que votarem, doncs, a favor d'aquests punts, entenent que no són pas precisions contradictòries.

I acabo també comentant el punt sisè de la Moció d'Iniciativa, que es refereix a la plena integració de les persones discapacitades al si de les universitats catalanes. Pel que fa a les estrictes barreres arquitectòniques, entenem que les universitats estan subjectes al compliment de la Llei de supressió de barreres arquitectòniques, tal com tot urbanisme públic o privat ha de fer; en aquest sentit, doncs, la Moció pensem que seria reiterativa, ja que les universitats han de contemplar el seu compliment en les seves planificacions. El que sí que potser cal és, des del Govern, impulsar la plena integració de les persones amb discapacitat en tots els altres àmbits –ordinadors amb *braille* o ordinadors amb so, traducció per a persones sordes, etcètera–, i per assolir això calen ajudes i col·laboració entre institucions. És aquí on, al nostre entendre, el Govern, si la seva disponibilitat de recursos no ho impedeix, hi té molt a dir.

El senyor conseller va qualificar el sistema universitari de peça clau. És, certament, una peça clau en la nostra societat, ensenyament i recerca, per formar futurs professionals i per oferir propostes a la societat, però no

sabem si pel Govern les universitats són certament peça clau: sense prou recursos ni prou competències, amb una direcció política dins de la Conselleria de Presidència i lluny de la Conselleria d'Ensenyament, entenem que el Govern no hi destina els esforços suficients com es mereix una peça clau. Una queixa que no fem només els grups de l'oposició d'aquesta cambra, sinó que fins i tot els mateixos rectors de les universitats catalanes –o almenys la major part d'ells– feien en una reunió en aquest mateix Parlament no fa gaire setmanes.

Amb la voluntat d'un canvi de política i, sobretot, un canvi de voluntat que ha d'afavorir tot el nostre sistema universitari, els diputats del Partit per la Independència, del Grup Mixt, i amb les matisacions ja exposades, donarem suport, doncs, a les tres mocions presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per posicionar-se sobre les tres mocions, té la paraula el diputat senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de sentir a bastament totes les explicacions donades pels diferents oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, suposo que vostès m'agraïran que em limiti a donar-los la intenció de vot del nostre Grup.

És per això que els anuncio que a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, en el primer punt no hi donarem suport; en el punt número 2 ens abstindrem, donat que hi ha unes converses recents entre la Conselleria d'Ensenyament i el Ministeri d'Educació sobre aquest tema, i no ens agradaria interferir en això; al punt 3 i al punt 4 hi votarem a favor.

Quant a la Moció del Partit Socialista de Catalunya, al punt número 1 no hi donarem suport; donarem suport als punts 2 i 3; al punt número 4 ens abstindrem, donat que pensem que la formació professional, evidentment, no forma part de l'ensenyament universitari, i votarem que sí al punt número 5.

I a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en el punt número 1 i punt número 2 no hi donarem suport; votarem a favor del número 4, del número 5 i del número 6.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per procedir al bon ordre de la.... (*Veus de fons.*) El senyor Ignasi Riera, respecte a la reserva que havia formulat, per pronunciar-se sobre la transacció proposada a l'esmena número 5, del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

El Sr. Riera i Gassiot

Per posicionar-me sobre l'esmena i sobre la possible transacció de l'esmena. Els anuncio que no l'acceptarem, i voldria dir-ho després d'agrair a l'il·lustre diputat senyor Pere Mutjé l'esforç que ha fet per parlar amb tots els grups de cara a posicionar el Grup majoritari d'aquesta cambra sobre les tres mocions. I diré exactament per què: primer, per una qüestió que em sembla que pot haver-hi un canvi del que havíem proposat –i el que havia dit, en tot cas, reitero, el conseller– i, després, per la qüestió específica de la UOC.

El nostre text deia: «Refermar públicament el compromís del Govern de la Generalitat d'aplicar la totalitat dels recursos públics destinats a universitats...» En l'esmena diu: «aplicar la totalitat de les transferències per a despeses corrents destinades a les universitats...» En l'aspecte de l'explicació del senyor Pere Mutjé, hi estem d'acord, la investigació s'ha de fer amb altres agents, però en la literalitat de la proposta queden fora els recursos per a inversions, els recursos de capital, i, és clar, evidentment, per al futur de la política universitària a Catalunya, aquest és un element bàsic. Per tant, em sembla més clara la nostra proposta.

I, pel que fa al tema de la UOC, que quedi clar, senyores diputades, senyors diputats, que el nostre Grup va donar suport a la creació de la UOC i ho va fer amb força entusiasme. Vam veure que no hi havia més camí, no hi havia més remei. Però el senyor Mutjé ha dit una cosa, ha dit: «És que la UNED abasta la totalitat del territori nacional»; la UOC també, senyor Mutjé, la UOC abasta la totalitat del territori nacional, per nosaltres, claríssimament. El que passa és que hi ha una llei que fa incompatibles la UNED amb la UOC, totalment d'acord; que s'arriba a un punt que es decideix fer això a partir d'un sistema especial, estrany, al qual ens haurem, segurament, d'acostumar per poder fer compatible la legislació general amb aquest sistema, també totalment d'acord; ara bé, per què aleshores no acceptem, ni que fos en el tema anterior, en l'esmena anterior, aquesta inclusió de la UOC? Per l'ambigüitat en la documentació que se'ns lliura. Deia el senyor Xavier Bosch –i de fet és ell qui m'ha donat la pista, perquè no vull treure-li mèrits ni atorgar-me'ls– que en el que ens reparteixen avui de la *Memòria del curs 1995-1996 del sistema universitari català*, quan es parla del sistema universitari públic de Catalunya, s'hi inclou la UOC –ho poden veure, s'hi inclou la UOC–; aleshores, parlem en tot cas amb un llenguatge clar: si s'hi inclou la UOC és absolutament innecessari el que vostè em proposa, senyor Mutjé, perquè ja estem parlant justament d'universitats públiques de Catalunya. Aquí diu que la UOC ho és: per què, per tant, l'hem d'incloure com a especificitat? O és que vostè nega la *Memòria* i els que l'han realitzada? Nosaltres, com que som molt respectuosos amb l'equip que ha fet la *Memòria*, preferim, naturalment, no acceptar aquesta ambigüitat que vostè ens proposa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A veure si som capaços d'agrupar el màxim de votacions per no allargar més...

En primer lloc, procedirem a donar lectura –el secretari primer– a la transaccional que afecta el punt 4 d'Esquerra Republicana, el punt 5 del Grup Socialista i el punt 4 d'Iniciativa per Catalunya.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text transaccional diu: «Amb l'objectiu comú per la millora de la qualitat de la formació superior, elaborar i publicar, en col·laboració amb els equips de govern de les universitats públiques, un estudi sobre el professorat que, en el marc de la legislació vigent, contribueixi a l'eficàcia en l'ús dels recursos públics i a la millora de la qualitat de la docència i de la recerca universitària, i continuar fent les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat per tal de donar solucions efectives a la carrera docent del professorat universitari.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. La proposta de votació que formulo, i demano sobretot al portaveu del Grup de Convergència i Unió que hi presti atenció, seria la següent: votació conjunta de tots els punts de les mocions, de les tres mocions, que han sigut acceptades les esmenes formulades pels grups i, a més, la transaccional que acabem de llegir. I vaig a cantar quins números de cada moció són. Seria, seria... I tinc molt en compte la negativa a votar el punt 1 de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el punt 2, que ha manifestat la seva abstenció el Grup Popular; per tant, seria votació del punt tercer de la Moció d'Esquerra Republicana i del punt quart transaccionat; votació conjunta també del punt segon, del punt tercer i del punt cinquè transaccionat del Grup Socialista, i votació conjunta del punt quart d'Iniciativa per Catalunya –el punt quart, que és el transaccionat– i del punt sisè. Tots aquests punts es podrien votar conjuntament, i votariem separatament –després diran si conjuntament tots o per separat cada un d'ells...

Anem, per tant, a votar els punts que acabo d'enumerar i iniciarem, doncs, la votació.

Iniciem la votació.

Aquests punts de les tres mocions han sigut aprovats per la totalitat de les senyores diputades i diputats presents a l'hemicicle: 95 en total. Vots a favor, 95, i una abstenció. (*Remor de veus.*)

Votariem ara separatament el número 2 de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el qual hi ha un pronunciament molt específic d'un dels grups.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut aprovat per 87 vots a favor, 9 absències i cap en contra.

I votariem ara separatament el punt 1 de la Moció d'Esquerra Republicana, el punt 1 del Grup Socialista i el punt 4 del Grup Socialista, i els punts 1, 2 i 5 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació. (*El Sr. Bonet i Palau demana per parlar.*) Parem la votació. L'havia posada en marxa, però l'anullem. (*Remor de veus.*)

El Sr. Bonet i Palau

Senyor president, és per demanar-li la votació separada del punt 4 de la Moció que ha presentat el Partit Socialista de Catalunya.

El president

El punt 4 separat de les altres?

El Sr. Bonet i Palau

Exactament.

El president

Així, per tant, votàrem en primer lloc... (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Una altra petició de votació separada? Endavant.

El Sr. Carod-Rovira

Del punt 5 d'Iniciativa per Catalunya.

El president

Votàrem, en primer lloc, el punt 4 del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquest punt 4 del Grup Socialista ha sigut refusat per 40 vots a favor, 48 en contra i 9 abstencions.

I anem a votar ara, d'acord amb la petició, el punt 5 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. És això? (*Pausa.*) D'acord.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 35 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

I votarem ara la resta dels punts que s'havia demanat votació separada.

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*) Anullem la votació. (*Pausa.*)

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 40 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal

Passem ara al punt dotzè i últim de la sessió d'avui: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política forestal, presentada pel Grup Socialista; per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ganyet. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i senyors diputats que seguin als seus escons i guardin silenci.

El Sr. Ganyet i Solé

Senyor president, senyories, han millorat els boscos catalans els darrers quinze anys? I els darrers cinc anys? En la presentació de la Moció sobre política forestal

substanciada el dia 23 d'octubre del 92 dèiem –i és convenient recordar-ho ara, quan encara és plenament vigent– el següent: «Si el Govern de la Generalitat ha de tendir a aplicar una política clara en relació amb la superfície forestal, que ocupa el 58% del territori de Catalunya; si és un bé preuat dins l'escala de valors d'avui a la nostra societat la protecció del medi físic, el conreu del paisatge i l'equilibri ecològic; si no pot existir política forestal i de conservació sense comprometre positivament els propietaris forestals particulars, que disposen del 82% de la superfície forestal total catalana; si és veritat que l'equipament dels boscos per fer front als nous usos i pressions no pot finançar-se exclusivament des del sector privat; si no es pot fer política forestal ni silvicultura sense esmerçar-hi diners i esforços públics; si és poc viable una política forestal i de conservació separada de la política territorial; si des de l'any 88 Catalunya disposa d'una bona llei forestal, aprovada, a més a més, amb la unanimitat dels grups polítics; si tot això és veritat, i vostès saben que ho és, aleshores per què no ho apliquen? Si s'estén una atmosfera de desencís i desmoralització entre els ciutadans interessats en el futur del bosc al Principat, per què no reacciona el Govern?»

Estan absolutament tranquils i absolutament satisfets? Han millorat, els boscos catalans, els darrers quinze anys? No. És vigent tot el que dèiem ara fa cinc anys? Rotundament, sí. Què cal fer, doncs? Cal creuar-nos de braços? Cap on cal orientar l'acció política? Un membre de la tribu nord-americana Onondaga deia: «En la nostra forma de vida, en el nostre govern, en totes les decisions que prenem, sempre pensem en la setena generació futura. El nostre treball consisteix a procurar que els que vinguin després, les generacions que encara no han nascut, no trobin un món pitjor que el nostre, i esperem que sigui millor. En caminar sobre la mare Terra, posem sempre els peus amb cura, perquè sabem que les cares de les generacions futures ens miren des de baix; no les oblidem mai.» Bellíssimes paraules, plenes de saviesa, paraules que conviden a la reflexió.

L'any 92 vam oferir la reedició del pacte pel bosc, pel bosc català, del moment de l'aprovació de la Llei del 88. La nostra proposta, lamentablement, va caure en terra erma; no en van fer cas, senyors del Govern i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, va ser una llàstima. I cinc anys després el bosc català està pitjor, més desestructurat, amb menys perspectives. L'hem de donar per perdut? No. No, perquè el bosc és estratègic a Catalunya; no és, ni molt menys, quelcom residual; no acceptem que ho sigui.

En ares de la nostra responsabilitat com a primer grup de l'oposició, del nostre compromís amb el conjunt del país, compromís amb l'equilibri, la qualitat mediambiental present i futura, el Grup Socialista, sensible als dissenys de llarg abast, més enllà de conjuntures tan sovint eixorques, aporta de nou a la consideració de la cambra un element de caire constructiu, en forma de moció parlamentària, per assegurar que finalment la Generalitat, el Parlament i l'Executiu, enfilin la via d'intervenció eficaç en el bosc català per tal d'oferir-lo més productiu, més sa, més bell i més extens a les ge-

neracions del segle XXI, la setena generació futura a què es referia el savi precitat.

És una moció molt pensada, mesurada, continguda i concreta, una moció amb propostes fruit d'escollar molt atentament els tècnics i el sector forestal; els demano el seu vot afirmatiu, senyores i senyors diputats.

Si el Grup Parlamentari que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, votés en contra de la Moció –i esperem, certament, que no ho faci– significaria una mostra palpable d'insensibilitat, una mostra d'incomprendible cofoisme quan és evident la tendència cap a la degradació de, ni més ni menys, el 58% del territori del Principat; significaria que estan satisfets amb l'aplicació d'un garbuix de mesures disperses de caràcter fragmentari que afecten menys d'un 10% de la superfície forestal privada de Catalunya, que, com vostès saben, ocupa el 82% de la superfície forestal total. Seria molt greu: voldria dir que els conservadors de la cambra votarien precisament contra la conservació i la millora dels boscos del país. Els demano el vot afirmatiu a la Moció, senyories, ja que pot contribuir a evitar que s'installi a Catalunya allò tan terrible que advertia un pensador centreeuropeu: «El camí de la civilització està pavimentat de llaunes buides.»

Demano, per economia de temps, senyor president, si puc posicionar-me respecte a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El president

Pot fer-ho.

El Sr. Ganyet i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Vull posicionar-me, doncs, a favor de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que sens dubte enriqueixen el contingut de la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per explicar aquestes esmenes, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, que veig que ho farà des del seu escó.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Sí, evidentment, perquè des del nostre Grup estem bàsicament d'acord amb la proposta, o amb la Moció subsegüent, feta pel senyor Ganyet, tot i que pensàvem que seria una mica més filosòfica, la Moció, ja que tant en la seua exposició del darrer Ple com en aquests moments, en què fa una reflexió sobre el futur del bosc i de la política forestal, creiem que hauríem d'anar més a una modificació del que és el Pla general de política forestal i que incorporés alguns dels nous valors, de la nova situació del món forestal.

Avui hi ha una disminució sensible de la productivitat clàssica dels boscos. Els mateixos explotadors dels

boscos, les organitzacions forestals, parlen que ha disminuït la rendibilitat de les explotacions forestals que eren rendibles en un 25%, els dos últims anys. Vol dir que avui tallar fusta, que era la principal explotació, cada vegada és menys rendible, i això s'ha de reflectir també en les dades oficials del Govern de la Generalitat. Però, en canvi, hi ha un increment d'altres valors, relacionats, més que amb la producció, amb la protecció: són els temes de la sensibilitat de cara al paisatge, de cara al que significa de manteniment i consolidació de la biodiversitat, de la fixació de l'anhídrid carbònic i la transformació en oxigen per part dels boscos, etcètera.

I creiem que això havia de tindre una reflexió dins de les propostes, i en aquest sentit m'estalvio de fer una explicació més llarga, perquè ja diu el mateix diputat socialista que assumeix la nostra primera esmena, que anava en aquest sentit: a enriquir la seua aportació, pensant que no cal només actualitzar la diagnosi, sinó, sobretot, lo que són les propostes d'actuació; perquè, si pensem i canviem lo que és la diagnosi de política forestal, però després les propostes d'actuació són les mateixes..., creiem que era la conseqüència lògica, tenint en compte totes aquestes qüestions.

El segon apartat també és molt breu –se'n va parlar en el mateix debat de la interpellació–: hi havia una crítica a la no-operativitat de la Llei d'accés motoritzat al medi natural... El conseller, fins i tot, en la seua resposta, va arribar a afirmar que és plenament vigent, i difícilment pot ser plenament vigent una llei que no és operativa, és a dir, que no pot aplicar-se perquè falta un reglament que expliciti on, com i de quina manera, que posi la senyalització pertinent; si no hi ha senyalització, no hi han limitacions. Per tant, aquesta Llei encara no és aplicable; serà vigent, però serà vigent en esperit, mai en el seu articulat concret i en la seua realitat pràctica. Per això el que plantejàvem era que, aquest reglament, ja toca fer-lo. Per tant, lo que demanem és aprovar-lo abans de tres mesos, que participin aquells que hi estan directament implicats –en este cas, òbviament, les organitzacions agràries– i que, per tant, la Llei pugui ser realment vigent, no només –com va dir el conseller– de pensament.

Per això demanem el vot favorable, també, de la resta de grups de la cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó. El conseller Marimon, durant la substanciació de la interpellació, va fer una afirmació que, segons va dir, no era la primera vegada que la feia, però sí que era la primera vegada que l'escollàvem, i que ell mateix qualificava de sorprenent; deia, el conseller, que era necessari aturar el creixement de les masses forestals, perquè aquest creixe-

ment era un problema, i el relacionava bàsicament amb els incendis forestals.

Realment, un 60% de la superfície forestal és un percentatge molt considerable i justifica tot sol, sense necessitat de donar massa arguments, la necessitat que el nostre país tingui una legislació específica que ordeni els terrenys forestals mitjançant criteris aplicables a la realitat forestal catalana i a la seva problemàtica específica, no solament en els aspectes econòmics i productius, sinó també en els conservadors i socials. En aquest sentit, era força pertinent la creació del Centre de la Propietat Forestal, amb la finalitat d'ordenar la producció forestal i promoure la conservació i la millora dels boscos i les pastures de propietat privada. De fet, el Pla de gestió forestal considerava el Centre de la Propietat Forestal l'element bàsic per al desenvolupament del sector forestal privat català, en inspirar-se en la idea de l'eficàcia que s'havia de derivar de la col·laboració entre l'Administració i els operadors econòmics i socials del sector forestal. I, de fet, el Centre de la Propietat Forestal és el que s'emporta bona part de les crítiques del diputat interpellant, bàsicament en constatar que només vuit-cents sis propietaris –xifra confirmada pel conseller– hi són adscrits; propietaris que representen, encara no, un 8% de la superfície total.

A partir d'aquestes xifres, cal constatar que o bé els avantatges d'estar inscrit al Centre no han arribat a la majoria de silvicultors o propietaris catalans, o que, havent arribat, les consideren escassament atractives, i d'aquí aquests percentatges tan baixos. En qualsevol dels casos, bé sigui per desconeixement o per escepticisme, alguna cosa cal fer i alguna cosa cal reconsiderar, perquè és evident que el 60% de la superfície de Catalunya hauria d'estar ben regulada, ben gestionada i ben aprofitada; més tenint en compte l'ús social, molt més enllà de l'estrictament particular, que aquesta superfície té per al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

L'altra objecció bàsica que feia l'interpellant era l'escassetat de recursos que es destinen a política forestal. De fet, hem escoltat veus de ciutadans molt sensibilitzats pel tema que han arribat a demanar una conselleria específica per a la política forestal. Si ens quedem amb el percentatge del 60% del territori que es veuria afectat per aquesta conselleria, òbviament estaria més que justificada. De moment, però, ens haurem de conformar amb una subdirecció general de boscos, perquè, naturalment, l'existència de la conselleria o, més modestament, d'una direcció general, només la justificaria una dotació econòmica notable, i no es pot dir que les aportacions econòmiques del Govern de la Generalitat siguin especialment generoses pel que fa a la política forestal. D'això es queixava el senyor Ganyet i, previsiblement, d'això es podrà continuar queixant els propers anys, si analitzem els pressupostos del conjunt del Departament i si tenim en compte que, de diners, mai no n'hi ha prou, i que les demandes i les necessitats són moltes i molt constants i que tothom estira pel cantó que l'interessa.

De tota manera, els set punts de la Moció que presenta el senyor Ganyet són suficientment ponderats com perquè, malgrat que se'n desprengui la necessitat d'una major dotació de recursos en algun d'ells, siguin redac-

tats de manera prou genèrica com perquè puguin ser votats afirmativament sense ferir cap susceptibilitat. D'altra banda, altres punts pretenen una major coordinació entre diferents actuacions que interessin el conjunt de la política forestal, cosa que ens sembla positiva. I, finalment, l'últim punt pretén estimular la redacció i aplicació de plans de gestió, petició a la qual ens sumem. Tot plegat ens porta a valorar positivament la Moció i, per tant, a votar-la afirmativament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat, senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Prenc la paraula de l'escó estant per anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció que el diputat Joan Ganyet ha presentat com a moció subsegüent a la interpellació sobre política forestal que va ser substanciada el darrer Ple. I anuncio el vot favorable als set punts de la Moció, tot compartint tant el fons que inspira la proposta com la diagnosi i prioritització que fa de la qüestió forestal.

Efectivament, tot i que la superfície forestal catalana, arbrada i no arbrada, ocupa el 58% del territori, aquesta superfície pertany en un 83% a propietaris particulars, i únicament el 17% és de propietat pública. No cal dir que les inversions públiques en matèria forestal han anat a raure als boscos de propietat pública, amb la qual cosa és del tot entenedor que l'estat d'abandonament en què es troben molts boscos de particulars sigui una constant.

La mateixa Llei forestal vigent, aprovada per aquesta cambra l'any 1988, de manera unànime per tots els grups parlamentaris, té com a objectiu mantenir i incrementar la superfície forestal de Catalunya, coordinar i integrar la política forestal a la resta de polítiques de desenvolupament i d'ordenació i conservació del territori, millorar la gestió del bosc públic i privat; el balanç que podem fer d'aquesta Llei forestal, nou anys després de la seva aprovació, podem afirmar que és poc menys que decebedor.

La Moció que presenta el Grup Socialista entenc que conté l'esperit d'aquella norma, d'aquella Llei forestal, i fa unes propostes concretes, raonades i que incentiven el desenvolupament d'aquesta. És per això que el nostre vot serà favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Quant a les dues esmenes que s'han presentat per Iniciativa per Catalunya -

Els Verds, dir que, si són acceptades, nosaltres, la primera esmena, la votàrem en contra, i a la segona ens abstindríem. Ens abstindríem perquè ens hauria agradat que, quan parla de participació de les organitzacions agràries, ens hauria agradat més que parlés de totes aquelles organitzacions que estan implicades en aquest tema, i no deixar a part unes altres organitzacions que hi estan.

Quan el passat dia 12 el senyor Ganyet interpellava el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Marimon, sobre política forestal, vam seguir amb interès el debat perquè era convenient i necessari parlar de política forestal, i cregui'm que esperàvem convençuts que la Moció subsegüent a la interpellació aniria encaminada vers el problema central i real de la política forestal, que és, sense dubte, el tema econòmic. És cert que existeix legislació i norma de funcionament en política forestal, i és també cert que aquesta s'adequa a les necessitats del sector; però també és ben cert que de res serveix tota la legislació si no existeix el factor impulsor econòmic que fa que aquesta sigui possible. I és per aquest camí que nosaltres pensàvem que hauria anat aquesta Moció, en un estudi de possibilitats econòmiques.

I, referent al per què el Grup Popular farà el seu vot negatiu, és punt per punt que nosaltres detallarem i direm el per què nosaltres pensem i per què el nostre vot no serà favorable.

En el primer punt de la Moció, vostè demana «establir les condicions que han de complir les finques forestals que reben ajuts públics». Nosaltres pensem, aquest Grup pensa que ja existeix una Llei de política forestal que recull les condicions que s'han de complir per rebre ajudes públiques, i un registre a part de la propietat que condiciona aquestes ajudes als terrenys veritablement registrats. Per tant, la inversió real i l'interès públic queden suficientment garantits amb les condicions de les mateixes ajudes. I un altre tema és que en el sector forestal, a diferència de l'agricultura, no existeixen primes per un estat determinat dels boscos. Per tant, l'acció política no ha d'anar a adreçar i a retallar l'accés de les ajudes forestals, sinó a compensar el finançament esbiaixat de la Unió Europea, que exclou la millora dels boscos existents per raons de competències, fonamentalment.

Referent al segon punt de la Moció, demana la Moció un programa d'adquisició de superfície forestal d'alt valor ecològic i de baixa rendibilitat econòmica i d'interès social. Dir-li, senyor Ganyet, que el cost de l'adquisició de superfície forestal en relació amb el seu minvat efecte i al fet que la propietat pública no garanteix per si mateixa una gestió adient dels recursos forestals fa que aquesta mesura només s'hagi de considerar en situacions realment excepcionals. I, pel que fa a aquesta excepció, em consta que el Departament d'Agricultura està realitzant esforços en la compra d'aquestes finques de reserva integral, com són els exemples, al delta de l'Ebre, de l'illa de Buda, com poden ser els aiguamolls de l'Empordà, com pot ser el Prat de Llobregat, com pot ser la Démola de Filipines i etcètera, però lo més important..., i quan dic que ens

consta és que hi ha una partida de 350 milions, cada any, per comprar aquests terrenys forestals.

I en el tercer punt de la Moció, que fa referència a la coordinació entre política forestal i política urbanística i la compensació de pèrdues de superfícies forestals per a la construcció de noves infraestructures i equipaments, dues qüestions. Quant a la primera, que fa referència als plans urbanístics, vostè sap molt bé que quan fa referència als plans urbanístics que han d'haver-hi en terrenys forestals, ha d'existir un informe del Departament d'Agricultura, i tant a la comissió política com a la comissió tècnica existeixen tècnics del Departament; per tant, aquesta coordinació ja existeix. I quant a la segona qüestió, que fa referència a la compensació de pèrdues, dir-li que no sembla lògic establir complexos mecanismes de compensació de pèrdues de superfícies forestals quan aquesta està incrementada de manera constant per a l'abandonament agrícola.

I quan vostè fa referència al quart punt, que diu: «complir i fer complir el Decret que determina la unitat mínima forestal en els contractes de vendes, divisions patrimonials o planejaments territorials», escolti, qui això ho ha de fer és el registrador de la propietat, que és el responsable que es compleixin les normes i de denunciar les irregularitats que pugui haver-hi; per tant, ja hi ha un control d'aquest tema.

Quan vostè parla, quan la Moció parla, en el cinquè punt de la Moció, d'«emprendre mesures administratives que possibilitin l'extensió de les ajudes i beneficis específics de què gaudeixen els membres del Centre de la Propietat Forestal a tots els propietaris forestals», a aquest Grup Popular nos consta que, aquestes ajudes, les reben tots, completament. I li ho explicaré, senyor Ganyet: reben un 80% els que tenen un pla de gestió; reben un 60% tots els propietaris en general, i un 90% els espais naturals, tenint en compte que el 80% no és una exclusivitat dels membres del Centre de la Propietat Forestal, sinó de tots els propietaris que tenen un pla de gestió; pla de gestió gratuït –després veurem lo que es tarda a cobrar aquest pla de gestió, que eren aquests punts econòmics que jo li estava parlant abans. El que succeeix és que per ser membre del CPF és necessari que es pugui tenir un pla de gestió, però també és ben cert que no impossibilita que unes altres persones ho puguin tindre.

Pel que fa referència al sisè punt, en què vostè demana actualitzar la diagnosi del sector continguda en el Pla general de política forestal, tenim i ens consta que existeix una informació i una estadística anual, i també –i també– existeix, aquest any, concretament, la redacció d'un inventari que té a veure amb aquells factors que vostè parla, que hi fa referència, en lo que és la producció i el consum.

I, quant a l'últim punt, dir-li, senyor Ganyet, que existeixen mesures d'estímul, com són la gratuïtat dels plans, però mesures d'estímul que tenen a veure amb el Govern central i tenen a veure, en aquest cas, amb lo que és el Partit Popular, com són l'exempció de l'impost sobre béns immobles de terrenys forestals quant a espècies de creixement lent, o la reducció de l'impost de successions i donacions de finques forestals, o bé les

exempcions fiscals als rendiments de finques forestals. I això són mesures econòmiques que ja ha fet el Govern central, el Govern del Partit Popular.

Lamentem que el nostre vot sigui negatiu, i hauríem volgut que la Moció hagués estat en un altre..., diferent. I quan dic «un altre», «diferent», no és per demanar lo que ja existeix, sinó que és buscar los recursos perquè la norma que existeix se pugui portar a terme, per donar-hi el suport o poder incloure-hi millores que haurien enriquit la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Ganyet, és evident que vostè, en el llarg temps que porta com a diputat en aquesta cambra, ha mostrat a bastament el seu interès per la política forestal, però no és menys cert que el Govern de la Generalitat, i en aquest cas el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, hi ha mostrat tant o més interès, i, tot i que queda molt per fer, nosaltres creiem que els avenços han sigut molt importants aquests darrers anys. El diputat senyor Rafael Luna, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ja ha donat molts dels arguments per votar-hi en contra; jo intentaré no repetir-los i afegir-n'hi algun per tal de justificar, senyor president, el sentit negatiu del nostre vot tant als set punts de la Moció com a les dues esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

En el punt primer, puc dir-li que la Llei forestal 6/88, de 30 de març, en el títol tercer, «Conservació i millora dels terrenys forestals», diu que l'ús dels terrenys forestals «ha de garantir la disponibilitat futura dels recursos naturals renovables i la conservació dinàmica del medi forestal». Per tant, les condicions que han de complir les finques forestals per rebre ajuts públics són totes les que figuren en el registre del Departament, i les sollicituds d'ajuts dels propietaris es concedeixen d'acord amb l'article esmentat, i mai quan les finalitats van en contra d'aquest article. Per tant, tal com ja s'ha dit, poden veure que les condicions estan regulades per una llei aprovada en aquest Parlament.

Quant al segon punt, la política del Departament no va encaminada a la compra de superfície forestal, sinó a establir mesures que permeten als seus propietaris conservar les zones d'alt interès ecològic, mitjançant el Decret 328/92, pel qual s'aprova el Pla d'espais d'interès natural, així com la planificació de l'explotació de les seves finques al llarg del temps, mitjançant els plans tècnics de gestió i millora forestal. Per això l'Ordre d'ajuts del Departament estableix una línia per a la redacció d'aquests plans tècnics de gestió. Vostè demana adquisició de superfície per part de l'Administració, i jo li recomanaria visitar el Montseny i comprovar la gestió de bosc privat i bosc públic, i sens cap mena de dubte és molt millor aquest últim cas. Jo l'invito a visitar-lo. *(Remor de veus.)*

En el seu punt tercer, vostè sap molt bé que els ajuntaments, quan aproven els seus plans urbanístics, necessiten l'informe del Departament, en el qual s'especifiquen les restriccions urbanístiques quan en el territori hi ha algun espai important objecte de protecció d'alt valor paisatgístic o ecològic. Aquest informe obra també en les respectives comissions d'urbanisme, que són qui han d'aprovar aquests plans urbanístics. És cert que aquest informe no és vinculant, però és en les comissions d'urbanisme on s'han d'incloure les mesures protectores dels plans urbanístics, d'acord sempre amb l'informe emès pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I així es fa, i li'n podria donar exemples. Referent a la compensació per la pèrdua dels terrenys per a les noves infraestructures, he de dir que aquesta representa un percentatge petit respecte a la superfície forestal; no passa això en els terrenys urbanitzables, i és en aquest sentit que s'han de prendre mesures per conservar els terrenys forestals de les possibles agressions que poden patir arran de l'obertura d'aquestes noves infraestructures. És per això que el Departament va publicar el Decret 64/95, de 7 de març, de prevenció d'incendis, a fi de poder defensar la resta de la superfície, així com l'aplicació de la Llei forestal.

En el punt quart diu: «complir i fer complir el Decret que determina la unitat mínima forestal en els contractes de compra-venda, divisions patrimonials i planejament territorial.» Jo no vull repetir el que ja ha dit el senyor Rafael Luna, però em penso que està molt clar, quan es fixa la unitat mínima forestal en vint-i-cinc hectàrees, i que realment, doncs, és d'obligat compliment per als registradors de la propietat. Només dir-li que, en cas que el Departament detecti algun cas d'incompliment del Decret, els propietaris deixen de gaudir dels beneficis que s'atorguen per a la gestió forestal. I, que jo sàpiga, fins ara només n'hi ha hagut un cas.

Quant al cinquè punt, haig de dir que, les ordres del Departament en matèria d'ajuts forestals vigents actualment –29 de juny del 93, 21 de febrer del 94, 14 de maig del 96–, les poden gaudir tots els propietaris forestals que compleixin els requisits que s'especifiquen en aquestes ordres. De fet, la del 21 de febrer, pròpia del Departament, va adreçada a tots els titulars de terrenys forestals. El motiu pel qual tots els membres del Centre de la Propietat Forestal tenen un 80% de l'import de la inversió és perquè el Departament té la política d'ordenar el màxim de terrenys forestals mitjançant els plans tècnics de gestió i millora forestal, i el Centre de la Propietat Forestal... És cert que per ser membre del Centre de la Propietat Forestal el propietari ha de tenir una finca amb una superfície forestal superior a vint-i-cinc hectàrees, però existeix també la possibilitat, per als propietaris amb finques inferiors, d'agrupar-se amb la finalitat d'ordenar una superfície superior a les vint-i-cinc hectàrees i gaudir dels mateixos beneficis; en cas que aquests propietaris no vulguin agrupar-se, el percentatge, tal com s'ha dit, és del 60% de l'import de la inversió. I dir-li també, que, segons dades del registre que té el Departament, la superfície forestal que agrupa les finques superiors a vint-i-cinc hectàrees és del 80% del territori forestal.

2650

En el punt sisè, haig de dir-los que la diagnosi de les dades de producció de fusta es realitza mitjançant els aprofitaments anuals, dades que es publiquen anualment a la memòria del Departament. La diagnosi de registre de les dades de propietat s'actualitza contínuament, ja que per a qualsevol ajut o aprofitament el sol·licitant ha de presentar la declaració jurada, diligenciada per l'Ajuntament corresponent, i això serveix per actualitzar les dades. Per tant, jo diria que es tracta d'un registre dinàmic. Actualment, el Departament ha endegat una anàlisi del mercat de la fusta per tal de trobar les mancances i així poder prendre les mesures adients per tal de revitalitzar el sector. Aquí hi ha el pla que han tret, per a obtenció d'aprofitament de la fusta a Catalunya, que s'ha tret aquest gener mateix del 97, i no crec que sigui perquè s'ha presentat aquesta Moció. També vull remarcar que a cada comarca hi ha un enginyer forestal del mateix Departament que coneix perfectament cada una de les empreses del sector.

I, ja per acabar, el punt setè de la seva Moció diu: «Incrementar les mesures d'estímul a la redacció i l'aplicació de plans de gestió de les propietats forestals públiques i privades». Bé, ho ha dit el senyor Luna: les mesures d'estímul més importants és que són gratuïtes, i, realment, els resultats són prou eloqüents, perquè l'ingrés al Centre de la Propietat Forestal..., l'any 91 hi havien 32 membres amb 7.000 hectàrees, l'any 97 són 839 membres amb 122.000 hectàrees; de plans de tècnics de gestió, l'any 91 n'hi havia un, l'any 96 són 333.

Pel que fa a l'esmena d'addició d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, haig de dir-li, senyor Gimeno, que els treballs per al desenvolupament del reglament s'estan portant a terme ja des de fa un temps. Són treballs difícils —per tant, llargs—, i és que es fan no només amb organitzacions agràries, com s'ha dit, sinó també amb totes les organitzacions afectades. Per tant, entenem que no és necessària aquesta esmena.

Són, per tant, tots aquests els motius, senyor president, que porten el nostre Grup a votar en contra, tal com ja he avançat, als set punts de la Moció i a les dues esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent-se pronunciat ja el diputat senyor Ganyet sobre les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, ens queda únicament procedir a la votació d'aquesta Moció.

Iniciem la votació. (*Veus de fons.*) Perdó... Que es demana alguna votació separada? (*Pausa.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

Votació separada de la segona esmena del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

El president

De la segona esmena del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

La Sra. Nadal i Aymerich

Exacte. Gràcies.

El president

D'acord.

Procediríem, per tant, en primer lloc, a votar aquesta segona esmena del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena segona del Grup d'Iniciativa - Els Verds ha sigut refusada per 37 vots a favor, 47 en contra i 9 abstencions.

Procediríem ara a votar la resta de punts de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 36 vots a favor i 55 vots en contra.

I, havent acabat l'ordre del dia d'aquesta sessió, no em queda sinó pronunciar les paraules habituals: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i catorze minuts.